

శ్రీ రామా తర్ఫీ
బిల్వ బిల్వబిల్వ

రథాక్షరం
 జ.వి.ఆర్. నేషనిరావు
 నిర్మాత
 జ.వి.రామచంద్రరావు

కల్ప
 శ్రీ కుమారస్వామి స్వామి
 నిర్మాత
 బలరామ్ పిళ్లై
 నిర్మాత
 శ్రీ పద్మావీక్షణ

STUDIO
 M. S. S. S.

దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక

మెకానికల్ డాటా

పేజ్ ఏరియా	28 × 21 సెం. మీ.
ప్రింట్ ఏరియా	21 × 17.5 సెం. మీ.
ఆఫ్ సేజ్	10.5 × 17.5 సెం. మీ.
కాలమ్ సంఖ్య	3
కాలమ్ సైజు	21 × 5.5 సెం. మీ.

అదవర్షయిక్ మెంటు రేట్లు

ఒపెనింగ్ పేజీ	రూ. 250-00
లోపలి పేజీ	రూ. 200-00
లోపలి సగం పేజీ	రూ. 110-00
నాల్గవ కవరు పేజీ (మూడు రంగులు)	రూ. 600-00

క్లాకులు, స్టీరియోలు అంగీకరింపబడును

వివరాలు :

అదవర్షయిక్ మెంటు మేనేజర్

జ్యోతి

7-A శివాజీ స్క్వేర్, టి. నగర్,
మద్రాసు-17.

దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక

దీపావళి ముందుగానే అన్ని హంగులతో, అనేకానేక ఆకర్షణలతో అభిమాన రచయిత (కృ)ల రచనలతో మామూలు సంచికకు రెట్టింపు వైభావో నేలువడుతుంది.

ఆనవాయితీగా 'జ్యోతి'ని ఆదరించి అభిమానిస్తున్న పాఠకులకు, ప్రకటనదారులకు మా కృతజ్ఞతలు.

అదే విధంగా ఈ ప్రత్యేక సంచికను కూడా ఆదరిస్తారని ఆశిస్తున్నాం.

'జ్యోతి'

7-A వాణి స్ట్రీట్, టి. నగర్
సుదాసు-17.

కౌలిమాట	8
ఉత్తరాలు	10
రాజకీయాలు	12
—కృష్ణవేణి	
నత్యం, శివం, సుందరం	14
—శ్రీహనుమండ్	
తే (సీరియల్)	15
—మాదిరెడ్డి సుబ్బారావు	
పదబంధ ప్రహేళిక	28
—శ్రీశ్రీ	
శ్రీమతి సూర్యకాంతం జవాబులు	30
బంబోపహాసాలు	34
—పవని విఠ్ఠలప్రభావతి	
తలభాష	40
—దువ్వూరి సుబ్రహ్మణ్యం	
రేఖనావ-మరి కాడు	52
—వాగంటి తులసి	
తిరువతా-బాబాయి చరవతా	67
—పి. వి. ఆర్. శివకుమార్	
ఆశల శిఖరాలు (సీరియల్)	80
—యద్దనపూడి సుబ్బారావు	
విభిన్న మనస్తత్వాలు	90
—మంగళా కంమూర్	
సినిమా	98

సచిత్ర మాస పత్రిక

7 A. బాబీ స్క్రీట్

టి. నగర్, మద్రాసు-17.

ఫోన్ : 442001

విడి ప్రతి వెం

1 రూపాయి

విరాడి చందా

పన్నెండు రూపాయలు

సంపుటి 9

ఆగస్టు 1971

సంచిక 8

సంస్థాపకులు :

కీ. శే. వి. వి. రాఘవయ్య

మేనేజింగ్ ఎడిటర్ .

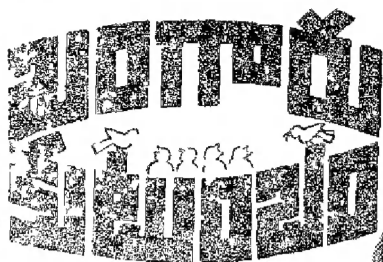
శ్రీమతి వి. లీలావతి రాఘవయ్య

ముఖచిత్రం .

Edited and Published by Smt
V. Leelavaty and Printed by
Sri B. V. Narasimha Rao at
Sri Krishna Chitra Printers, 7,
Nageswara Rao Road, Madras-17

సుబాషిణి ఆర్ట్ పిక్చర్స్
'అదృష్ట జాతకుడు'లో
ఎన్. టి. ఆర్. - నాటిశ్రీ

కేజ్రీవర్మ మూవీస్

...the only way...

మరియ్ స్టేట్స్ ఇంటర్నేషనల్
కే ఎస్ ఆర్ గాస్

ప్రొడక్షన్

కె. దుర్రహరాజు నాయుడు

కె. ప్రభాకర్ నాయుడు

అనంతాద్రిట్ లోన్

JYOTI

AUGUST 71

తొమ్మిది

మీరు అనేకసార్లు దైవోపహతులు, ప్రేమోపహతులు ఇల్లాంటి హతులు చాలా చదివి ఉంటారు. కానీ ఆ కోవలోకే చెందే బంధోపహతులనే తెగను చదివి ఉండరు.

—చూ. పే. 93

మనుషులంతా ఒకే మూసలో పోనినట్లుగా ఎప్పుడూ ఉండరు. అలాగే ఒకే మనస్తత్వాలు కూడా కలిగి ఉండరు. భిన్న-భిన్న మనస్తత్వాలతో పోయే పోకడలు ఎలా ఉండును?

—చూ. పే. 94

ఎన్ని దిగ్గ్రీలు సంపాదించినా స్వార్థపరుల ప్రభావాలకు లొంగి లోవాల్సిందేనని మనం మరో మారు చదువుకోవచ్చు.

—చూ. పే. 95

ఈ సంచిక నుండి రాజకీయాలు అవిఘ్నంగా కొనసాగించ బోతున్నాము. మీరంతా సదభిప్రాయంతో గ్రహించగలరని తలుస్తాను.

వేలూరూరూర్ వచ్చి

అనూరాధ ఆర్ట్స్ పబ్లికేషన్స్
అనూరాధ్

అధ్యక్షుడు: ఎం. ప్రభుత్వం కోరికపై
 వ్యవస్థాపక సభాధ్యక్షుడిని కోరికపై
 సభాపక్షాధిపతిని కోరికపై సభాపక్షాధిపతిని కోరికపై

జూలై పత్రికలో శ్రీ ఎ. వి శ్రీరామ మూర్తిగారు వ్రాసిన "లంకాదహనం", "నందిరాలకు సంబరపడే అణలు" వదిలి, నందిరాలలో నందిరాలకు అర్థం చేసుకోమని కోరుతూ ముగిస్తున్నాను.

—హయగ్రేవ్, వైజాగ్.

ఈ మధ్య "జ్యోతి" సచిత్ర చిత్ర పత్రికలోని మాడిరెడ్డి సులోచనగారి 'జిక్ష' సీరియల్ చాలా బాగున్నది. ఆ సీరియల్ లోని 'గురుకులములో అమ్మాజీ, బావాజీ పాత్రలు వారు పెట్టు కష్టములు అవి వదిలకుంటే చిన్నప్పటి చదువుకొన్న 'Do THE BOYS HALL' అనే Charles Dickens కథ జ్ఞాపక మొస్తోంది. ముఖ్యత్రాణ మీది సినిమా తారల బొమ్మలు బాగానే పుట్టుకొన్నాయి కాని, ఎప్పుడూ అవే గాకుండా అప్పుడప్పుడు మంచి Scenerias గూడా వేస్తే బాగుంటుంది.

—దర్పా ఉదయలక్ష్మి, తిరుపతి టిటల్.

ఈనాడు ఎన్నో ఘోరాలు జరుగుతూనే ఉన్నాయి. దేముడి పేరిట మరీను-ఈ నగ్న సత్యాన్ని విరూపించిన కథ 'లంకాదహనం'. కథ పూర్తివరకూ చిగు

వుగా, ఆత్మకగా నడిచింది. ఇటువంటి కథలు, సన్నివేశాలు జరిగినవా లేదానవి అనుమాన పడనక్కరలేదు. ఇంత చక్కని యితివృత్తం గల కథనుంచి సరయిత శ్రీ ఎ. వి. సీతారామమూర్తి గారికి, ప్రచురించిన మీదట మా దన్యవాదాలు. రచయిత రచనలను మరికొన్ని అందించగలరని ఆశిస్తూ—

—కె. కమలాకరమణమూర్తి, గాజువాక, డియల్ సార్.

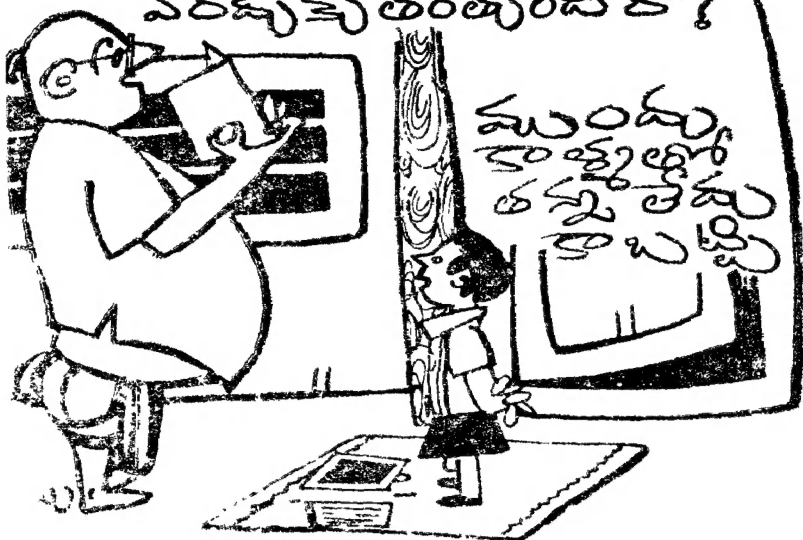
మీ "జ్యోతి" లో ముడిరెడ్డి సులోచన గారి కథ 'జిక్ష'లో, 44 పేజీలో థిర్థిలోని తెలుగు వాళ్ళ మీద, వాళ్ళ భావ మీద, థిర్థి తెలుగు వాళ్ళు తెలుగు పుస్తకాలు చదువుట మరచిపోయారు అని ఎమెమో వ్రాశారు. అది చదివి నాకు చాలా బాధ కలిగినది. వారు ఎప్పుడో లాతలవాటి సంగతి చెప్పుతున్నట్లున్నారు. కరోల్ బాగ్ లో తెలుగు పుస్తకాలు దొరుకుతాయని, కరోల్ బాగ్ లో తెలుగువాళ్ళు తెలుగు వాళ్ళతో తెలుగులోనే మాట్లాడుకుంటారని కూడా చెప్పడంటూ, కాని వారు రాసినది నిజానికి చాలా దూరం. రచయిత గారు యీ విమర్శను సహృదయముతో స్వీకరించగలరు.

—రామారావు, న్యూఢిల్లీ.

గ మ ని క

జూలై సంచికలో 102వ పేజీలో ప్రచురించబడిన వధూవరులు వాళ్ళ అమృత రామయ్య, చి|| సో|| సంభారాణులకిగా గుర్తించగలరు.

గొప్పపాఠశాల
ఎందుకు ఉంటుంది?

మామమ్మమ్మ. మనది వ్యాపార
వ్యాపారానికి పనికిరాని పని
కి ఉన్నది. ఉన్నది కాదు.
వ్యాపారానికి పనికిరాని
ఉన్నది. కాదు.

నానానా మహా పండితులు,
ముఖ్యముగా, పద్మభూషణ విరు
ధులు 80 గ్రంథాలు వ్రాశారు.
కాదు. పద్మభూషణ. విరు
ధులు వ్రాయని ప్రక్రియ

సహనంగా ఉపాధ్యాయుల్ని.
చదువుకు జ్ఞాన ప్రదానం
మే వ్రాస్తున్నాను అన్నా
వారు.

విశ్వనాథవారికి చివరిలో లక్ష్యశుద్ధి
వుంది. అయిన తాను సమగ్ర భావన
తోడించడమే దేవునిగా పెట్టుకున్నారు.
అందుకనే అన్ని గ్రంథాలు వ్రాయ
గలిగారు. మన రచయితలలో చాల
మందికి లక్ష్యశుద్ధి లేకపోవడంవల్ల,
తాము నమ్మేవాటి వ్రాసేదొకటి కావడం
విల ఉత్తమ రచనలు చేయలేక పోతున్నా
రన్నది వాస్తవం. ఏదో ఒక స్పష్టమైన
లక్ష్యం లేనిది రచయిత రచన ఎలా
చేయగలడు?

కాబట్టి మనం విశ్వనాథవారిని అభినం
నందించాలి.

—రృష్ట వేడి

సత్యం, శివం, సుందరం

నిన్న కంటే రేపెంతో
విలువైనది, విలువైనది.
నిన్న కంటే రేపెంతో

* విలువైనది, విలువైనది.

రేపు కోసం నిన్నను
మరచిపో-మరచిపో,
రేపు కోసం నేటిని
నిలుపుకో-నిలుపుకో....

అంతులేని కాలమందు
మన జీవితం ఒక్క క్షణం,
కక్షలతో కలతలతో
'వృధా' చేయకు ఓ నేస్తం,
పగల నెగల కోర్వలేదు
సుతిమెత్తటి దీ హృదయం,
పాత పగల మరచిపో,
ప్రేమించుట నేర్చుకో....

* ఓర్వవైనది

[సుప్రసిద్ధ అంగ వ్యంగ్య నటుడు, దర్శక నిర్మాత, రచయిత, సంగీత
నర్తకర్త శ్రీ చార్లీ చాప్లిన్ కో అత్యంత ప్రിയమైన అంగ్ల గేయాన్ని చదివిన
తర్వాత]

—శ్రీరామచంద్.

మాచికెడ్డి సులోచన

“నీ పదక గదిలోకి నేను చలవతి తాత తప్ప ఇంత స్వతంత్రంగా యెవరు వస్తారు శశీ! తాత మూడురోజుల వరకు రాదని విన్నాను,” అన్నాడు వచ్చి కూర్చుని.

“శంకర్! నా మీద నీ కెందు కింత కపి! నన్నెలాగైనా బ్రతుకవియ్యవా! నీ మూలంగా నేను ఈ మునలివాడి ఇల్లాలు వయ్యాయి. పడుపుగా బ్రతుకుదా మంటే నీ దేం గోల! యిద్దో అతని కాదు

కున్నాడు. ఏ మనుకుంటాడు!” అన్నది కోపంగా.

“ఐన్ను నేను ఏమన్నానని? ఒక వని చెయ్యి శశీ!”

“నీ సలహాలు అనవసరము. దయ చేసి నన్ను విదరిపెట్టు. మొన్న సినిమాలో మా సుశీల చూసిందిట. నన్ను యెంత నీచంగా ఊహించిందో!”

నీతియత్

“రెండు నెలలవాండి మనము నీని మాకే పోలేదు. మొన్నంటా వేమిటి?”

“వెళ్ళిన రోజులే. వెళ్ళిపో శంకర్, వెళ్ళిపో. నా కోసం కాదు. పాపను చూడు, దాని బ్రతుకు బజారన పెట్టకు. భవపతి కూతురుగా పెరిగితేనే మంచిది.”

“కాదని యెవ రన్నారు? నీ దారి కెప్పుడూ ఆడ్డరాను. ఒక నందరూపాయ లంటే సర్దు.”

“వంద యిచ్చి నెలకాలేదు. యింకా నా దగ్గర యెక్క డున్నాయి?” ఏడుపు రాబోయింది. బింకంగా ఆపుకుంది

“మరీ ఆవసరము. చూడు సాయం త్రము వస్తాను” అతను వెళ్ళిపోయాడు.

“ఆమె అ చేతి సంగ కూర్చుండి పోయింది. చాలావేపటికి కొడుకు వచ్చి నట్టు కలువఅంది భోజనానికి క్రిందికి వెళ్ళింది.

“ఏం తోవటం లేదు పిన్ని మీ ఇంటికి వెళ్ళమా?”

తలాదించింది.

మారుటి కుమారునితో తమపొలంలో ఉన్న పెద్దవేరింది శశి. అక్కడిదృశ్యము చూడగానే కడుపులో దేవిసట్టయింది. ప్రసన్న హాజరగ్గర బట్టలఉతుకుతుంది ప్రేమ పిండుతుంది. వేణు అరవేస్తున్నాడు. పెద్ద కవతల వేసిన చిన్న గుడి పెలో. కిట్టెలనుడూడుతుంది కనకదగ్గర్లు. తిమాపతి సులకమంచంలో పడుకున్నాడు.

“యెలా ఉంది నాన్నా?”

“రోజులు లెక్కపెళుతున్నాను. మీ అబ్బాయీ” అన్నాడు యువకునిచూచి.

“అవును నాన్నా. మీరు అంత నిరాశగా మాట్లాడితే యెట్లానాన్నా? పక్షవాతం యెంతమందికి రాలేదు. బాగవడంలేదు.”

“కూర్చో అబ్బాయ్. అని తల్లిదగ్గరకు వెళ్ళింది. ప్రేమ. వేణు ప గున వచ్చి పాపను అందుకున్నారు. వారిచేతులు వల్లగా ఉన్నాయేమో. ఒరిటే ఏడుపు మొదలుపెట్టింది.

“నువ్వెప్పుడొచ్చావే? యింత ఉస్మా చేసి ఏడ్చుమని అరగంటపండి పోయ్యి ముందు కూలబడ్డానే. వచ్చికట్టెలు మండి పావటంలేదు. పాప ఒట్లు చెయ్యనేలేదు.” చేతులు చీరకుతున్నమకుని పాపనేత్తుకుంది.

‘నాన్నగారు తిరుగుతున్నారాఅమ్మా?’ అని అడిగింది.

అక్కడే ఉన్న పీట వాల్చుకుని కూర్చుంటూ “తిరుగుతారేమో! ఆయన మంచమెక్కి బాగానే ఉన్నారే మర్యన నేను వస్తున్నాను. ఏం మాట్లాడినా పిచ్చి ఎత్తినట్లే మాటాడుతారు. నన్ను సాదించితే ఆయనకేం ఒరుగుతుందో?”

“తమ్ముడూ అంటూ పెంచి పెద్దచేసి ఈ కష్టం కొనికెచ్చుకున్నాను. ఇదంతా దానిమూలంగానే వచ్చిందే. దానికి నా కిష్టాలన్నీ రాను. యెవడినో కట్టకుని కులుకుతుందటగా?”

ఈసారి శశి తల్లి మీద కోపం వచ్చింది. "మన కర్మకు యెవరినెందుకు విడిచింది. అది మంచి నోములు నోచి నది. చక్కని ఈడు, జోడయిన భర్త. సంసారము మచ్చటగా ఉంది...."

"ఏమిట? మీనన్నగారి పిచ్చే మీ కండకకు పట్టిందా? అది నీకక్కడి కని పించిందే?"

"మొన్న భర్తతో కలిపి డిల్లీ వెళ్తుంటే. ఛాయితేలి, యెంత అంగముగా కథాకథలు చెప్పింది? అందరినీ అడిగింది. ఎంతో బాధ పడింది."

"కొంపకు నిప్పు పెట్టింది చాలక, యింకా మన గురించి అడిగిందా ఏమిట? చాలి ముఖానికి. నువ్వు మాట్లాడినావా? నేను అయితేనా పేద నీళ్లు ముఖాన కొట్టి చాన్ని...."

"ఎవరినే అమ్మా?" అంటూ ప్రశ్న వచ్చింది. పాపను సంబరంగా తల్లి చేతులలోంచి లాక్కుని. కాలువా చేతుల మీదుగా తీసుకుని యెత్తుకుంది. "ఏందిరా చిన్నమ్మలూ! నవ్వుతున్నావా?" పా: బుగ్గలు ముద్దు ముట్టుకుంది. "ఏం శశి అమ్మ హాటూ, హాటుగా ఉంది?"

పన్నుల భారం తగ్గింది!

శ్యాంకులో డబ్బు దాచుకుంటే—

1. డిపాజిట్లమీద రాబడే వడ్డీ రు. 3,000ల వరకు పన్నులేదు.
2. శ్యాంకులో ఉంచుకొన్న డిపాజిట్లమీద రు. 1,50,000ల వరకు అస్తి పన్నులేదు.

మంచి వడ్డీ మీకు చేకూరుతుందిగూడా. సేవింగ్స్ డిపాజిట్లమీద సంవత్సరమునకు 4% వడ్డీ, ఫిక్స్డ్ డిపాజిట్లమీద కాల పరిమితినిబట్టి సంవత్సరమునకు 7½% వరకు కూడ వడ్డీ లభిస్తుంది. మరొక దర్శనీయమైన వడ్డీ డిపాజిట్లకు ½% అధికంగా లభిస్తుంది - ఈ సదవకాశాన్ని వినియోగించుకోండి.

డి ఆంధ్ర బ్యాంక్ లిమిటెడ్

ఇంజనీరింగ్ అండ్ సూపర్ విజార్, హైదరాబాద్.

ఆంధ్ర ప్రదేశ్ లో అత్యధిక క్షయించిలుగల శ్యాంకు

FDSABI480TEAR

కె. గోపాలరావు
చేర్మన్
యం.వి. సుబ్బారావు
అధికార పరిశోధకుడు

“సుకీల కనిపించిందక్కా! ఓధని తుడిచి పెట్లాడి సుఖంగా ఉందంటే అమ్మ మండి పడుతుంది.”

ప్రసన్న గాఢంగా నిట్టూర్చింది. “ఈ యింటి కోపశాపాలే మిగిలినాయి, అతను మీ కుమారుడనుకుంటాను. శాతయ్య పోలి కలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయితే...” పాపను తల్లికిచ్చి త్వరగా విప్పు చేసి, కాఫి, టిఫెన్లు చేపించి ప్రసన్న. అందరు తీసుకున్నారు. పొలాల తిరిగి చూచి వచ్చారు.

“ఇక్కడ దగ్గరలో మిషన్ శాంపౌండుంది శశీ! వాళ్ళకు టీవరు కావాలట. వెళ్ళమనుకుంటున్నాను. నెలాఖరులో చాలా కఠింకట లాడవల్సి వస్తుంది.... పిల్లలు నడిచి ఊర్లోకి వెళ్ళలేక పోతున్నారు. ఓ వం ద బాపాయలిచ్చినా నయమే!” అన్నది.

“ఎంతకు దిగజారి పోయామక్కా! కారు లేదేం?”

“ఊర్లోకి క్రొత్తగా వచ్చిన డాక్టరు వాన్నగారిని ఆడిగి తీసుకెళ్ళారు. కాదనటానికి ఏయలేదు. అతనిచ్చిన మందులకు పైనయి యవ్వలేదు. ఇక మిగిలింది ఈ పొలం మాత్రమే!”

“మరి సువ్య స్కూలుకు వెళ్ళితే వసులకు కష్టం కదక్కా! ఏటితగాడి పెల్లాన్నో పనికి పెట్టకోలేక పోయావా!” అన్నది శశీ తల్లి వదే అచ్చన చూడలేక.

“అనంతరం తిరింది శశీ! అమ్మకు కోపం యెక్కువయింది. మనచున్నా. అమ్మ అన్నా దిక్కు లేవిది కాబట్టి సుకీల పడివుంది. పీళ్ళు ఒకపూట ఉపవాసమైనా వుంటారుగాని. పనికి రారు.”

“వావుంది. పట్న వా సాల లో నే నయంలా ఉంది. ఒకరు పోగానే మరొకరు దొరుకుతారు.”

ఇద్దరూ మాటాడుతూ కారు దగ్గరకు వెళ్ళారు. కనకదుర్గమ్మ అతనితో మాట్లాడుతుంది తనూహించినట్లు. అమ్మీ సానుకుల పడితే! శశీ అతని భార్య అయ్యేది! నుదిటి రాత తల్లి అయింది. “అమ్మా, వెళ్తాను. యెప్పుడయినా రా. వారం పది రోజు లుండి వద్దువు.”

“ఎందుకు లేమ్మా. మవ్వన్నా విల్పింతగా ఉండు. అదే చాలు.”

తండ్రికి చెప్పివచ్చి కార్లో కూర్చుంది. కారు వెళ్ళిపోయింది. ప్రసన్న పేద. ఎజ్జు మన్ను కలిపి తండ్రి పెద్ద అడుకువాచని వచ్చింది. అలాటి స్థితిలో తనకూతుర్ని చూసి ఉమావతి కళ్ళువమర్చాయి. “తండ్రిగా నేను, విద్యాలయాలు. సంఘం ఏదీ నేర్పలేని పాతాయి. పరిస్థితులు నేర్పుతాయి కాబోలు. ఇంగ్లీష్ వసలయ! కొత్త సినిమాయి. లేటెస్టు ఫ్యాషన్ దుస్తులు తప్ప మరేం తెలియని కూతురు యెన్నివసలు చేస్తుంది!” గొణుక్కున్నారు.

“ఏం జాన్నా! ఏం చెప్తున్నారు! నా

“ఏం వినిపించడం లేదు.” ప్రసన్న తల
కుత్తింది.

“ఏం లేదు తల్లీ. వినిపించని విష

యాలలో అంత ఆనత్తి దేవికి పోసిలే
అన్నారు.

“ఎమిటి నాన్నా! రోజుకు రోజు జల

మాదిపోకన్నా డేమిటి?"

"నేను ఏమీ మారకము లేదు తల్లీ! నేను చేసిన పుణ్యము విన్నలా వెంటాడు తుంది." పుణ్యము అనే మాట ఒత్తిపలుకుతూ అన్నాడు. ప్రసన్న మాట్లాడలేదు. తనవని పూర్తిచేసుకుని వెళ్ళిపోయింది. అందరూ భోజనానికి కూర్చున్నారు.

"ప్రసన్నా! ఆ సంవత్సరానికి ఉత్తరం వ్రాయి తల్లీ. వేంకు వేలు వాడి చదువుకు తగలెయ్యలేదు మీ నాన్న! ఇప్పుడు చదువు ముందమే" అనే మాటలు యిప్పించే డిక్టేటరు లేదు. ఈ మాత్రం నంబూరికి "నుతుం గన్నది గతుంకొనుకు...." అంటారు. ఆడ పిల్ల పట్టిగానే ఆయోగి అని ఈనడింపు కుంటారు మొగసిల్లవాడగానే నెత్తివలేన కలసిపట్టు ముసలిపోతారు." అన్నది ముద్ద కిడుపుతూ.

"అమ్మా! కూర తారంగా ఉండే." ప్రేమే మరం చేసింది.

"ఖరం తక్కువే వేళామే. వెయ్యి లేదు. డేపు పేరిగి డిశో ప్రాసు యెక్కు ఉయినా ఓ గేదె ఉండేమో చూడమని, పాణి పెరిగు లేనిది ఎంత కష్టము."

"కష్టము నంగతి డేము డెరుగు. ఇప్పుడు డబ్బు లెక్కిచిమ్మా?" ప్రసన్న అడిగింది.

"ఏదో ఏదొంటు చూడొద్దూ! నాల్గు అయిదు పెట్టెలనిండా పుస్తకాలు, అయి

దారు బ్యాగులలో పేపర్లు ఎక్కువ చూడు అదే. అన్ని అమ్మివడేశాను నా దెవదో నాల్గుఅక్షరం ముక్కు కొచ్చిన పాడు. నీవు వైకా లన్నింటికి నాల్గోవంతున దరకట్టాడితే. నూటయ్యై రూపాయలా వచ్చాయి." తన కడుగ్గడ్డు చెప్పుక పోతోంది. ప్రసన్న కనులవెండి కాలే పీరు ఆమె చూడాలేదు. అందెలమెక్కు పోయి అగడంలో పడ్డవారు. దానినుండి నియతికి రావటానికి యెంతో ప్రయత్నం చేస్తారు. ఆ ప్రయత్నములో తమ చితి కండినది. పామో, కొమ్మో తెలుసుకో లేదు. డిక్టేటరుని అలాగే ఉంది. రోజు ముడిమెతుకులు పిల్లలకు పెట్టేటప్పుడు ఆమెకంటే నీరూరుతుంది. అందుకే చుంది. చెడు ఆరోగ్యంవక, చుందివి. చెడ్డని యింట్లో ఒక్క కాగితపు ముక్కు లేకుండా అమ్మిపెసింది. అమ్మిదానికేం చుగిలాయ గనకా యేనాడు లేనిది శని దేశత అవహించినట్లు. నగలన్నీ తిప్పి రద్దీవెంట వెళ్ళింది. బాబుల్ని మంగలకే తయ్యపడింది. కాని యింటిచొంగలు తంక నవి చేస్తారని ఊహించ నై నా లేదు. మంగళసూత్రం తాడు. రెండు అతలా గాజులు మిగిలినాయి. దుస్తులకు మాత్రం యింకో అయిదు సంవత్సరాల వరకు కొంత డేవు.

* * *

"రాశక్కినేనారోజు చెప్పితే మిప్పుడు తీవనదా! పాన నిడుస్తుండే! పం పేరు

**బ్లూలు ఆమె దుస్తులకు
అతుకులుగల
తెలుపుదనమును యిచ్చేయి**

**ఇప్పుడు టినోపాల్
వాటిని కళ్ళు మిరుమిట్లు
గొలిపేలా తెల్లగా చేస్తుంది**

**15 పెసం ఒక ప్యాకెట్
బాల్బ్స్ బట్టలను కళ్ళు
మిరుమిట్లు గొలిపేలా
తెల్లగా చేస్తుంది**

**ఇంక పెనాలు:
రెగ్యులర్ ప్యాక్
మరియు మితవ్యయ
ప్యాకువో లభిస్తోంది**

ఆమె చర్మం గురించేనది బ్లూలు తగ్గి దుస్తులకు
అతుకులతో నిండిన తెల్లదనమును యిచ్చినట్లు
అవిడ కనుగొన్నారు దుస్తుల మీద పిరి రేంజు
మచ్చలు పడేవి. కనుక అవిడ టినోపాల్
వాడకము ప్రారంభించెను

ఇప్పుడు టినోపాల్ వారి దుస్తులన్నిటిని కళ్ళు
మిరుమిట్లు గొలిపేలా తెల్లగా చేస్తుంది—తెల్లగా
తెలువ అది. బట్టలను అమెరుసారి వాడించే
ముందు పిక్చర్ టినోపాల్ ప్యాకెట్ తీస్తే
బాల్బ్స్ బట్టలు తెల్లగా అవతాయి

**నేడే టినోపాల్ వాడుట ప్రారంభించండి
సర్వోత్తమ తెలుపుకోసం టినోపాల్!**

టినోపాల్ లిమిటెడ్ 20 ఎస్.ఎ. రోడ్,
స్విట్జర్లండ్ రూం టెక్స్టైల్ ట్రేడ్ కంపెనీ.

శుభార్థక 200 రిమిడిక్, పి.ఎ. రోడ్ 11060,
బాంబాయి 20 9.ఆర్

జనమే శాసనం

పెట్టావు?" శశి కెదురేగి కొగరించుకుని, పాపను ముద్దు పెట్టుకుంది సుశీల.

"ఒక్కసారి పెచ్చి అరగంట ఉండి ఆకుపేనుల మీదొచ్చి కబుర్లు చెప్తుంది కంగనాచిలా! అత్త మంచిది గాదు-పాప ద్దురా!" పాపను లాక్కోటోయింది చిరు కోపంతో.

"మరి కాల్లో దాన మంచిదన్నావుగా?" బిక్క మేహం వేసింది పాప. ఇద్దరూ వక-పకా నవ్వాడు. పెచ్చి కూర్చున్నారు. "పసిల్లలు యెంత ఆమా యకులో చూడు."

"అంత వరవళించి పోకు త్వరలో మవ్వా యెత్తుకునేలా ఉన్నావుగా పసి దాన్ని."

"పసివాడిని అను." అన్నది సుశీల విగ్గుగా చూస్తూ.

"అదేమిట! అప్పుడే కట్నాల మీదికి మనసు పోతుందా? నీ ఆక కూలా!"

"కట్నం-కాసుకం కోసం కాదు శశి! ఆదప్పుట్టక పుట్టి మనము ఆనుభవింపాము బాలదూ! ఆ దే నేను మొగాడినయితే ప్రేమకు కాబోయే భర్తగా అత్తయ్య

చేతిలో దర్జాగా పెరిగేదాన్ని-పగవారికి చాడా ఆదజన్మ పెద్దే ..."

"సుశీ! అన్ని ముఖాలు ఉన్న మచ్చే యిలా అంటే నేనేం చెయ్యనే! మువతి మొగుళ్ళను కొంగున ముడి వేసుకుని. యెన్నో అమాత్యాలు చేసిన కథలు విన్నాము. అతని అంగులకు మడుగు లొక్కతూ పాప పేర కొంత అప్తి రాయించలేక పోతున్నాను."

"పోవితే. దాని అప్పుష్టమెలా ఉన్నదో అంతా అప్తి పాస్తుచున్న వారేనా!"

"అవును దానికి విధర్పనము మవ్వు న్నావుగా సుశీ! అనుభవమునేర్చిన పాశాలు యే బడులు నేర్చవు. కనీసం యెవరికి నహాయం చెక్కుకపోయినా హాని చెయ్యొద్దనే విజ్ఞయం చెసుకున్నాను. నాలో ఉన్న యే కొద్ది మంచితనము. మానవత్వమూ నా పాపకు రక్షగా నిలుస్తే చాలు" అన్నది. ఉలిగిన కన్నీరు బయటకు రావీయ కుండా.

"మీ అమ్మాయి పెళ్ళి యెంతవరదాక వచ్చింది?"

"వేసనిలో అన్నకుంటేమో! అమ్మ అక్క పెళ్ళి గురించి ఒకటే ఓగుడు

కర్తకుని తార్య భర్తతో:—కొన్న దరకే నరుకును అమ్ముతున్నా వింటున్నాడు. మరి లాభం ఎక్కడుంది?

కర్తకుడు:—త్రాసులో.

వడుతుంది. ఏమవుతుందో ఏమో....
అవెప్పుడూ ఉండే గొడవలేగా! ఎన్నో
మానము!"

"ఏడు. ఏమవుతుందో యేమో దిగు
లుగా ఉంది శశి. అమ్మ. పేరే అడదిక్కు
లేదు. అనసూయ ఏన్ని వాళ్ళకు దూరం
ట్రాన్స్‌ఫర్ అయిందట. ఆమె ఉంటే
తప్పక వచ్చేది."

"ఇప్పుడేమయింది? నేను లేనూ..
చిన్నప్పుడు తెలియక అతిథులకు
పోయాము. ఇంకా మారలేదనుకున్నావే"
ఇద్దరు మాటల్లో ఉండగా రేడియో ఫుల్
వాట్యానులో వినిపించింది.

ఉల్కిస్తోవడి చూచారు. పాప కుర్చీ
యెక్కి రేడియో తిప్పకున్నది. శశి వరు
గుర వెళ్ళింది. "దీని చేతులకు పట్టీలు
వేయాలి. ఇంట్లోనూ అంతేనే! ఒక్క
సామాను ఒక దగ్గర ఉండదు "

"పిల్లలు కాక మనము నర్దుతామా?"
అవి సుశీల నవ్వుతూ పాపకు చిన్నెట్లు,
చాకలెట్లు పెట్టింది. సామంత్రము వర
కుంది. ఫలహారం చేసి వెళ్ళిపోయింది
శశి.

సుశీల సరిగ్గా తిండి తినలేక పోయింది.
భర్త ప్రొద్దుట వెళ్ళి యింతవరకు రాలేదు,
తను నిండు మనిషి. ఏ కఠిన్ములో ఏం
జరుగుతుందో? మంచముపై దొర్లుకున్నది
గాని నిద్ర రావటం లేదు. రెండు గంటల
ప్రాంతములో వచ్చాడు సుధీర్. "దాదా,

సుశీల అన్నం సరిగ్గా తింటున్నదా?"

"ఈ మధ్య ఒకటే దిగులుగా ఉంటు
న్నాను బాబూ! మధ్యాహ్నము. వారి వదిల
గారు వచ్చారు. ఆమె ఉన్నంత వేపు
నంతోషంగా ఉన్నాను. ఆమె వెళ్ళగానే
దిగులు వదిపోయారు."

సుధీర్ మరేమనక వచ్చి తలుపులు
వేళాడు. అప్పుడే లేచి తన మనసులోని
దిగులంతా వెళ్ళకక్కాని అనుకుంది..
కాని, అరిపి వచ్చాడు. విసుక్కుంటే
భయంకర కళ్ళే విప్పలేదు. బలమైన చేయి
తన చుట్టూ చుట్టుకోగానే, అన్నీ మరిచి
నిద్రపోయింది.

ఆమె అడుగవల్సిన అవసరమే లేక
పోయినది. మధ్యాహ్నము రెండు గంటల
తప్ప. మిగతా నమయమంతా ఇంట్లో;
ఉంటున్నాడు. కబుర్లతో. సికార్లతో
ఏనిమాలతో రోజులు విమిషాల్లా దో!
పోతున్నాయి ఒక శుభ గడియలో సుశీ
కోర్కె నెరవేరింది. పండులాటి మో
బిడ్డడు కలిగాడు. సుధీర్ గర్వంగా-సం
షంగా చూచాడు వాడిని.

"అంత చంబర వడుతున్నారు!
మోసుకొచ్చాడని మీ కుమారుడూ!" న
భర్తను వెక్కిరించింది

సుధీర్ నవ్విస్తాడు. "అక్కడికి
నంతోషం లేనట్లు. మనము అనం!
అనుభవించి ఊరుకుంటున్నాము.
తాత బ్రతికి ఉంటే ఊరు, వాడే "

ఒక్కటి చేసేవాడు. ఇప్పటికి మరుపురాని దినము నుళి! పదో క్లాసు పాసయిన నాడు ఆయన సంతోషం యింతా అంతా కాదు. అనాడు ఊరంతా పండుగ చేసుకున్నారు” యెటో చూస్తూ చెప్పాడు

“మరి జమీందారు అన్నారా? ఏ ఊరు? ఆయన యెక్కడి కెళ్లారు? యెప్పుడూ చెప్పరేమంటి!”

“వద్దులే నుళి! అవన్నీ మధుర స్మృతులుగానే నా గుండెలలో ఉండనియ్యి వాటిని త్రవ్వి దాని వెనుకాల జరిగిన దారుణాలు జ్ఞాపకం రానియ్యకు. మనమిలాగే హాయిగా ఉండాము. గతం త్రవ్వడం చేసి!” అన్నాడు. అతని కనులలోకి చూచి, భావ పడుతాడని మరేం మూటాడ లేదు. అతని యింటి దగ్గరి కబుర్లు చెప్పి విన్నవాడు “ఈకి ఫోను చెయ్యలేదా”

“చోను ఆమె ఊరిలో లేదుట. ‘బాగులు ఏం పేరు పెడదామంటి?’ న్నవి. వాడి మూసుకున్న విడికిళ్ళు కిపిస్తూ.

“అన్ని పుస్తకాలు చదువుతావు. ఎటో ‘పేరు యెన్నిక చేయి.”

“అలా కాదు. మీ నాన్నగారి పేరు, నాన్నగారి పేరు కలిపి పెడదాము నాన్నగారి పేరు చెప్పండి, ఇద్దరికి కలిపి మనుమడేగా.” అన్నట్టి కుతూంకం.

నాన్నగారి పేరు చాల పొడవు. శ్రీ రాజారామకృష్ణరామ్. “అన్నామ సంతోషంగా.

“అయితే నన్ను పొట్టి చేద్దాము. శ్రీ రాజారామరామ్. అని పెడితే.”

“అక్కడికి అవెపొట్టి అయినట్లు! సరే. రాజా! అని సిలువ వచ్చు రేపే వెళ్ళొచ్చనన్నారు డాక్టరు. వెళ్ళిపోదామా!” అనలతనికి పసి వాడిని వదిలి పోవాలని లేదు

“అవును నాకు యిక్కడ వినుగ్గానే ఉంది. దినమంతా దగ్గరే ఉండే వాడు. ఇవతలి-అవతలి గదులు దినమంతా బంధువులతో, స్నేహితులతో కిటికీలు లాడి లాడేవి. అదంతా విని, చూచి ఆమె యెక్కడ నొచ్చుకుంటుందోనని. అవతలికి జరిగేవాడే కాదు. ఆతని కబుర్లు వింటూ తన భాధను-ఆవేదనను మరిచిపోయేది.

బాబుకు రాజా అన్న పేరు భాయం అయినది. అతను పెద్దగా అడంబరము చెయ్యటానికి అంగీకరించలేదు. రాజా శాశ్వతజ్యోత్సవము పురస్కరించుకొని. వీరలకు అన్నవస్త్రాలు దానం చేశారు.

“చూడు నుళి! ఈ సాపైటిలో పెద్ద మనుష్యులను పిలిస్తే నాజాకుగా నగం తివి. నగం పొందోస్తారు. లేనిపోని హంగుమా. ఆ వీరజనులను చూడు ప్రతి మేడుకు విలువయినదిగా యెంచి తింటున్నారు. వారికి భుజించామన్న తృప్తి

ఒక్క ఉతుకులో 3 దశలుగా పనిచేసి...

డెట్ బట్టలను ఎక్కువ తెల్లగా ఉతుకుతుంది

— ఏ యితర హిదరు కంటే

ఎలా చేస్తుందో ఎందుకు చేస్తుందో చూడండి :

- 1వ. దశ : డెట్ లోగల ఒక నత్తేకమైన పదార్థము బట్టలోనికి త్వరగా చొచ్చుకొనిపోయి, దాని అంటుకొని ఉన్న మట్టిని కూడ నడలిస్తుంది—బట్టలు శుభ్రపడతాయి.
- 2వ. దశ : డెట్ మట్టిని వడలిందిన తరువాత దానిని బట్టకు మళ్ళీ అంటుకోకుండా చేస్తుంది—దుస్థులు శుభ్రపడతాయి, శుభ్రముగా ఉంటాయి.
- 3వ. దశ : డెట్ బట్టలకు అదనపు తెల్లదనమును కలిగిస్తుంది—బట్టలు పూర్వవేల కంటే ఎక్కువ తెల్లగా ఉంటాయి! (నీలి రేక్ తెలుపు చేసే పదార్థమును చేర్చనక్కర్లే లేదు).

డెట్ ను నేడే కొనండి! స్వస్తిక అయిల్ మిక్స్, బొంబాయి

SHILPI HPMA 38A/70 TB

మనకు పెట్టామన్న తృప్తి మిగులుతాయి. ఏమంటావా?"

"నిజమే! మీరెంతో ఆలోచించే పని చేస్తారు. మరి కొందరయితే బహుమతుల కోసం పిలిచామన్నట్లు ప్రవర్తిస్తారు.. అత్తయ్య ఇంట్లో చూచే దాన్నిగా?" రాజాకు పెట్టెట్లు పేస్తూ అంది. మంచి ప్రియ స్థాండుగల ఉయ్యాల, రకరకాల దుస్తులు, ఆదవస్తువులూ తెచ్చారు.

రాజాకు నీళ్ళు పోయ్యటానికి. మంచి-చెడు చూడటానికి ఓ త్రీని కుదిర్చినారు.

"ఏమండి: ఒక్కసారి అత్తయ్య వాళ్ళింటికి వెళ్దాము. నా బాబును చూపించి వస్తాను. ఆమె ముఖం యెలా మారుతుందో చూడాలి."

"ఓద్దు సుఖీ! ఆమెలాంటి వారు మారరు. పైగా అవిడ కాపనార్థాలు వినాలి. అచ్చు దుర్గమ్మే! ఆమె కుమారుడు మద్రాసులో వ్యాపారం చాలించి, చింకి ప్యాంటుతో ఇల్లు చేరినాడు. దానికి నీవే కారణం అనుకుంటుంది. దీవెనలు లేక బోగా. తిట్లు, కాపనార్థాలు దేనికి? మనకు భగవంతుడొక్కడే నిజమైన బంధువు. ఏం రాజా?" కొడుకును ముద్దాదినాడు.

సుఖీల యెదురు చెప్పలేదు. నంతోప మైనా, దుఃఖమయినా ఇతరులతో పంచుకున్నప్పుడే వానికి పరిపూర్ణత లభిస్తుందని అతనికెలా చెప్తుంది? తను వివాహాతు

రాలై. మాశృమూర్తి అయినా ఆయింటి నున్న ఒక్కగా నొక్క శ్రేయోభిలాషి మామయ్యను చూడాలని ఉంటుందని ఎలా నచ్చచెప్పుకుంది? ఆతని భయం అతినిడి తన కుమారునిపై యితరుల దృష్టి పడ కూడదని అతని భావన. దుర్గమ్మనూ, ఆమె నోటి దురుసుతనమునూ ప్రత్యక్షముగా చూచినాడు. సుధీర్కు రాజా తోడిదే లోకము. ఇంట్లో ఉన్నంతసేపు తాను పసివాడై ఆడుతాడు.

బాబుకు ద్రస్సు. అది వస్తువులు తీసుకుని శశి వచ్చింది. సుఖీలకు యెక్కడలేని ఉత్సాహము వచ్చింది.

"ఒట్టి పిసినారి పెద్దమ్మ వేమే! మీ బాబు నాచుకరణోత్సవానికి పిలువలేదా?"

"చెప్పానుగా! ఆయనంతా ఆదోరకపు మనిషే! బీదలకు అన్నము పెట్టించి ఆయిందనిపించారు."

"మంచిదిలే! ఉన్నవాడికి, ఉన్నవాడు పెడితే ఏం లాభం? మీవాడు నన్ను తున్నాడే!" రాజాను యెత్తుకుని ముద్దులు కురిపించింది శశి.

"ఇంకా ఇంటిదగ్గర విశేషాలు చెప్తావనుకుంటే...."

"ఏమున్నాయి సుఖీ! ఆరాజనకమైన వేమీ లేవు. అన్నయ్య తిరిగి వచ్చినాడు పూర్వపు పద్ధతే! ఇంకా కొన్ని అదనపు అలవాట్లు నేర్చుకు వచ్చినాడు. మొన్న

ఓ పెళ్ళికొడుగు అక్కయ్యను చూచి నచ్చిందన్నాడట. ఎక్కడో అపీసులో అప్పర్ డివిజన్ క్లర్క్ గా పని చేస్తున్నాడట కట్నం అయిదు వేలు అడిగినాడు. ఆ దాక్టరుకే కారు తెగనమ్మి అతనప్పు పోగా మిగిలిన రూపాయలు తెచ్చారు.... పెళ్ళి విషయం చేసుకుందామని వెళ్ళే సరికే. పిళ్ళ త్వరలో జవాబు చెప్పలేదని యింకోవైపు విషయము చేసుకున్నాడట, అమ్మ మరీ దిగజారి పోయింది. ఆ డబ్బు తనకియ్యటం లేదని ఒకచీ చిర-చిర తాడుతున్నాడు అన్నయ్య."

"చిన్న బావ దగ్గర నుంచి ఉత్తరాలు వస్తున్నాయా అతనికి పిల్లలా?"

"ఏమో! అక్కయ్య యింటి పరిస్థితి వివరిస్తూ మూడు నాలుగు ఉత్తరాలు రాపి విసుగెత్తి ఉక్కున్నది. మీవారు ఎప్పుడొచ్చినా కనిపించరేమో!"

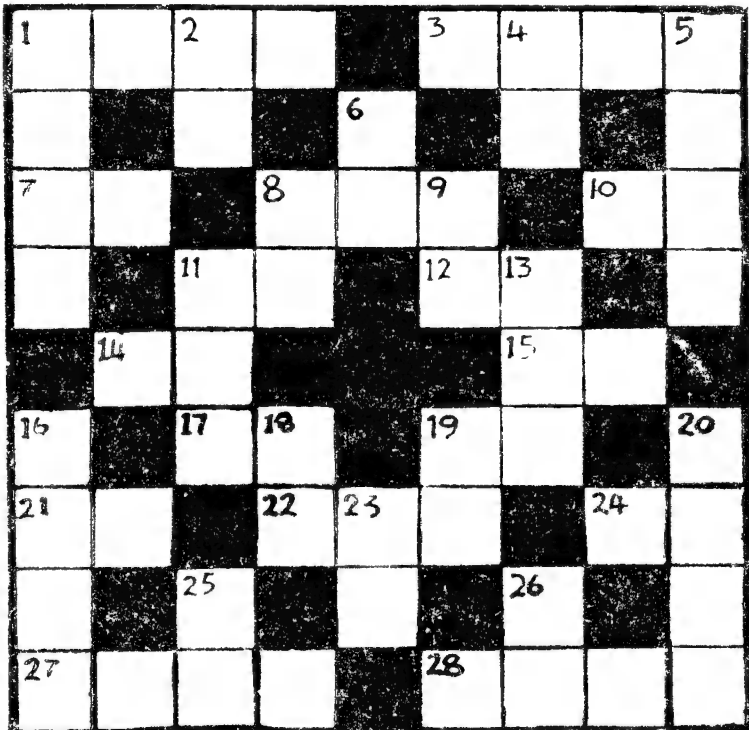
"ఆయన నన్ను నామకార్తానికి పెళ్ళి చేసుకున్నారు. అసలాయన పెళ్ళి వ్యాపారంతో అయ్యింది. ఈ మధ్య పోవటం లేదులే! ఈరోజే వని ఉందని వెళ్ళారు."

కుండపోత వర్షంగా కురువ సాగింది. కిటికీల అద్దాలు దించి వచ్చింది సుశీల. ఆయా రాజా ఉయ్యాల దగ్గర పడుకుంది. రాత్రి తొమ్మిది దాటినా సుదీర్ఘ జాడ లేదు.

[సశేషం]

జ్యోతి పాఠకులకు
రాబోయే సంచికనుండి
ఫోటోలతో సరిక్రాంత శీర్షిక

విర్వహణ, ఫోటోలు :
జి. యన్. భూషణ్

అడ్డము

1. (కుక్కు-టిక్కర?) సుప్రభాతం.
3. తెలుగులో ఎడవదం.
7. యు. యస్. యస్. ఆర్
8. ఈ దబ్బు ఈశ్వరి రంగు
10. చెప్పుల కంపెనీకి మార్గమా.
11. మీదకి చూడు
12. కొన్ని భాషల కిది లేదు
14. ప్రమాదాల కొక కారణం
16. అనన్త కర్ణం 11.
17. భూదేవి కరుణ.
18. కరుణకే మరో పేరు
21. ఇటెన్ హీరోయిన్
22. పూజకు 19

24. 61లో ఒకటి. ఇవో పత్రిక.

27. 11 నిలువు. కేరళ పత్రిక.

నిలువు

1. రోషనార్ సుద్దాపుగారి ఇంటి పేరు.
2. 24 గంటలు.
4. ఉత్తరాలు.
5. ఒకటూ, 4 మార్లు: గుడ్ డై మార్లు.
6. భార్య నిత్య బహువచనం కాదు.
8. మనవి కావి దానిలో ప్రవహించేది.
9. వలపులిచ్చే వనితలో తయవదదాని కేసుంది.

11. కొన్ని తరగతులదాకా ఆంధ్ర విద్యా
ద్భుతం అని విడువు.
13. ... కాలం: తర్వాత.
16. (27 చూడు).
18. ఈ కవి కాదాను...
19. ... ఇది రచించాడు.

20. మనదేశంలో దారిద్ర్యంతో బాటు
పెరుగుతున్నది.
23. అరవిచ్చిన కళ్ళల్లో అర్ధరాత్రి ఏదో
వాడు.
25. 7లో వీరవనిత.
28. సాయిబాబా జాతరలో వినవచ్చు.

ప్రతి నెల 20వ తేదీ లోగా పూరించిన పజిల్ మాకు చేరవలయును.
ఆర్ కరెక్టు వాళ్ళకు ఒక 'జ్యోతి' వి బహుమతిగా ఇవ్వగలం.

జూలై నెల పజిల్ క్లూ

అ డ్డ ము

ని లు వు

1. వరుగులు.
3. శ్రీనాథుడు.
7. నేల
8. కలక.
9. పావు.
12. మహాభి విద్రూమణ.
16. ధగ్గు.
18. వద్దివి.
17. దేగ.
20. గుడిపాటి.
21. కాలనేమి

1. వరునేడు.
2. గుడి.
3. నాటి.
5. దుముపులు
6. అ నని పెనా.
10. నహారా.
11. తాచర.
13. ముందడుగు.
14. మగటిమి.
18. పీపా.
19. తల.

ఆర్ కరెక్టు

యం. కామల. కర్నూలు.

ఒక తప్పు

- (1) శ్రీ క ర ం కా మే శ్వ రి.
హైదరాబాద్.
- (2) కె రామబ్రహ్మం. గుడివాడ.
- (3) మోదేటి కృష్ణమోహన్. తువి.
- (4) పద్దారి స ర వి ం హ రా వు.
యార్.
- (5) కట్టారం ఉదయవి. నంద్యాల.
- (6) పి. సీతామణి. ఆనంతపూర్.
- (7) పి ర పే డ వండ్. ఉంగుటూరు.
- (8) పద్దాని సూర్యారావు. పుట్టె-5.

(9) వి. వెంకటరమణమూర్తి.
విశాఖపట్నం.

(10) పానుర్తి శ్రీనివాస్. కింద్రా
దాద్.

(11) రమకుమారి. మద్రాసు-8.

(12) బి. జి. ఆనందరావు. హైదరా
బాద్.

(13) తూబాటి నాగభూషణరావు.
చిలకలూరిపేట.

(14) లక్ష్మణ్ దేగ. గుంటూరు.

(15) నం గా వు సత్యనారాయణ.
మోదుకూరు.

(16) చౌ డూ రి అన్నపూర్ణేశ్వరమ్.
హైదరాబాద్-28

మీ ప్రశ్నలకు

శ్రీమతి సూర్యకాంతం

జవాబులు

: ఏమండీ! ఆ కాలంలో 30 సంవత్సరాల యువకునికి వస్తువు దొరికేది కాదట సామాన్యంగా. కాని యిప్పుడు 30 సంవత్సరాల యువలికి వరుకు కానా అని పత్రికల్లో ప్రకటనలు వస్తున్నాయి. ఏమిటండీ, యీ విచిత్రం?

ఎమ్. శంకరరెడ్డి, చెల్లంపల్లి.

జ: ఆ కాలం సంఘం కట్టుబాటు అవి. ఈ కాలం ఇది. ఏ ప్రశ్న మరీ పిత్రంగా ఉంది. రెండు కార్డులు ఒకే ప్రశ్నకు వ్రాయడం ఏదో కాలం తెలివి.

ప్ర: మీ నటులను, నటీమణుల్ని సమాజంలో మీరు 'చెడ్డవాడు' అని తలంచే వారిపై మీ ఆభిప్రాయం ఏమిటి, సూర్యకాంతంగా?

క. వీరవారాయణ, ఒరంగల్లు.

జ: చెడ్డవాళ్ళు ఒక్క వటి-నటులే

కానక్కరలేదు. 'చెడ్డవాళ్ళు' సమాజంలో నేటికీ అన్నిటా ఉన్నారు కదండీ - వేరే చెప్పాలా.

ప్ర: ఏమండీ! సూర్యకాంతంగా! మీ శ్రీవారి పేరు ఏమిటండీ? ఉద్యోగ మేదైనా చేస్తారా? లేక ఖాళీగానే ఉంటారా?

ఎం. కుబ్జారావు, తాడేపల్లి.

జ: శ్రీవారి పేరు చెప్పొచ్చు!... ఉద్యోగమే

ప్ర: శ్రీమతిగా! తిమ్మరుసువారి సమాధానము చెప్పక, నక్షత్రాల సంఖ్య ఎంతో గవినయంగా సమాధానం చెప్పండి చూద్దాం?

ఎన్. వి. రాఘవేంద్రరావు, చెల్లూరు.

జ: మిగుతం వోలు తో న్యంతా ఉంది ఏ నంగతి. నేటి సమాజములో

అనేక నమస్కలు ఉత్పన్నమౌతున్నాయి.
అనేమీ నీబుట్టు కెక్కలేదా యీ చావు
కుంటు ప్రక్క తప్ప.

ప్ర: అబ్బబ్బో... ఏమందం సుందరీ!
ఉబ్బి తల్పిలై పి పోతున్నాను. తట్టుకో
లేకున్నాను.

యం. వెంకటేశ్వర్లు, ఖమ్మం.

జ: ఓరి ఏచోదా! ఆబో-ఆబో!
అయితే నీకు వెంటనే పెళ్ళి చేసేయ్యాది.
ఇంక ఆగదానికి వీలేదురా బాబూ!

ప్ర: సూర్యకాంతం గారూ! మీ
ఎడంచేతి సరసం మీ శ్రీవారిపై ఏరసం
వరిపిస్తుంది?

జ: ఎడమచేయ్యి మీ బోటి వారికే
రిజిస్ట్ర చేశా; శ్రీవారికై తే దండుగ.

ప్ర: సూర్యకాంతం గారూ! మనిషి
పిగిడుకు జీవించాలంటారు?

జ: పపి మంకికి పనికి వచ్చే మంచి
ఎనులు చేయటానికి.

ప్ర: భార్యను ఎప్పుడూ వేధించుక
తీనే భర్తకు గుణపాఠం నేర్పడెలా?

ధనంజయపాత్రో, బరంపురం-4.

జ:-----

ప్ర: అత్తా! నేనుకేత్ర దసరాకు
మీ ఇంటికి వస్తున్నా! ఎటువంటి లోటు
లేకుండా... బీకర్...?

తాదా! రామకృష్ణ, పితాపురం.

జ: దాక తగలకెట్టి దండూడ గొట్టి
అయ్యయ్యో అల్లూ అయిపోయినావ
అని మర్నాడ చేస్తా-రా రా తప్పక రా!

ప్ర: ఏమండీ! జనరల్ గా జీవితంలో
స్త్రీకి మరువలేని అతి ముఖ్యమైన దళ
ఏదంటారు?

ఎన్. సత్యనారాయణరావు,
గోపాలపట్నం.

జ: మహర్షక.

ప్ర: యవ్వనమా? ప్రాధత్యమా?
ఎందువల్లా కాస్త వివరిస్తారా?

జ: బాల్యం నుండి వరసగా అన్ని
దశలను చూస్తూ. ఆయా జ్ఞానకాలను
నెమరు వేసుకుంటూ అనందించే ముదిమి;
ఇంతకీ మనదే దళ:

ప్ర: అత్తమ్మా! నీవు గరిట పుచ్చు
కోనంటే ఒక చిన్న మాట! "అడవి
తిరిగి చెడింది" అన్న హాళికి మీ
సినిమా తారలకు ఎంతవరకూ వత్తి
స్తుంది?

ఉమ, గోపాలపట్నం.

జ: నీవు చెప్పే సామెత చక్కగా
పెళ్ళి చేసుకుని కాపురం చేసుకునే అమ్మ
యిలకే నవ్వావి. మేము 24 గంటలు
రాత్నంలా తిరగకపోతే మా వసులు
జరగవు మరి....

ప్ర: అత్తమ్మా! ఏదో ఒక గమ్యంలో
"ఇదే సత్యం" అని మనని మనం సమా
ధాన పరచుకొని ఆగాల్సిందే కాని, కాని
స్వరూపం ముఖ్య అవసర సమయంలో -
మనకి అవకాశం కాదు, ఎందుకో మరి?

జ: అదే 'సమయ సంతతి' ఏ
అంటారు.

ప్ర: అత్తమ్మా! మీ జీవితంలో ఏదైనా మరువరాని సంఘటన జ్ఞాపకంగా మిగిలి పోయిందా? ఈ ప్రపంచంలో దేనికి ముఖ్యస్థానం వుందంటారు?

హేమలతాదేవదాస్, వికారాబాద్.

జ: నన్నదగారి అవి కాకపోతే నీకు మాత్రం తెలియదటమ్మా—పిచ్చిదాన!

ప్ర: నూరి అత్తయ్యగారూ! మీకు కినిమాలోను, నిజ జీవితంలోనూ భేదం ఉందని నేను; మా ఫ్రెండ్ లేదని అంటోంది. ఎవరిది కరెక్టు - కాస్త చెపు చెపుతారా?

కె. సుబ్బలక్ష్మి, విశాఖపట్నం.

జ: ఎంతముద్దుగా పిల్చావే నా పిచ్చి మచ్చీ, నీ పేరు నాకు మహాముద్దుగా ఉంది మహా! మీ యిద్దరు రైటేనే! సరేనా?

ప్ర: నేడు మనకు కనుపించుచున్న అగభ్య చిత్రాలకు గిరాకీ హెచ్చుగా యుండుటకు గల కారణములను వివరింప గోరదను?

ఎస్. వి. కె. రామానుజ,

శృంగవరపు కోట.

జ: మీదోటి మహావీయరి ఆదరణ. ఆవేడ, ఆక పెగైరా-పెగైరా కల్పి గిరాకీ హెచ్చినది కదు దబా!

ప్ర: అమృతయిల అందాలురాణించా అంటే “అక్కినేని” కావాలి. ఎటుంటారు?

జ: శహబాద్, నాగరాజు: నాగ స్వరం నాగాగ్గా ఉదావు.

ప్ర: నుద్రాసు రస్తే మిమ్మల్ని కల్లు కొనెందుకు మీకేమైనా అభ్యంతరమా?

జ: అందమయిన అమ్మాయిలంబు న్నావు. వద్దు దాబూ. వద్దు. మరెక్కడికైనా వెళ్ళు.

ప్ర: నూరే కాంతం ఆక్కయ్యగారూ! మీరమ్మడిగా అడుగుతున్నాను. మీ ఫోటో ఒకటి పంపిస్తారా? భద్రంగా దాచుకుంటాను.

కె. నాగరాజులు, విశాఖపట్నం.

జ: అలాగే.

ప్ర: ‘అత్తమ్మా’ ఆని అన్నానని కోపగించకండి. మీరు నటించిన ‘నట న’ను చూసి మామయ్య ఏమంటాడు? గయ్యాలిగా నటిస్తున్నంత వరకూ మీ మనస్సు ఎలా ఉంటుంది?

ఎస్. హేమలతాదేవదాస్,

జ: ఇంతకు ముందు చెప్పగా మామయ్యకు మాత్రం తెలియదు. కనుకనా అది నటన అని.

ప్ర: ఆక్కయ్యగారూ! మీలో యిన్ గా ఏ చిత్రంలోనైనా నటించారా? కె. నాగేశ్వరరావు, తాడేపల్లి గూడెం.

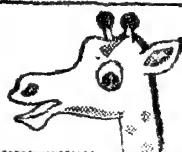
జ: అబ్బేబ్బే, లేలేదు....

ప్ర: ఏమండీ శ్రీమతిగారూ! మీకు ఎన్. టి. ఆర్. పార్టీనా? ఎ. యన్. ఆర్. పార్టీనా? ‘ఇద్దరి పార్టీ’ అని మాత్రం చెప్పకండి.

జయచంద్రప్రకాశ్. పలమనేటి

జ: ఓరే నటమే. ఎన్. టి. ఆర్. నా పార్టీయే. ఎ. యన్. ఆర్. ది నా పార్టీయే! మీకింకా తెలియదా?

ఏమా వద్ది! ఏమా వింత!
టాప్ వల్ల అంత గొప్ప వ్యత్యాసం కలుగ గలదా?

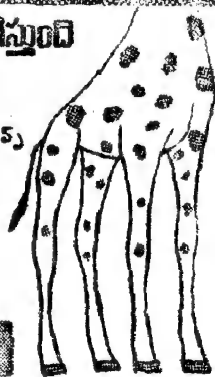

ఎదిగే పయస్సే,
ఇన్ క్రిమిన్ *
నేవెలచే పయస్సు

ఇన్ క్రిమిన్ వా బిడ్డకు ఎదిగేందుకు అకలిని కలిగిస్తుంది

పెద్ద పిల్లలకు ఐరన్ లో కొడివ ఇన్ క్రిమిన్
ఏకవ. 175 మి.లీ. మరియు 57 మి.లీ.

పసి పిల్లలకు 10 మి.లీ. ఇన్ క్రిమిన్ డ్రాప్స్

అన్ని మందుల పాపులలో లభించుచున్నది. ఇన్ క్రిమిన్ కాయాదు నేయవారు
తెదర్తీ—అంతర్జాతీయంగా వమ్మక పైప చేరు. తెదర్తీ డివిజన్, నయానమిర్

ఇండియా లిమిటెడ్. 254 / డి 2. డా. ఆ. రిసెంట్ రోడ్. కొంజాయ 25.

*అమెరికన్ నయానమిర్ కంపెనీ వారి రిజిస్టర్డ్ మార్కు.

ఫింలాప్ - INC. IS-500 TL

బింధాస హామలు

సమీప నిర్మలప్రకాశన

ట్రాన్సర్ ఆర్డర్ చదువుకున్న మూర్తి పెదవులపై చిరు నవ్వు వెలిసింది.
“ఏమిటది భయ్యా?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు చరణ్.

“మా ఆంధ్రకు....ట్రాన్సర్ చేయించుకున్నా....మా వూరికి చీరాలకు!” గర్వంగా చెప్పాడు మూర్తి.

“విజయం” మహారాష్ట్ర యువకుడు

నరేంద్ర నమ్మలేనట్లు చూశాడు.

“నిజంగానే! మేనేజరుగారితో నేనే స్వయంగా చెప్పకుని, అక్కడి ఈ ఆఫీసు బ్రాంచికి నన్ను వేయమని కోరాను. మొదట్లో వద్దన్నారు, గానీ నా మాటకు విలువించి. వేసారు చివరకు!”

“ఎందుకు బ్రదర్! అంత దూరం వెడతావా? వేరు వేరు రాష్ట్రాల నుంచి వచ్చినా, అందరం కలిపి కట్టగా, ఎంతో నరదాగా గడుపుతున్నాం ఈ పదేళ్ళ నుంచీ! అలాటిది నువ్వీ రోజు నీ రాష్ట్రానికి వెళ్ళిపోవటం.. మాకేమిటో వెలితిగా

చుట్టారా. అందరూ తలకో కంకం? అరుస్తున్నారు. బాధ పడుతున్నారు. ఇంద అభిమానాన్ని చూరగొన్నందుకు, తనమీ తనకే గర్వం కలుగుతోంది. అయినా లోలోపల తన నిర్ణయం మార్చుకో దల్చుకోలేదు.

స్నేహితులను ఎలాగో వదిలించుకుని ఆఫీసునుంచి బయటపడి స్కూటర్ ప్లాట్ చేశాడు మూర్తి. అతగాడి మనస్సులానే స్కూటర్ కూడా ఆఫుమేఘాలమీ పోతోంది.

తను ఇక తన బంధువుల మధ్య

చల్లని హృదయంగల వ్యక్తి శిలా విగ్రహంలా తయారై పాపాణ హృదయమైనా అర్థం? ఆమాటకొస్తే దేవుడు హఠాతగా, మౌనవ్రతుడేగా?

వుంది!....” స్నేహపూర్వకమైన బాధ నిండి వుంది బెంగాలీ యువకుడు చటర్జీ కంకన్వరంలో.

“ఒద్దు మూర్తి భయ్యా!” అంది పాతిమాటేగం.

“నిజం చెబుతున్నాను మూర్తిజీ!.... మీరు ఆంధ్రకు వెడతారంటే....మీ గుసెన్....మాలిని వదిలి వుండటమెలా శక్తి దిగులుగా వుంది నాకు!” అంది సఖిత.

వెళ్తున్నాడు! ఈ గ్వాలియర్ లో....ఈ మధ్యప్రదేశ్ లో ప్రవాసాంధ్రుడిగా వున్న “ప్రవాసం” రద్దు చేసుకుని, హాయిగా తన వాళ్ళతో కాలం గడుపుతాడు.

చెల్లాయి లలిత. దాని భర్త గోపాలం. ముగ్గురు పిల్లలూ చీరాలలోనే వున్నారా వాళ్ళకు ఉత్తరం వ్రాస్తే సరి. వా ఇంటికి దగ్గర్లో నుంచి ఇల్లొకటి చూడ వెడతారు.

అమ్మ. నాన్నగారు. పెద్దన్న

బతుకే. వదిల కారద. వాళ్ళ నలుగురు
అల్లటూ గుంటూరులో వున్నారు. ఈ
జుతు తెలిసి చాలా సంతోషిస్తారు.

పెద్దనాన్న కొడుకు....తన వయసు
గడు రావువ బావల్లలో వున్నాడు. పెద్దక్క
కుతల, ఆమె భర్త శ్రీహరిరావు.
వాళ్ళ పిల్లలు బదుగురూ తెనాలిలో
ఉన్నారు. ఇక అచటప్రక్కలే చిన్నా
న్నలూ, మేనమామ కొడుకులూ, వాళ్ళ
సంపారాలూ వూరి కొకరుగా, టౌన్
కొకరుగా వున్నారు.

ఏవివాహ సందర్భాలలోనో, విధి
నికపోతే తప్ప. తనకు వారం రోజులు
లపు దొరకడు; ఆ వారం రోజులు కను
మూసి తెరిచేంతలో దొర్లిపోతాయి....
లితనూ, అమ్మనూ, నాన్ననూ, అక్క
య్యనూ, అన్నయ్యనూ అందరినీ తను
పడు పేరునా ఆహ్వానిస్తాడు....తన దగ్గ
కు వచ్చి పది రోజులుండమని. ఊహా
వాళ్ళు తాలేదెప్పుడూ!

“అంత లేసి డబ్బు పోసి రైలు
వాళ్ళను బతికించటం ఎందుకు? ఈ పిల్లా
ల్లాతో కదిలి రావటమంటే మాటలూ,
బద్ధిలూ హారతి కర్పూరంలా మెరిసి

మాయవతుంటే. హాయిగా ఇక్కడికి
ట్రాన్స్ఫర్ చేయించుకో రాదూ! ఎలాగూ
మీ అపేన్ బ్రాంచీలు ఇక్కడా పెడుతున్నా
రుగా! ఏమిటో! ఆంధ్రలో ఎక్కడా చోట
లేనట్లు....మా అందరికీ దూరంగా వేరు
గెత్తావు అంటారు అందరికందరూ.

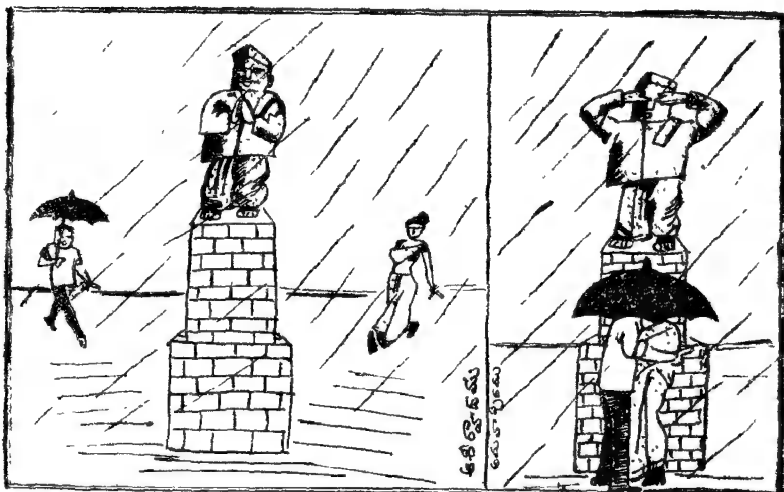
అది నిమ్రారం నిండిన వాత్సల్యం!
తనకూ అనిపిస్తుంటుంది తరచూ. ఏదో
జీతం ఎక్కువనీ, మాంచి “బోనస్”
వుంటాయనీ ఇంత దూరం పరుగెత్తుకు
వచ్చాడు. ఈ రోజు బంధువుల కోసం
మొహం వాచిపోతున్నారు తనూ,
మాలితి.

ఎంతసేపూ బెంగళీలూ, సిక్కులూ,
పార్సీలూ... ఒకరో-అరో తనలాటి
ఆంధ్రులూ హిందీ వాళ్ళూ....ఇలా
కలిగా వులగం మేళం స్నేహితులతో
పార్టీలూ, పిక్నిక్ లూ తప్ప....“మా
బంధువు!” అంటూ చెప్పకోవటానికెవ
రున్నారక్కడ?....ప్రమాదాలకయినా,
ప్రమాదాలకయినా వాళ్ళే! ఆవ్యయత
చూపుతారు....కాదనేందుకు లేదు. కానీ -
బంధుత్వంలో ఇంతకు మించిన రక్త
స్పర్శ, బంధం నిండి వుంటుంది.

● “మీ పినిమా చాలా భయంకరంగా తీసారుట!”

“తీసిన వాళ్ళం మాకే భయమెస్తోంది - డబ్బులు వస్తాయో రావోనని.”

వెలిచేటి శ్రీనివాసరావు, కాకినాడ

పోయినసారి రామవ వివాహ సందర్భంగా ఆటువేపు వెళ్లారు తనూ, మాలతి, పిల్లలూ.

“ఒరేయ్? మధ్యప్రదేశ్కు అంకితమై పోయావా ఏమిటా?” అంటూ కోప్పడ్డారు రామవ.

అమ్మ, మాలతితో మరీ మరీ చెప్పింది... “పెద్దవాళ్ళమయ్యాం-నేనూ, మీ మామగారూ... ఇక్కడ ఈ పెద్దాడికి మేమంటే ఎక్కడలేని విసుగూ బయల్లేసింది! ఇక కోడలు సరే సరి! మాకు చావెప్పుడోస్తుందాని కనిపెట్టుకూర్చుంది. మీరిద్దరూ మమ్మల్ని, ఆడపిల్లల్ని ఎంతో ఆస్వాయంగా చూచుకుంటారు.... లలిత, కుంతల నిన్ను కలవరిస్తుంటారెప్పుడు, మీరు దగ్గర్లోవుంటే, హాయిగా మీదగ్గరే వుండుము గదా!”

మాలతి చెప్పకు-చెప్పకు మురిపి పోతుంటుందెప్పుడూ! ఏ ప్రీతయినా, తన తోటికోడలి కంటే, తనని ఎక్కువగా అభిమానిస్తున్నారంటే ఆనందమే కదా మరి!

అసారి తాము తిరిగి గ్వాలియర్కు వస్తుంటే.... తమనెవరో-ఏకాండకోసం లోకి దూరంగా వివరివేసినట్లు విపించి, ఏమిటో బాధనిపించింది. ఈ వచ్చీ రాని తెలుగులో-వేదించే ఈ మిత్రులూ.... పీడి వంటకాలూ.... తగని వెగటుగా తోచసాగాయి.

ఈ బ్రాన్సర్ మాలతికి కూడా ఇష్టమే! విని ఎంతో ఆనందిస్తుంది.... స్కూటర్తో బాటు ఆలోచనలూ ఆగాయి. స్కూటర్ దిగి హుషారుగా లోనలికి వెళ్ళాడమూర్తి.

నంగతి తెలిసిన మాలతి ఎంతో
సంబరపడింది.

వారం రోజుల్లో సామాన్లు సర్ది, పాక్
చేసి పంపేశాడు. తమ కోసం టిక్కెట్లు
రిజర్వ్ చేయించుకోవటమూ అయింది.

మిత్రులంతా స్టేషన్ కు వచ్చారు.

“వదేళ్ళుగా ఒక్క చెట్టుమీది వజ్రుల్లా.
హాయిగా మళ్ళీ మనం కలుసుకో
గలమో.... లేదో.... దయచేసి మా అందరి
స్నేహానికి గుర్తుగా.... ఈ చిన్న బహు
మతి పుచ్చుకోండి.” అందంగా నగిషీలు
చెక్కిన స్టాండు మీద, వెండి రాధా
కృష్ణుల విగ్రహం ఇచ్చారు అందరూ....

క్షణకాలం మూర్తి, మాలతిల హృద
యాలు ఆర్ధ్రమైపోయాయి. మరుక్షణంలో
తాము ముందు ముందు చవి చూడబోయే
ఎందు ప్రేమ గుర్తుకు వచ్చి.... తెరటంలా
పుప్పొంగిన బాధను, చప్పన చల్లార్చి
వేసింది....

ఓయిన్ కదిలింది గ్వాలియర్
స్టేషన్.... కోట.... మెల్లిగా కనుమరుగై
పోయాయి....

* * *

“ఇదేం బుద్ధిరా అన్నయ్యా ఏమీ
ఎక్కడైనా ఇల్లు చూడమన్నావ్; చక్కగా
మా ప్రక్క పోర్ట్ నలో చేరకూడదూ.”
అంటూ వాత్సల్యంగా కోప్పడింది లలిత.

నవ్వేశారు మూర్తి. మాలతి. లలిత

వాళ్ళున్న ఇంటికి ఓ పల్లాంగు దూరం
లోనే వుంది ఈ ఇల్లు.

రోజూ సాయంత్రం పూట లలిత,
గోపాలం, పిల్లలు వస్తున్నారు. వాళ్ళకు
రావటానికి వీలుగావి రోజూ, మూర్తి,
మాలతి, పిల్లలు వెళ్ళి వస్తారు. చాలా
సరదాగా గడిచిపోతున్నాయి రోజులు.

వీలుచూచుకుని గుంటూరుకు వెళ్ళారు
మూర్తి, మాలతి.

అన్నయ్య మురళి. వదిన శారదల
ప్రవర్తన మాత్రం బుర్ర బద్దలు కొట్టు
కున్నా అర్థం కాలేదు మూర్తికి.

“అక్కడ అపీసు వర్క్ అదీ వస
తిగా లేదా మూర్తి?” అన్నాడు మురళి.

“అదేం లేదు.”

“మరిః ట్రాన్స్ ఫెరెండుకు కోరావు?”
ఆ ప్రశ్నలో ఏదో కాతిన్యం మరేదో
బాధ నిండివున్నట్లు తోచింది మూర్తికి.

గతుక్కుమంది మూర్తి మనసు.
మురళి అన్నయ్యకు తామిక్కడకు....
ఈ ప్రాంతాలకు రావటం ఇష్టంలేదా;
ఇందాకా ఏకచ్ఛత్రదిపత్యంగా ‘మేనేజ్’
చేస్తున్న ‘ఆప్టి’కి ఇకపై తన కన్నా
వుంటుందేమోనని బాధపడ్తున్నాడా; భయ
పడ్తున్నాడా; ఇంత సంకుచిత స్వభావునిగా
మారిపోయాడా అన్నయ్య; మూర్తి ఆలో
చిస్తుండగానే గదిలోకి మాలతి వచ్చింది.

“ఏమిదో మీ వదిన మనస్తత్వం

నాకు అంతు పట్టడంలేదు! ఇలా గడవలో
కాలు పెట్టామో లేదో...తెగ ఇదై
పోతోంది. 'ఏం బావుకుందామని వచ్చారు
మాలతీ ట్రాన్సర్ చేయించుకుని? మేం
అనుభవస్తున్నది చాలమా?' అనేసింది.
ఏమిటో అవిడ భయం! "అత్తగార్ని,
మామగార్ని పిల్చుకెళ్ళటానికి వచ్చాం....
ఇక ఈ ప్రాంతంలో వుండాలనే
వచ్చాం!" అని ఘాటుగా జవాబిచ్చేసరికి
నోరు మూసుకుంది. పాపం! ఈ కుళ్ళు
రకాలతో అత్తగారూ! మామగారూ!
ఎలా వేగుతున్నారో ఇన్నేళ్ళుగా! సాయం
త్రం వాళ్ళని పిల్చుకుని వెళ్ళిపోదాం!"
అంది రుసరసలాడుతూ.

మూర్తికి కూడా అదే మంచదనిపించింది....మూర్తి మాలతిల వెంటరావటానికి పెద్ద వాళ్ళిద్దరూ ఊణంలో పిద్దపడ్డారు.

"పాపం! మా అమ్మా, నాన్నా ఏదో సరకంలో నుంచి బయట పడినట్లు. స్వర్గంలోకి వచ్చినట్లు పీలొతున్నారు మాలతీ!" అన్నాడు మూర్తి.

"అవును సుమండీ!" అంది మాలతి గొప్పగా!

"నీలా కుచిగా, కుట్రంగా, మడిగట్టు కుని....మాకు ఒక్కరోజైనా వండి వార్చిందా కారదా! ఏనాడో దానికి పిల్లలు పుట్టకముందు తప్పి ప్రే! నీకూ లేరూ పిల్లలు!" అంటున్న అత్తగారి మాటలతో పొంగిపోయింది మాలతి.

"ఒక్కరోజయినా ఇలా అప్యాయంగా దగ్గర కూర్చోని అపీసు కబుర్లు అవీ. ఇవీ చెప్పాడుటలా మీ అన్నయ్యా! అస్తమానూ పెళ్లాం కొంగుచ్చుక తిరగటమే నాయె!" అంటున్న తండ్రి మాటలతో... తన జన్మ దన్యమైందని....తను నిజంగా తలిదండ్రుల ఋణం తీర్చుకోగలిగే గొప్ప పనిచేస్తున్నానని అనిపించింది మూర్తికి.

సంత్రాంతి రాబోతోందనగా....పిల్ల

అరోగ్య, అనారోగ్య, పరిస్థితులలో
లోర్డ్
మహిళలు ఆధారపడవలసి.
అరోగ్య సౌభాగ్యములకు
70 సంవత్సరముల వైద్య ప్రసిద్ధి నొందినది.

కేసరి కుటీరం
ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
గ్రాండ్ హిల్స్, మద్రాసు-14

పిల్లల సేవారామ జవరల్ షాపు (పబ్లిసిస్)
విజయవాడ-సికిందరాబాదు-మద్రాసు-
చెంగళూరు

లకూ, మాలతీకి, తనకూ బట్టలు కొనుక్కోటానికి షాపింగ్ కు బయల్దేరారు ...

“లలిత కూడా వస్తానందిరా మహ్య హ్మం!....” అంది తల్లి వెనకనుంచి.

“రానీ అమ్మా! అందరం కలిసే వెడదాం!” అన్నారిద్దరూ.

లలితతో షాపింగ్ కు వెళ్ళి-లలితకూ, గోపాలానికి, వాళ్ళ పిల్లలకూ కూడా బట్టలు తీసుకున్నారు. లలిత తన బిల్లు చెల్లిస్తానంది. మూర్తి, మాలతి ఇద్దరూ కోప్పడ్డారు వద్దని.

“ఎంత మంచి బట్టలు కొన్నావురా మూర్తి చెల్లెలితీ, దాని పిల్లలకూ .. ఏ ఒక్కనాడేనా ఇంకాటి బట్టలు పెట్టటానికి నా ఆడపిల్లలకు-మీ వదిన మనసొప్పించి? ఎంతైనా సీ భార్య గుణమే వేరు!” అంది తల్లి.

“బ్యాంకి ఆకౌంటు నుంచి, ఈ నెలలో

అదనంగా ఓ పంద రూపాయలు ‘దా’ చేస్తే చేసేం కానీ... ఇంతటి అత్త నంత్తుప్తి ఎప్పుడేనా అనుభవించేమా మాలతీ?” అన్నాడు మూర్తి ఆ రోజు.

“నిజం!” అంది మాలతి తృప్తిగా.

“పండగకు శకుంతలనుకూడా రమ్మని రాయరా మూర్తి! అందరం పండగ జరుపుకుందాం?” అంది తల్లి.

“తప్పకుండా అమ్మా!” అన్నాడు మూర్తి - అప్పటికప్పుడే కవరు వ్రాసి పోస్టుకు పంపిస్తూ.

ఆ పండగెంతో సరదాగా గడిచి పోయింది....

“మరో రెండు వందలగా బ్యాంకి నుంచి తీశాం! పై నెలలో జమ చేసేద్దాంలే.... పండగా.... మన వాళ్ళూ, పై నెలలో వస్తారా ఏమిటీ!” అనుకున్నా రిద్దరూ ఆనందంగా.

చావు - బ్రతుకూ

డాక్టరు వైద్యరామయ్యగారు అయిదో పెద్ద పూర్తిచేసి మేడమీదికి వెళ్ళ బోతూ పనిమినిషిని పిల్చి ఈ క్రింది ఇన్ స్పెక్షన్స్ ఇచ్చేరు:

‘మాడు అస్సలమ్మా, నే నిప్పుడు మేడమీదికి వెళ్లి రెస్ట్ తీసుకుంటాను, హరి హర ! బహ్మాదు లొచ్చినా నన్ను నిద్రలేపకు. మరి పెద్ద చాపు బ్రతుకుల మధ్య వున్న వాళ్ళయితే మాత్రం లేవు.’

అయితే, అయిదు నిమిషాలకే మళ్ళీ అప్పలమ్మ చొచ్చి “చాపు బ్రతుకుల బాధలో యెవరో వచ్చారండి” అంట. డాక్టర్ గారు విసుక్కుంటూ మేడిదిగి కింద హాల్లో కూర్చున్న ఇన్నూరెన్స్ ఏజెంటుని చూసి విస్తుపోయేరు.

* * * *

కోర్టు పని కోసం వచ్చే చిన్నాన్నలూ. పెళ్ళి మనువుల కోసం వచ్చే మేనమామ కొడుకులూ. ఇళ్ళ స్థలాలేవో కొనటానికి వచ్చే పెత్తల్లి. రామవ. నాటకాలకు సంబంధించిన పనిమీద వచ్చే బావ మరదులూ. వారానికోసారి పొలం పని కోసం వచ్చే పెద్దబావ.... అంతా మాలతి ఒర్పునూ. నేర్పునూ క్లాఫిస్తున్నారు ... మూర్తి బంధుమేమనూ. లోభత్వం తెలిసి మంచి గుణాన్ని కీర్తిస్తున్నారు. మాలతి చేసే మధ్యప్రదేశ్ లో నేర్చుకొన్న కొత్త రకం పిండి వంటల్ని-మెచ్చుకు మెచ్చుక మరీ తిని-తిని. వట్టింతుక వెళ్తున్నారు. బైది బై మురళి. శారదల పిననారితనాన్ని. బంధుద్వేషాన్ని. కుక్కు గుణాన్ని. కారి న్యాన్ని రకరకాలుగా వ్యాఖ్యానిస్తున్నారు. ఏ రోజు చూచినా ఇల్లు పెళ్ళిలా కళకళలాడుతోంది: బంధువులకూ. వారి ప్రీతికీ మొహం చాచివున్న మూర్తి. మాలతిలకు ఎందులా వుంది.

“మా పుట్టిల్లు ఇలాగే వుండేదిరా. ఎత్తే విస్తరి-వేసే విస్తరి.... ఆకళ వుట్టి పడుతోందిప్పుడు.” అందో రోజు తల్లి.

ఆ మెప్పుదల బావుంది గానీ.... ఆమె పుట్టిల్లు నేల మట్టుమై పోయి, అప్పులతో ఆస్తంతా చితికి పోయి. ఆది గుర్తుకు వచ్చి ఆ ఉదాహరణ చివుక్కుమని పించింది మూర్తికి. ఎలాగో సంబాళించు కున్నాడు.

ఆరు నెలలు ఆరు రోజులుగా గడిచి పోయాయి.... ఈ ఆరు నెలల్లో ఇటుకపి రానిదల్లా మురళి, శారదలు మాత్రమే! ఆహ్వానించినా-ఏదో ఓ సాకు వ్రాస్తారే తప్ప రాలేదు....

“మనల్ని అందరూ పొగడటం - సహించలేకపోతున్నారేమో మీ అన్నయ్య మీ వదిన.... అంచేత ఇటుకపి రావటానికి మొహం చెల్లలేదు వాళ్ళు. తమ తప్పే మిదో - తమకే తెలిసి వచ్చుంటుంది.” అంది మాలతి.

“అవును!” అన్నాడు మూర్తి.

రెండవ ఆరు నెలలు ప్రారంభ మయ్యాయి ...

ఈ మధ్య మాలతి ఎందుకో కొంచెం చిక్కిపోయింది. మూర్తిలో కూడా కొద్ది కొద్దిగా ఆలసట చోటు చేసుకొంటోంది.

ఆరోజు సాయంత్రం... ఆఫీసునుంచి ఇంటికి రాగానే ... “కబుర్లేమిటిరా?... ” అంటూ పలకరించాడు తండ్రి. ఆయన గారికి రోజూ కబుర్లు సృష్టించి చెప్పాలంటే విసుగునిపిస్తోంది మూర్తికి మధ్య ... అందులోనూ ఆఫీసు నుంచి రాగానే, ఆ ఆలసమైన తీరకుండా, నిల వేస్తాడు ...

“కబుర్లేం లేవు నన్నా!” విసుగుదల పైకి పొంగకుండా జాగ్రత్త పడుతూ లోపలికి వచ్చాడు మూర్తి.

హాల్లో కూర్చుని వున్న తల్లి రోజూలా “రా! రా మూర్తి! .. మాలతీ! అబ్బా యొచ్చారు. కాఫీ వట్టా!” అంటూ అప్యాయంగా పలకరించలేదు సరికదా, చూడనట్లు. మొహం తిప్పుకుంది.... మాలతి కూడా అంతటి ముఖావంగానూ కాఫీ తెచ్చిచ్చింది.

“ఏమిటి మాలతీ అలా ఉన్నావ్?” అన్నాడు మూర్తి మెల్లగా.

“ఇంకెలా వుంటాను.... ఈ చాకిరీతో నా ప్రాణాలు పోయేలా వున్నాయి!” అంది విసురుగా.

“ఈ రోజెవరోచ్చారు బంధువులు?” భయంగా ఇల్లు నలుమూలలా పరిశీలిస్తూ అన్నాడు మూర్తి. గ్వాలియర్ లో వుండగా నెలా-నెలా విధిగా బ్యాంకిలో వేస్తుండిన డబ్బు కాస్తా అయిపోయి నెల దాటింది! ఈ మధ్య మూడు వందలు అప్పు కూడా అయింది!

“రానిదెప్పుడు! లేనిదెప్పుడు! .. ” విసుగ్గా అంది మాలతి.

“అనలేమిటి గొడవ?” మూర్తి కూడా చిరాకుగా వుంది.

“ఏం చెప్పను? మొన్న సాయంత్రమే కాదూ, ఆరురూపాయలు పెట్టి వాక్ లెట్స్ తెచ్చారు మీరు? ఈ పూట పాప మారాం చేస్తుంటే-పెడదామంటే ఒక్కటి లేదు. అదొకటే ఏడుపు అవకుండా! దానికి తోడీ మడి వ్యవహారం ఒకటి ... పిల్లలను అస్తమానూ దూరంగా వుంచాలి. వాళ్ళు అవి ముట్టుకున్నారూ-ఇవి ముట్టుకున్నారూ అవి మీ అమ్మగారొకటే గొడవ! నేనేమో అస్తమానం చింపిచేరులా-ఈ మడిబట్టతో పస్తులతో .. ఇక ఓపికలేని మాలతికి కళ్ళ నిండుగా నీళ్ళు వచ్చేళాయి.

తల్లి ఒక్క-సారిగా విరుచుక పడింది. “లలిత, దావి పిల్లలూ వస్తున్నారనేగా దాని బాధ! ఎల్లకాలం వాళ్ళేదో ఇక్కడ పడి తింటారని భయం! వాళ్ళేం గతి మాలిన వాళ్ళు కారు.... ఏదో సువ్యున్నా వని వస్తోందది! వచ్చీ పోయీ పెద్దకోడలి గుణాలు అరువు తెచ్చుకొంటోందీవదా!”

మూడునిలా బాత్ రూం కేసి పరుగెత్తాడు మూర్తి. అతగాడి తల గిరగిర తిరిగి పోతోంది.

ఇంటి ఖర్చు అడుపు తప్పిపోయింది! మాలతి చెప్పిన దాన్లో అబద్ధమేమీ లేదు, సాధారణంగా సాయంత్రం వేళల పిల్ల

లతో బయల్దేరి వచ్చే లలిత-అమ్మతో, మాలతితో కబుర్లు చెబుతూ కూర్చుంటుంది. ఈలోగా భార్యకోసం గోపాలమూ వస్తాడు. ఏకటి పడుతుంది కబుర్లలో— పిల్లలు "అక్కో!" అంటూంటారు. పిల్లలందరికీ అన్నాలు పెడుతుంది మాలతి.

"పోనీ ఇప్పుడింటికి వెళ్ళకపోతే ఏమే లలితా! మీరిద్దరూ ఇక్కడే టోం చేయరాదూ! మీ వదినే ములక్కాడలకూర చాలా చక్కగా చేస్తుంది. ఈ పూట చేపించి దివి ..."

"అవునే లలితా!" అనేవాడు తను ప్రేమగా—తర్వాత తర్వాత మొహమాటంగా.

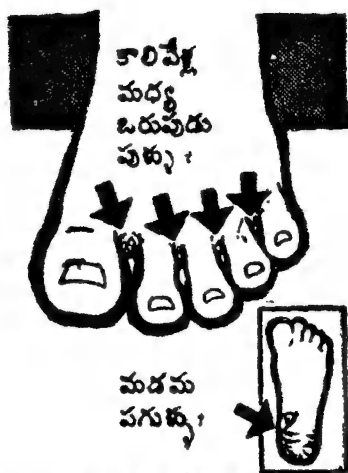
ఒక్కో రోజు.. మాలతి ఇక తిరిగి వండుకొనే ఓపిక లేక-ఇన్నదేదో వేసుక తినటం, లేదా ఓ గ్లాసు మజ్జిగ తాగి "నా కేమిటో కడుపులో నొప్పిగా వుంది ... ఆకలి గారేదు!" అంటూ వుసూరుమని పడుకోవటం తనకు తెలియంది కాదు.

నెలా నెలా పిల్లల ముగ్గురి పేరిటా తలకో పది రూపాయలు పేనింగ్స్ అకౌంటులో వేసేవాడు తను; పండగ పండగకూ పిల్లలకూ, మాలతికి బట్టలు తీసుకొనే వాడు....

ఇప్పుడేమీ లేదు....అప్పు అయింది! పోనీ తిర్చుకోవచ్చు కానీ అమ్మ చాదస్తంతో, అతి మడితో, అస్తమానం చాకిరీతో....మాలతి ఎలా తయారై పోతోంది!

వంటలక్కలా....వస్తాకాడులా ఏకాంతం చొరకటం లేదు. అస్తమానం రైల్వే స్టాబ్ ఫారమ్లా వుంటోంది ఇల్లు!

బంధువులంతా-వేటపాలెం జీడిపప్పు పరిశ్రమను తన ద్వారా ఉద్ధరింప జేస్తున్నారు: "దబ్బు పోస్టల్ పంపుతా"మనే స్క్రీమ్తో జాండ్రపేటలోని అద్దకపు పరిశ్రమను తన ద్వారా విస్తృత పరుస్తున్నారు! వాడరేవులో సముద్ర స్నానాలతో వాళ్ళతో బాటు తనకూ 'పుణ్యం' తప్పటం లేదు. వెట్రా-వెట్రా "మీ అన్నానువ్వు, ఒక తల్లి పిల్లలయినా....వాడి గుణం వేరు-నీ గుణం వేరు..." అనే

లిచెన్సా
నాదండి

02449 C.78

కాంప్లెమెంట్స్ మాత్రం దండిగా డబ్బు లకు బదులుగా ఇచ్చి వెడుతున్నారు!

రేపు ఆక్క- కళంకల, దాని పిల్లలు వస్తారుట... దానికేదో ఈమధ్య గుండెల్లో నొప్పిగా వుంటోందట. ఓ నెల రోజు లాండి మందు తీసుకుంటుందట ఇక్కడ. అమ్మ జాబు వ్రాయించింది.

ఏమిటి పక్కపూహం...? ఎక్క- తుంది దారి? అనలు తను ఎక్కడ దారి తప్పాడు?

“మీ ప్లానం ఇంకా కాలేదా? మీ రామ వచ్చాడు!” బాత్ రూం బయట నిల్చుని పిలుస్తున్న మాలతి పిలుపుతో బయట పడ్డాడు మూర్తి.

రెండు నెలలు తిరిగేసరికి - మూర్తికి ఏదో మైకం వెల్లిగి మంచు తెరలా విడి పోవటం మొదలెట్టింది.

వారిం రోజులుగా జ్వరం వస్తోంది. అగ్గలేదు... డాక్టర్ కు చూపిస్తే టైఫాయిడ్ అనీ, హాస్పిటల్ లో చేరటం మంచిదనీ, ఇంట్లో ఈ రద్దీలో విశ్రాంతి వుండదనీ చెప్పాడు.

ఇంటి నిండా మన:మలు: తలకు మించినమమతలు... సంపాదనకు మించిన ఖర్చు వెర్రి వెధవల్లా తయారయిన పిల్లలు.... తనకీ జబ్బు.... బంధుత్వాల మధ్య ఇంతటి ఆర్థిక కాత్తం, ఇన్ని రాజకీయాలు, అన్ని సమస్యలూ వుంటాయనీ.... ఏ యూనివర్సిటీలూ, ఎన్ని డిగ్రీలూ తెలియజేయలేవు

పెంపరేచర్ కాస్త తగ్గిన కాస్తేపూ ఆలోచనలతో బుర్ర పగిలి పోతోంది మూర్తికి. తిరిగి పెంపరేచర్ రెయిన్ అవుతోంది!

డాక్టర్ రాజారావు ఆ శ్చర్యం గా చూశాడు మూర్తి వేపు.

“ఇదేమిటి మూర్తి! నా మంచుల దారి మందుదీ, మీ జబ్బు దారి మీదీ ఆగుంది! బహుశా మీకేదో “వర్రి” కూడా వుండలే వుంది... ప్లీజ్ నాతో చెప్పదగినదయితే చెప్పండి....” స్నేహపూర్వకంగా అతగా డలా అడుగుతుంటే. మూర్తికి - రామ్ చరణ్, ఫటర్జీ, నరేంద్ర, సఖిత, పతిమా అంతా గుర్తొచ్చారొక్కసారిగా. ఇలాగే

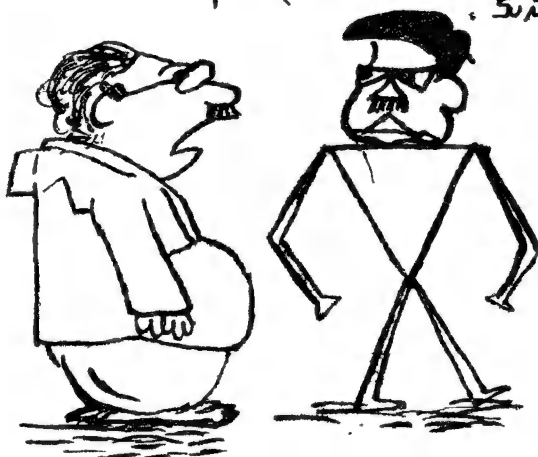
● “పడితే పడ్డారు కాని హాస్పిటల్ ముందు పడ్డారు.” అన్నాడో పల్లెటూరి వానయ్య రోడ్డుమీద పడ్డ ఆసామితో.

“నన్నింటెన్ని సార్లు ఆనరేషన్ జేయించుకోమన్నావయ్యా!” చునరుసలాడ్తూ చెళ్ళిపోయాడా ఆసామీ. అది ఫేమిలీ ప్లానింగ్ హాస్పిటల్ అని తెలియని పల్లెటూరి వానయ్య తెల్లబోయాడు.

... వెలిచేటి శ్రీనివాసరావు. కాకినాడ.

ఆదేందుడు ఈ ముఖం
అలా మారిపోయాడు!

కుటుంబ నియంత్రణ
ఆపలేదు నీ చేయిండు
కున్నా!

C. Ramachandran

తనోసారి జబ్బున పడితే-వంతుల వారీగా హాస్పిటల్ లో తన ప్రక్కన వుండేవారు సేవలు చేస్తూ. మాలతికి కాన్సు ఆయి ఆమె హాస్పిటల్ లో వుంటే-తన కోసం, పిల్లల కోసం కారియర్ వంపేవారు.... పొట్ట చేతబట్టక వెళ్ళిన తనకు-తనలానే వచ్చిన వాళ్ళందరూ అండవండలిచ్చారు. వరస్వరం అప్పులు పుచ్చుకున్నారు. తీర్పు కున్నారు అపదల్లో ఆదుకున్నారు. సర దాగా వాడులాడుకున్నారు. ఎవరి హద్దు లలో వారు....ఎవరి జీతా-లో-జీవితాలలో వారు ఇమిడిపోయారు. స్నేహాన్ని అపు రంపంగా వాడుకున్నారు. కానీ ఈనాడు జరుగుతున్నదేమిటి?

“ఎమిటి మూర్తీ మీ నమస్కం! ... చెప్పండి-నాచేతనైన సాయం చేస్తాను.” డాక్టర్ రాజారావు తిరిగి హెచ్చరింక టంతో మూర్తికి ఒక్కసారిగా లోపలున్న లావా లాటి బాధ పైకి పొంగింది.... అంతా విన్న రాజారావు నిట్టూర్చాడు.

“నాచేపిటి! మీరు చెప్పిన విషయా లలో చాలా బాగం నాకూ అనుభవాని కొన్నినవే మూర్తీ! మాది తూర్పుగోదావరి జిల్లా....కోరి కోరి ఇంత దూరం వచ్చి ఇక్కడ ప్రాక్టీస్ పెట్టానంటే. ఎంతగా ఈ బంధుప్రేమలతో హడలి పోయానో మీరే ఊహించుకోండి! అందరి మవ్వా

వుండగా—అందరికీ అన్ని సాయాలు చేశాను. డబ్బు ఖర్చు పెట్టాను. ఏం లాభం? ఏ ఒక్కరికీ తృప్తి కలిగించలేక పోయాను: నా క్షేమం, నా సంతోషం కోరే వారు నా కొక్కరూ కనిపించలేదు నా బంధువులలో! నా దగ్గర డబ్బు, నా సేవ, అవసరమైతే నా తోలు కూడా వలిచి... రక్షమాంసాలు పంచుక, తీసుక, చోరుక పోదామనే వారి వుద్దేశ్యం! తల్లి లేదు... చెల్లి లేదు... అంతా ఒకటే స్వార్థం! తమకు-నన్ను ఎన్ని విధాలుగా ఉపయోగిస్తారోనా! అన్ని దానై!... మీరు పన్నారో లేదో-కనీర్దాన్ దోహా ఒకటండీ దాని అర్థం “చందనం పువ్వులు ఎప్పుడూ అంతుకాకుండా నన్ను భిల్లు (కొండజాతి) పనితీరు వాటిని పంట చేరుకుగా పువయోగిస్తుందిట!” అంటే మరి-మీరు చిరాకునణచుకున్నంత కాలం! మీ ఆవిడ నోరెత్తనంత కాలం! మీ బంధువులంతా మిమ్మల్ని దేవుడనే అంటారు. అది లేని మరుక్షణం - మీరు దెయ్యంగా మారి తీరుతారు! దెయ్యంగా నేవిక్కడకు వచ్చాను ఈ రోజు మారాన వున్నానా? ఏ బంధువుకో జబ్బో, పెళ్ళో, మరో ఆపదో వస్తే.... ఇక్కణ్ణంచే ఓ పాతికో, పరకో పంపి చేతులు దులుపు కుంటాను.... ఇక నేనెలాగూ అందను కాబట్టి, నా డబ్బులో కొంతేనా అందు తోంది కాబట్టి “అబ్బో! మీవాడు మంచి వాడు!” అంటున్నారు.... అనకుంటే అదీ

పంపనేమోనని భయంతో మాత్రమే!

నల్లెండి-ఏదో చెప్పుకు పోతున్నాను. మీరూ, మీ శ్రీమతీ కాస్త మొగమాటాలు తగ్గించుకోండి: ‘కీర్తి కంఠానికి లోబడ కండి! అదొక్కటే ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో నుంచి మిమ్మల్ని, కొంతవరకేనా రక్షించ గల ఆయుధం... మరి వస్తా!’

రాజారావు లేచి వెళ్ళిపోయాడు!... హితోపదేశం పూర్తయ్యాక, అర్జునుడికి రజరంగం స్పష్టంగా కనిపించినట్లు.... అందాకా తననావరించుకుని వున్న మబ్బు తెరి ఏదో తొలగిపోయినట్టుంది మూర్తికి! సాయంత్రం మాలతి దగ్గరకు వచ్చి— భోరున ఏడ్చింది.

“మీకీ జబ్బు రావటం... నే చేసిన పాప ఫలితమట! ఆ పాప మేమిటో తెలుసా? ఆడబడుచులకు సరిగా మర్యాదలు జరపటం లేదట! అత్తగారి విషయంలో నిర్లక్ష్యం చూపుతున్నానట! అనలు మీకిక జబ్బు తగ్గదట! అప్పుడుగానీ నా పొగరు అణగదట...” తీరి కూర్చుని - విశ్రాంతి తులూ, బోజనాలూ జరుపుకుంటూ బంధువులంతా విసురుతున్న నాగ్నాడాలివి!... ఎంతటి విషం! వీళ్ళ కంటే పాములూ, పులులూ, పింహాలూ నయం కాదూ!... వాటికి నయవంచన చేతకాదు!

“....మూర్తి!” చల్లవి చేతి స్పర్శ నుదుటిమీద పడింది.

ఉలిక్కి పడినట్లు కళ్లు తెరిచి చూశాడు

మూర్తి. మరళి. అతగాడి వెనకాలే
కాకదు నిల్చుని వున్నారు బెన్ రగ్గరగా.

“అన్నయ్యా!...” ఆశ్చర్యంగా
చూశాడు మూర్తి. చీకటి తెరలు పటా
పంచల్ల పోయాయి. కొత్తగా జ్ఞానజ్యోతి
లాసివేదో హృదయంతో వెలిగినట్లైంది
మూర్తికి.

“అవునా మూర్తి! సువ్వు జబ్బు
పడ్డావని తెలిపి... ఇంతకు ముందుగానే
విచ్చాం నేనూ, మీ వదినా!” మరళి
మూర్తి బెడ్ మీద కూర్చుంటూ అన్నాడు.

రాయిలా మారిన అన్నయ్య. గయ్యా
కిని విరుదు సహించిని వదిన—అందు
క్వారకులెదురు? ఇన్నేళ్ళుగా-వీళ్ళందరి
మధ్యా వుండి ఇక ఎక్కడికి వెళ్లే అవ
కాశం లేని అన్నయ్య—దేవుడిలాటి
అన్నయ్య... నిజమే! దేవుడిలానే కిలలా
మారిపోయాడు. ఏ అనుటాకుటూ,
ప్రేమలూ లేని కఠిన పాషాణంలా మారి
పోయాడు! వదిన ఆడవి. అత్యనిగ్రహం
ఆటై లేని సహజ స్వభావంతో నోరు
పెంచుకొంది. రాక్షసిగా మారిపోయింది.

“ఏమిటా మూర్తి! కొత్త వాళ్ళను
చూచినట్లు చూస్తున్నావ్!” మరళి అడుగు
తున్నాడు.

“ఏం లేదన్నయ్యా! మేమీ ప్రాంతానికి
రాగానే—సువ్వు, వదిన మాతో ఏమ
న్నారో గుర్తుకు వచ్చిందంటే! అందులోని
వందేకం మాకు బోధ పడేవనికి - చాలా

రోజులు పట్టింది...” నిజ్జా కాదు
మూర్తి.

“నర్ల: అవన్నీ ఇప్పుడెందుకు
ఇంకా ఎన్నాళ్ళందరి హాస్పిటల్ రో?”

“ఏమో...” పేలవంగా నివ్వమి
మూర్తి.

“నరే... బాబులుగారి నడుగుతాలే.
రేపొద్దున నేనూ, మీ వదిన వెళ్ళాలి.”

“అదేం? నాలుగు రోజులుండరూ!”

“ఇంకా నీ బంధుప్రేమ తగ్గలేదూ!”
ఊహలూ! నాకు పొలం వస్తున్నాయి. నా
వెంటి అమ్మనూ, నాన్ననూ ఏల్చుకొని
తాను, లలితకు ఘట్టిగా చెప్పాను.
మాంత్రికి అరోగ్యం బాగాలేదనీ, అంత
కరచ అమెకు పని కల్పించి—అమెకు
చికాకు కలిగించవద్దనీ, శకుంతలక్కయ్య
బావలు వేరే ఇల్లు చూచుకుంటారటలే
రేపు.... రాఫున, మిగతా బంధువర్గాలకంతా

హోటళ్ళదారులు చెప్పే వచ్చాను. నువ్వు కాస్త కోలుకున్నాక, మాలతి కూడా మంచి మందులిప్పించే ఏర్పాటు చూడు. ఇంతకంటే నేనేం సాయం చేయలేను. ఆమాట చెప్పి వెళదామనే నచ్చాను.... ఎవరి హద్దులలో వాళ్ళనుంచిన నేమా. మీ వదినా చెడ్డవాళ్ళం కానే అయ్యాం ఏ నాదో: ...నువ్వయినా సుఖంగా వుంటే అంతే చాలు....మరి వెళ్ళొస్తా!”

మొరళి, కారద వెళ్ళిపోయారు ... మూర్తి అప్పటికప్పుడే ఉత్తరం ఒకటి వ్రాసి, అటుగా వచ్చిన సిస్టర్ చేతికిచ్చాడు పోస్ట్ చేయించమని. అతగాడిరో కొత్త కత్తెరో చచ్చినట్లయ్యింది....

* * *

నెల రోజుల తర్వాత....

ట్రెయిన్ లో తిరిగి గ్వాలియర్ కు వెళ్తున్న మూర్తి, మాలతిల మనస్సులు... ఏదో “గవి”లో నుంచి బయట పడ్డంత తేలికగా వున్నాయి....

“మీరు ఉత్తరం వ్రాయగానే-పాపం మీ ప్నేహితులంతా మీ మేనేజరుగారికి శత్రుచెప్పి, మనలను తిరిగి ఆక్కడకు

వెళ్ళగలిగే ఏర్పాటు చేయబట్టి సరి పోయింది....ఇక ఆక్కడే వుండిపోదాం: ఏమంటారు....” అంది మాలతి. ఆమె నవ్వుతుంటే పళ్ళూ, కళ్ళూ వెలికి వస్తున్నాయి:

“అవును-మన బంధువులు ఆక్కడే వున్నారు .” జ్ఞాపకాలం అగి, హఠాత్తుగా ఏదో గుర్తుకు వచ్చిన వాడిలా అన్నాడు మూర్తి.

“నువ్వు దైవోపహతులు ...ప్రేమోపహతులు....లాటి మాటలు విన్నావు కదూ మాలతీ!”

“విన్నాను ...ఏదో కథల్లో చదివాను కూడా!” అంది మాలతి.

“అలాగే ...మనలాటివారికో చక్కటి పేరు పెట్టొచ్చు. ‘బంధోపహతులు....రాబందోపహతులు’ అని కదూ....అదే! సమానమో-నందేమిదో - అనలా సదాచా అలా అనవచ్చో. అనకూడదో నాకనవ సరం....పేరు మాత్రం బ్రహ్మాండంగా వుంది....అవునా ‘బంధోపహతులు’!” వెర్రిగా నవ్వుతున్నాడు మూర్తి.

● తండ్రి :—ఒరే నువ్వు సరిగ్గా చదివి బాగుపడరా: లేకపోతే పైకి రాలేవు.

కొడుకు :—ఇప్పటికే మూడవ అంతలోస్థలో ఉంటే ఇంకా పైకెందుకు నాన్నా!

—ఎం. నాగమణి, కాకినాడ.

తలభాష

—దువ్వూరి సుబ్రహ్మణ్యం.

మూనవుడు కేవలం నోటితోనే మాట్లాడడంకే యందులో అతిశయోక్తి లేదు. మనిషి తన భావాలని వ్యక్తం చెయ్యడానికి తన తలకాయనంతా ఉపయోగించడం మనం చూస్తూనే ఉన్నాం. “అవును” అనడానికి దిగులుగా కొంచెం మందంగా అటూ ఇటూ తల ఊపుతాడు. అట్లాగే “కాదు” లేక “వద్దు” అనడానికి చరచరా తిర్యగ్గాలనం చేస్తాడు. ఎవరైనా గొప్పవారి దర్శనానికి వెళ్ళేమనుకోండి. ముందుగా “లోపలికి రావచ్చా?” అని ప్రశ్నిస్తాడు. ఆ గది లో వ్యక్తి తన హోదా అంతా ఉట్టిపడేటట్లు శిరశ్చాలనం చేస్తాడు. రమ్మనడానికి ఒక విధంగా తల వూపితే పొమ్మనడానికి మరొక విధంగా తలకాయాడిస్తాడు. ఒక్కపెట్టన ముఖం పక్కకు వినరినట్లు తల వూపితే అక్కడ నిల్చున్న మానవుడు వెంటనే తొలగిపోవాలని అర్థం.

ఎవరికైనా ఏదో వృత్తాంతం చెప్తున్నామనుకోండి. కొందరు “ఊ” కొట్టతూ న్నింటారు. మరికొందరు తల వూపడమే “ఊ” అనే అర్థంలో చేస్తారు. ఎవరైనా

గొప్పవారి వద్ద మన కష్టాలు వెళ్ళబోసు కుంటున్నామనుకోండి. శ్రద్ధగా వింటున్నంతసేపూ వాళ్ళ బుర్ర యంత్రంలాగ కిందికి వాలుతూ లేస్తూ ఉంటుంది.

ఉదాహరణకి సంగీత పాటకులని గమనిద్దాం. పాటలో ఉన్న లోపాలని తల ఊపడంతో వింపుకుంటారు. మద్దిల వాయించే వాళ్ళ తలకాయలు చూస్తూ ఉంటే నిజంగా నృత్యం చూసినంత ఆనందంగా ఉంటుంది. ఆ సంగీతాన్ని మెచ్చుకున్నట్లు తెలియజేయడానికి, సభలో కాస్త సంగీత జ్ఞానం ఉన్నవాళ్ళంతా తల లూపుతూనే ఉంటారు. రాగం, తాళం తెలియనివాళ్ళు కూడా తలలూపడం కద్దు. గాయకుడు తల ఊపే విధానానికి, ప్రేక్షకులు తల ఊపే విధానానికి నన్నిహిత సంబంధం కనబడుతుంది.

ఈ తల సంజ్ఞలని మాటలను దిలపరచడానికి సాధారణంగా వినియోగిస్తారు. కాని సమయానుకూలంగా కేవలం శిరస్సంజ్ఞతోనే భావాలను వ్యక్తం చేయడం పరిపాటి. అప్పుడే సంజ్ఞల పరిపూర్ణమైన స్వతంత్ర భాషగా పరిణమిస్తాయి. భాష

అని నృష్టం చెయ్యడంలో ఒక్కొక్క పుడు జిహ్వోన్రియం కంటే, ప్రధానంగాం ఎక్కువగా పనిచేస్తుంది. అయితే నాలుకకున్న అధికారాన్ని దోచుకోవాలని కాదు బుర్రలో ఉద్దేశం. రెండూ మానవ శరీరంలో భాగాలే కనుక ఒకదాని కొకటి మద్దతువివ్వడం భగవంతుడు చేసిన ఏర్పాటుమో.

ఈ నిశ్శబ్ద భాష ఆంధ్ర దేశంలోనే కాక, అఖిల భారతంలో వ్యవహరింపబడుతున్నది. ఒకే భాష అయినప్పటికీ తెలుగు భాష వేరు వేరు ప్రాంతాల్లో వేరు వేరు రీతులలో మాటలాడబడ్డట్లే. ఈ తల భాష కూడా, అఖిల భారత స్థాయికి చెందినప్పటికీ, వేరు వేరు రాష్ట్రాలలో చిన్నచిన్న భేదాలతో వ్యవహరింపబడుతూ వస్తున్నది.

కొన్నినాళ్ళ వెనుక, మరో రాష్ట్రానికి చెందిన నలుగురు వ్యక్తులు పనిమీద మా ఊరు వచ్చేరు. మద్యాహ్నం భోజనాలవేళ హోటలుకి వెళ్ళేరట, భాష రాకపోవడం

వలన చేత్తో మూతి చూపిస్తూ “భోజనం అని అడిగేరట. పాపం, పది పన్నెండు హోటళ్ళలో అడిగేరు కాని భోజనం లభించలేదు. వాళ్ళలో ఒకరితో నాకు కొస్తా పరిచయం. నన్ను రోడ్డు మీది కలియగానే జరిగిన వృత్తాంతం ఇంగ్లీషులో చెప్పేరు. మా వూరు హోటళ్ళలో భోజనం లేదన్నారంటే నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది. నేను వాళ్ళని తీసుకవెళ్ళి భోగట్టా చెయ్యగా నిజం తెలిసింది. హోటలువాళ్లు భోజనం ఉన్నదనే తల ఊపేరట. వీళ్లా తల వూపుకి “లేదు” అనే అర్థం అనుకున్నారు.

“ఈ తల భాషలో ఇంత చిన్న విభేదం ఎంత విషమ పరిస్థితి తెచ్చిందో” అన్నా దొకాయన, “ఈ శిరస్సంజ్ఞలని దేశ మంతటా ఒకే రీతిని సరిపెద్దుకోవడం ముఖ్యవసరం ఉన్నాడింకొకడు. “తేక పోతే అంతరాష్ట్రీయ వ్యవహారానికి అడ్డంకులు వస్తాయ”న్నారు. ఈ విషయంలో అందోళన లేవకీయాలన్నారు బెనన్నానా. బుర్రూపేను.

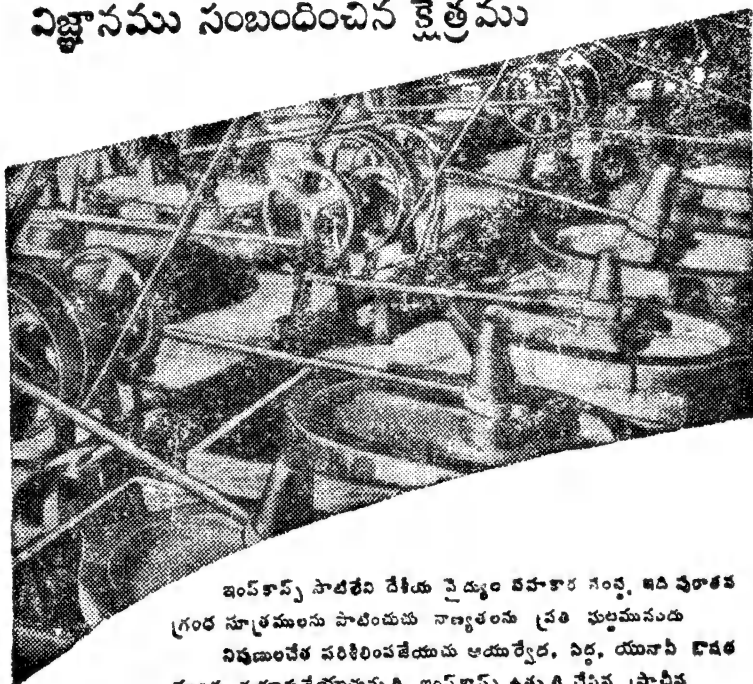
● మినిష్టరుగారి అబ్బాయి :—నాన్నా! పదో తరగతి చాలా కష్టంగా ఉంది పేపర్లు సంపాదించి పెట్టవూ?

మినిష్టరుగారు :—వెధవాయి, పేపర్లేం ఖర్చరా! మవ్వ పరీక్షలకు కూర్చో! పాప చేయించే బాధ్యత నాది.

—కె. రవీంద్రప్రసాద్, అంగలకుడు.

ఇంకావ్వు

ప్రాచీన సాంప్రదాయము—ఆధునిక సాంకేతిక విజ్ఞానము సంబంధించిన క్షేత్రము

ఇంకావ్వు ప్రాచీన దేశీయ వైద్యం వనాకార సంస్థ, ఇది పురాతన గ్రంథ సూత్రములను పాటించుచు నాధ్యాతలను ప్రతి పుట్టమునుదు నిష్ఠాబంధిత పరిశీలించజేయుచు ఆయుర్వేద, సిద్ధ, యునానీ ఔషధ ములను తయారుచేయుచున్నది. ఇంకావ్వు ఉత్పత్తి చేసిన ప్రాచీన ఔషధములకు అధునిక యంత్రముల ఉపయోగమువల్లను, ప్యాకేజీలగు వద్దతులవల్లను, అధునిక ధావకల్పవము కలుగుచున్నది. ఇంకావ్వు ఔషధంపై విరంతర పరిశోధనలు పొగిస్తూ ప్రాచీన ఔషధముల వనర్జీవనమునకు కృషిచేస్తూ యున్నది.

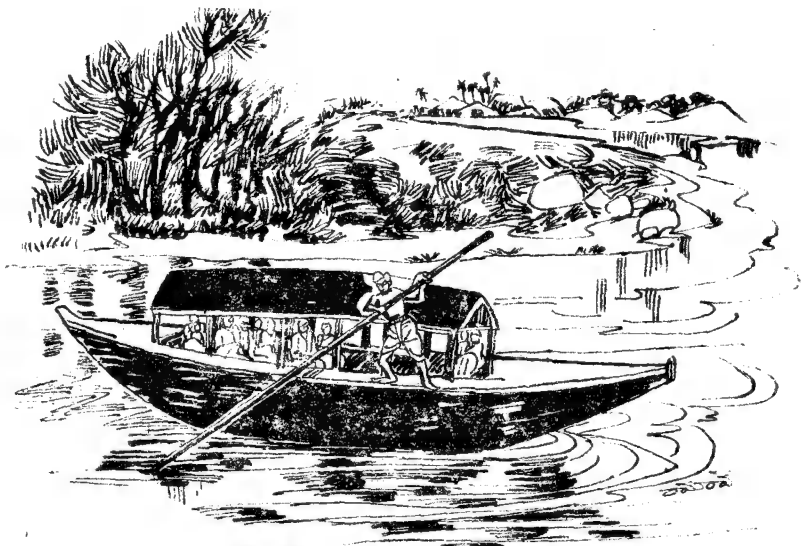
అంబికావ్వు ఆర్.ఎస్.ఆర్.

సిసలైన ఆయుర్వేద, సిద్ధ, యునానీ ఔషధముల నిలయము
ఇంకావ్వు ఔషధముల అన్ని ప్రముఖ ఔషధాలయములలోను దొరుకును.

అంబికావ్వు మెడికల్ ప్రాక్టీసన్స్ క్ అపరేటివ్ ఫార్మసీ అండ్ స్టోర్స్ లిమిటెడ్
అడయాడు - మద్రాసు 20

తీరకర్ అసెసు : కారెవర్లీ హౌస్ గుంటూరు జిల్లా, ఫోను : 7306 & పేపు 464 : 27/16/71,
అంబికా కోడ్, గవర్నమెంట్, విజయవాడ.2, ఫోను : 6285 & పేపు 464 : వైక్య హాస్టల్ రిజిస్ట్రార్,
తీరకర్ అసెసు కోడ్, పూర్వవాడ.37.

రేవునావ మరకాడు

అంగారములం
శ్రీ సత్యకాంత్ గుప్తా

అనువాదం: ఎం.వి.ఎం.ఎం.

ఏక్వోరియా మహారాణి కాలంలో
లక్ష్మీనాథుడనే మరకాడు ఉండే
వాడు. అర్ధరాత్రి రెండురూములు
మినహాయించి మిగతా అన్ని
సమయాల్లోనూ తన నల్లపడవలో
ప్రయాణికుల్ని ఈ ఒడ్డు నుంచి
ఆ ఒడ్డుకి, ఆ ఒడ్డు నుంచి ఈ
ఒడ్డుకి చేరుస్తూ ఉండేవాడు ఏళ్ళ
తరబడి వాడిదే పనిచేస్తున్నాడు.
ఇచ్చాపురం రేవు చాలా చిత్రమైంది.

నది పేరు భానుమతి. భానుమతికి ఇంద్ర
జాల మహేంద్రజాల విద్యలు తెలుసు,
పద్యా నదిలా ఒడ్డుల్ని కోసే తరంగాల
రాపిడి లేదు. పోసీ అని మేఘనా నదికి
నల్లటి పీళ్ళలా సర్వస్వం కొల్లగొట్టే
దొంగదెబ్బ కొట్టదు. దామోదర్ నదిలో
లాగ ఆకాశాన్ని ముంచెత్తే వరదలూ
రావు. అయితేనేం భానుమతి నదీజలాల్లో
అద్భుతమైన నేర్పుఉంది. దాని అడుగున
దొంగ సుడిగుండాలు గుండ్రంగా వాన
వాన చెల్లప్పు తిరుగుతూ ఉంటాయి.
అంతేనా! ఆకాశం వీల మేఘంతో

అవ్యతమైంది. భానుమతి నదికూడా నీలంగా అయిపోతుంది, ఉదయం మధ్యాహ్నం. సాయంత్రం ఆకాశంతో పాటు దానిరంగు మారిపోతూ ఉంటుంది. ఉదయంపూట ఎర్రటి ఉక్కులా మెరిసిపోతుంది. మధ్యాహ్నం తెల్లగా తళతల్లాడుతుంది. సాయంత్రం బుక్కాగుండ పులుముకున్న ఆకాశంలా రక్తవర్ణంతో కనబడుతుంది.

లక్ష్మీనాదుడి ద్యాన వీటి వేటివేపూ ఉండదు. రెండు తీరాలనీ తన్మయత్వంతో చూస్తాడు. నర్వకాల నర్వావస్థల

దూరంగా వాయవ్యంగా ఉన్న ఆవళున్ స్థానంలో గొప్పవాళ్ళ మధ్య యుద్ధం జరుగుతోందన్న సంగతి వాడు ఎరగడు. వాడివెనక దూరంగా దక్షిణదేశంలో మరాఠా పీషాాలు ఇంగ్లీషువారి చేతిలో చిత్తుగా ఓడిపోయేదనీ వాడికి తెలియదు. వాడికి కుడివేపూ ఎడమవేపూ దూర దూరంగా ఉన్న ప్రాంతీయ రాజ్యాల అదృష్టం మట్టిలో కలిసిపోతుందన్న విషయం వాడు ఎరగడు. చెలిగ్రాఫ్ తీగతో ఓ నిమిషంలో మనిషి కబురు వెయ్యి మైళ్ళ దూరం చేరుతోందన్న

ఆశలకు అంతులేనిదే జీవితం! భానుమతి నదిలాంటి అట్టడుగు సుడిగుండాలు తనకే కోత పెడ్తాయి. అమాయకులైన పరోపకారుల జీవితమూ యింతే కాదా?

యందూ ఈ ఒడ్డునుంచి ఆ ఒడ్డుకి, ఈ ఒడ్డుకి ప్రయాణీకుల్ని చేరేస్తూ ఉండడమే వాడిజీవితం! తనదెంత సుఖమైన బ్రతుకో కదా అని పడవ నడుపుతూ అప్పుడప్పుడు వాడు అనుకుంటూ ఉంటాడు. రెండు తీరాల మధ్య పడవ నడపడంలో వాడి రోజులు ఎంతో హాయిగా గడిచి పోతున్నాయి!

వాడు చూస్తూ ఉండగా అవతల ప్రపంచం ఎంతలా మారిపోతోందో ఎంత కొత్త రూపాన్ని పొందుతోందో వాడికి తెలియే తెలీదు. వాడు ముందు

సంగతి తెలీదు. ఇచ్చాపురానికి పదికోసుల దూరంలో రైలుపట్టాలు పడ్డట్లుగాని, దాని మీద గుట్టం లాగని చిత్రాతిచిత్రమైన బండి నడుస్తోందని గాని వాడికి తెలీదు. ప్రపంచం యాపే మారిపోయిందనీ వరికొత్తగా మళ్ళీ రాయబడుతోందనీ ఎరగడు, ఇంతెన్నెన్నో ఇలాంటి విషయాలు అదృతమైనవి ఈ మరకాడికి తెలియే తెలివు.

అయితే అప్పుడప్పుడు ఈ సంగతులు కొద్దికొద్దిగా వాడిచెవిని పడుతున్నాయి. చిత్రచిత్రమైన ప్రయాణీకుల్ని రేపు

చాటిస్తూఉంటాడు. వాళ్ళలో రకరకాలైన వాళ్ళు ఉంటారు. వాళ్ళు చెప్పగా ఈ కొత్త ప్రపంచపు సంగతులన్నీ విన్నాడు. వాళ్ళు చెబితేనే కలకత్తా పట్నంలో వీధులంటి గొప్పగొప్ప నల్ల దొర బాబుల పెద్ద బళ్ళూ, బగ్గీలూ తిరుగుతాయని వాడికి తెలిసింది. ఆ నల్ల దొరలు కాళీఘాట్ కి పూజ చెయ్యడానికి దొంగతనంగా వెళ్ళారనీ బింగళాదేశంలో ఎన్నో పట్నాల్లో రాత్రివేళప్పుడు వీధుల్లో కిరోపిన్ దీపపు స్తంభాలు వెలుగుతాయని విన్నాడు. "ఎంత వింతో కదా! ఈ ఊరిలోకం స్వర్గాన్ని తల దన్నుతోంది!" అనుకునేవాడు లక్ష్మీనాథుడు. ఎందుకంటే స్వర్గంలో వీధులంటే దీపాలు వెలుగుతాయని వాడు ఎప్పుడూ వినలేడు.

ఒక్కొక్కసారి వాడికి ఆశ పుట్టేది. సెలవు పుచ్చుకుని పట్నం చూసివద్దామని పంపేది. ఆ కలకత్తా నగరపు చింతలన్నీ కొంగిచూసి వద్దామనుకునేవాడు. అయితే కన పడవవేపు చూసి గట్టిగా నిట్టూర్పు విడిచేవాడు. వాడికి సెలవేది! వాడు వెళ్ళి

పోతే కచ్చాపురం చే వ ఎవరు నడుపుతారు? ప్రతి ఎల్ని ఈ ఒడ్డు నుంచి ఆ ఒడ్డుకి ఎవరు చేరవేస్తారు?

"సువ్వెళ్ళి పట్నం చూసిరా. నీరేవుని నేను కనిపెటుకుంటాను" వక్కా ఊరు మరకాళ్ళ చిన్నోడు ఓ రోజు వాడితో అన్నాడు. కాని లక్ష్మీనాథుడికొరక నీసరికి చల్లారిపోయింది.

"అబ్బే. అదెలా కుదురుతుంది? ఈ రేవులో ప్రతి అల్లాయిబుల్లారువాడు గడివెయ్యగల డనుకున్నానా?" బుర్ర అడ్డంగా తిప్పి లక్ష్మీనాథుడు ఎంతో గంభీరంగా అన్నాడు.

ఇల్లాగా ఎన్నో ఏళ్ళు గడిచిపోయాయి. ప్రపంచం ఏం మారలేదు. అక్కడ చరిత్ర ఆగిపోయి అలాగే ఉంది. అదే నది నడిజలాలూ, అదేరేవు పడవ ప్రయాణీకుల గుంపు, ఈ ఒడ్డునుంచి ఆ ఒడ్డుకి సర్వసమయాల్లోనూ ప్రయాణీకుల్ని రేవు చాటిందే లక్ష్మీనాథుడు!

ఓ రోజు ఎండ వాలిపోతోంది. ప్రయా

● "నాన్నా! నాకు జ్యోతిలక్ష్మి దాన్ను చూపించవూ?" అని అడిగాడు నాల్గోకొడుకు తండ్రిని.

"ఆ దాన్నెందుకు బాబూ!" అని అడిగాడు తండ్రి.

దానికి ఆ అబ్బాయి "మరేమో జ్యోతిలక్ష్మీమో మన చెల్లాయిలా ఓ డ్రాయరు తోనే వుండి ఎంతక్క వుంటుంది ..." అన్నాడు.

తండ్రి తెల్లమొహం వేసాడు.

...కె. రమేంద్రప్రసాద్, అంగలకుదురు

శీతుల్లో ఓ వింతమనిషి పడవ ఎక్కేడు. నీలంరంగు బట్టలు వేసుకున్నాడు. నీలం బోపి పెట్టుకున్నాడు. పడవ ఒడ్డు వదిలింది. ఆ మనిషి లక్ష్మీనాథుడితో కబుర్లలోకి దిగేడు.

"ఎన్నేళ్ళబట్టి గడేస్తున్నావు?"

"ఏటై ఏళ్ళ బట్టి."

"ఏమిటేమిటి? ఏటై ఏళ్ళ కాలంలో నడుతూ ఎండిపోయి మైదానాలవుతాయి. మళ్ళీ మైదానాలు నీటితో నిండి నడులవుతాయి. నువ్వు ఏటై ఏళ్ళబట్టి పడవ నడుపుతున్నావా?" ఆ మనిషి ఎవరో గాని చిత్రంగా ఉన్నాడే! ఏటై ఏళ్ళ గడవేసి పడవ పడవడంలో అంత ముక్కుమీద నేయవేసుకోవల్సిందేమండో! అని లక్ష్మీనాథుడు మనసులో అనుకున్నాడు.

"ఏ ఏ జిల్లాల్లో ఏ ఏ నడుల్లో పడవ నడిపేవో చెప్పు.... చెప్పు వింటాను.

"ఎక్కడెక్కడో ఏమిటి? ఈ భానుమతీ నదిలో ఈ ఇచ్చాపురం రేవులోనే."

ఆ మనిషి ఆశ్చర్యంతో అలా ఉండిపోయేడు. లక్ష్మీనాథుణ్ణి నకలిపర్యంతం ఎగాదిగా చూసేడు. "ఎంత వింత! ఏటై ఏళ్ళు; ఈ భానుమతీ నదేనా! ఈ ఇచ్చాపురం రేవేనా!"

లక్ష్మీనాథుడుకి లోలోపల కోపం వచ్చింది. ఏం ఈ భానుమతీ జలాలు, ఈ ఇచ్చాపురం రేవు అంత తీసిపోయేయూ! ఈ నీరు, ఈ ఆకాశం పగలూ రాత్రి ఎన్నెన్ని రంగుల్లో కనపడతాయో ఆ మనిషికేం తెలుసు! ఈ నదీజలాల్లో

ఉండుండి ఎన్నెన్ని చిత్రవిచిత్ర జంతువులు నీటిఅడుగునుంచి తొంగిచూస్తాయో పడవనిచూసి అట్టడుక్కి మునిగిపోతాయో. ఆకాశంలో ఎన్నెన్ని రంగుల వజ్రాలు తెలివి దూరదేశాలనుంచి ఎగురుతూ వస్తాయో అమనిషేం ఎరుగును; ఓరోజు ఈ రేవు కెదురుగా ఉన్న మైదానానికి ఆవల ఉన్న అడివిలోంచి ఓ లేడి వచ్చి ఈ రేవునీ, పడవనీ ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ నిల్చున్న సంగతి ఆ మనిషికి మొదలే తెలియదు.

ఆ వింతమనిషి లక్ష్మీనాథుని కివేవీ చెప్పే అవకాశం ఇవ్వలేదు.

“ఎత్తై ఏళ్ళు కాదనుకో, నేను నీటిలో ఇరవై ఐదేళ్లుగా పనిచేస్తున్నాను. అయితే ఆ నీ రెక్కడ; ఈ నీ రెక్కడ?”

ఎన్నో విషయాలు తెలిసినవాడిలా బుర్రూపుతూ ఆ వింతమనిషి అన్నాడు.

“అది, బంగారంరంగునీరుకాబోయి!” ఆశ్చర్యంతో అడిగేడు లక్ష్మీనాథుడు

“ఊహా! బంగారపు రంగు కాదు. ఆ జలాలు సముద్ర జలాలు. వాటిరంగు నీలం. ఆకాశంకన్నా నీలం.” నవ్వుతూ చెప్పే దా మనిషి.

‘ఓహో! అందుకే కాబోలు ఈ మనిషి నీలంరంగు బట్టలు వేసుకుంటా!’ అనుకున్నాడు లక్ష్మీనాథుడు.

“సముందరం! సముందరం! ఎక్క-

డుంది! ఇక్కడికి చాలా దూరమా! కాస్తేవు ఊరుకుని అడిగేడు లక్ష్మీనాథుడు.

“చాలాదూరం కాక ఏమిటి! ఈ భాసుమతీ నదిఉందా! ఇదివెళ్లి రూపవతిలో కలుస్తుంది. రూపవతి పోయి ఇచ్చామతిలో కలుస్తుంది. ఇచ్చామతి గంగానదిలో కలుస్తుంది. గంగానది వెళ్లి ఉపసాగరంలో కలుస్తుంది. ఉపసాగరం సాగరంలోనూ. సాగరం మహాసాగరంలోనూ కలుస్తాయి ఉత్తిసముద్రంకాదది. మహాసముద్రం. దాన్నే మహాసాగరం అని కూడా అంటారు. ఆ సాగరాన్నే పెద్దపడవలో నేను దాటిస్తాను. నేనొక్కణ్ణే కాదు. మేం. మేం అంటే. వేలకొద్దీ మనుష్యులం ఆ పెద్దపడవలో పనిచేస్తున్నాం.”

మహా ఆశ్చర్యంతో ఊపిరి బిగపెట్టి ఇదంతా లక్ష్మీనాథుడు విన్నాడు. ఆ వింతమనిషి మహాసాగరం కథ మహా సాగరాన్ని పెద్దపడవలో దాటించే వింత కథ చెప్పుకు పోతున్నాడు. ఈ తీరంనుంచి ఆ తీరానికి మహాసాగరంలో చేరేకథ: వాళ్ళ సముద్రపురేవు పడవ మహా సాగరంలో తెల్లటి నురుగును వెదజిమ్ముతూ ఎన్నో వేల మైళ్ళు వెళ్లుతుంది. అది ఇలాంటి మామూలు పడవ కాదు. ఓడ పెద్దఓడ, దాన్ని ఈ రేవు పడవలాగ గద్దవేసి నడవక్కర్లేదు. పూర్వం అంటే

చాలాకోజుల క్రితం ఎన్నో తెరచాపలు కట్టి నడిపించేవారు, ఇప్పుడు ఆవిరి యంత్రంతో నడుస్తుంది. ఆ ఓడ ఇలాంటి ఆలాంటి ఓడ? పెద్ద మేడ! అందులో ఓ ఆటలేమిటి, ఓ పాట లేమిటి. దాన్ను లేమిటి, ఓ విందు భోజనాలేమిటి అన్నీ అవుతాయి, దాంట్లో ఎన్ని దీపాలు ఎన్ని దీపాలు! రాత్రి చీకట్లలో పర్వతమెత్తు నముద్రతరంగాలమీద ఉయ్యాలలాగుతూ ఆ ఓడ నడుస్తుంది. దూరంనుంచి చూస్తే పెద్ద శరీరంతో కొండవిలువ నూరేసి మణుల మధ్య పాకుతోందేమో అని పిస్తుంది!

కాస్తేపు గుక్కతిప్పుకున్నాక ఆ వింత మనిషి మళ్ళీ చెప్పడం మొదలెట్టాడు.

“అదేం భానుమతీరేవా! ఆ నము ద్రానికి ఎన్ని రేపులు! ఎన్ని దేశాలు! ఎన్ని రాజ్యాలు! ఎన్ని రాజదాసులు! ఎన్నో వేల మైళ్ళదూరంలో ఉన్న రేపు లకి ఆ ఓడ తీసుకువెళ్తుంది, ఎంతమంది మనుష్యులు! ఎన్నెన్నిపట్టణాలు! ఎన్నెన్ని ఓడరేవులు! లక్షేసి రూపాయలు ఖర్చు పెట్టి నముద్రాన్ని దాటివెళ్ళారు, దానికేం ఓ లెక్కా పత్రమా? ఎప్పుడెప్పుడో ఎమిటి? రాజకుమారుల్లు ఎప్పుడూ అలా నముద్రం దాటి పైదేశాలకి వెళ్తునే ఉంటారు. ఇదిగో కిందచేడే మా ఓడలో ఈజిప్టురాజకుమారులు విదేశానికివెళ్లేరు!”

ఉలుకూ పలుకూ లేకుండా కదల

కుండా మెదిలకుండా నిశ్చలంగా కూర్చున్న లక్ష్మీనాథుణ్ణి చూసి ఆ వింత మనిషి లోలోపల ఏమనుకున్నాడో ఏమో కాని పడవ ఒడ్డుచేరేసరికి లక్ష్మీనాథుడి పక్కనే వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

“ఏం లక్ష్మీనాథ్! రావాలని ఉంటే నాకో రా! ఆ ఓడలో నీకు మరికాడిపని ఇప్పిస్తాను” అన్నాడు.

“ఓడలో సని నువ్వు ఇప్పించ గలవా!” ఎంతో పొంగిపోతూ అడిగేడు లక్ష్మీనాథ్.

మూలశంకరు
త్వరగా
నమ్మకమైన
హెడన్ సాతో
చీకీత్సను పొందండి
-శస్త్రచీకీత్స
అనంతములేదు!

001-327/1 98

“ఓస్ అగేం పెద్ద ఘనకార్యమా! ఓడకస్తాను నాకు బాగా తెల్పు నేను చెప్తే చాలు నిన్ను తీసుకుంటాడు.”

“అలాగా? అయితే రేపొద్దున్నే రా! ముసనబుగారి ఇల్లు చాలా దూరం. ఒకటిన్నర కోసులు నడిచివెళ్ళాలి. ఈ రాత్రి వారి ఊరికివెళ్ళి నా పనికి రాజీనామా ఇచ్చిరావాలి, ఈ రాత్రే వెళ్ళివస్తాను. పొద్దున్నే తప్పకుండా వస్తావా? షర్మిపోకేం!” అన్నాడు లక్ష్మీనాథ్.

“రవి నే సీలా మాటఇచ్చి ఎగ్గాట్టేవాణ్ణి కాను” వవ్వతూ లక్ష్మీనాథుడి హీవుతట్టి ఆ వింతమనిషి చెప్పేడు.

ఆ రోజు రేవునుంచి లక్ష్మీనాథుడు ఇంటికి వెళ్లేసరికి అర్ధరాత్రి అవబోతోంది. వాడి మనస్సు ఓద్విగ్నమై ఉంది. ఏదో యింత తిని, కాస్తేపు అలసట తీర్చుకుని రాజీనామా ఇవ్వడానికి చూడు మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న ఊరికివెళ్ళాలి. రేవు పని ఎలా ఆగిపోయింది? రేవు కట్టేడానికి పీల్లేడు. సరిగ్గా సమయానికి కబురు చెయ్యకపోతే కొత్త మరకాడు పనికి ఈవీరి రాలేడు. కొత్తమరకాడు రాకపోతే

లక్ష్మీనాథుడికి సెలవు దొరకదు. తొందర తొందరగా అడుతూ పాడుతూ నాలుగు మెతుకులు తిన్నా నసిపించుకుని వాడు ఊరికి బయల్దేరేడు.

ఆయాసంతో రొస్పతూ వాడు నడుస్తున్నాడు. మహా సముద్రంలో వింత లతో విండిఉన్న పెద్ద ఓడ వాణ్ణి పిలుస్తోంది. ఆ సముద్రంలో సీలపు కెరటాలు పర్వతం అంతమీదకి లేచి విరిగిపడుతూ ఉంటాయి. పెద్దపెద్ద తిమింగిలాల పీటిని పొంటిన్లా మీదకి చిమ్ముతూ చెప్పలేనంత వేగంతో తిరుగుతూ ఉంటాయి. అటపాటలతో, నవ్వులతో ఎగిరిపోయేటడ—ఆ సముద్రం, సంచలన తరంగాలు, ఆ ఆకాశం—వాటిలో వాడి మనస్సు లగ్నమైపోయింది. ఏదై ఏళ్ళ తర్వాత అన్నలు ఓడదగ్గర్నుంచి వాడికి పిలుపువచ్చింది.

వాడు నడుస్తున్న మైదానానికి అటు వేపుసుండి ఎవరో వాడి కెదురువచ్చేరు. ఆ వచ్చే మనిషి లక్ష్మీనాథుణ్ణి చూసి ఆగిపోయి గట్టిగా కేకేసి పిల్చేరు.

“లక్ష్మీనాథ్!”

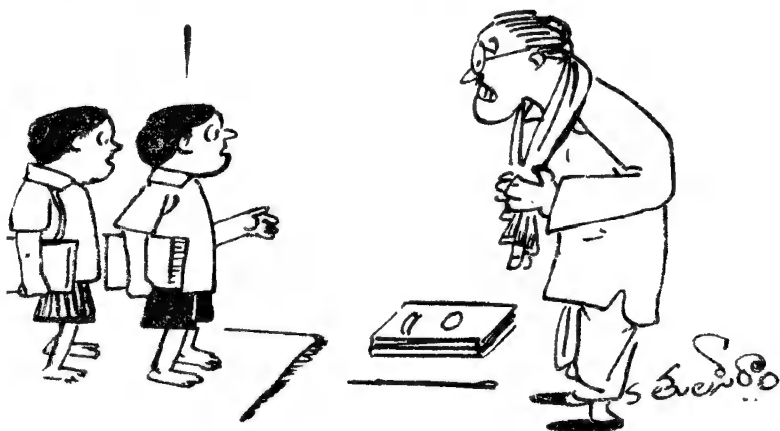
లక్ష్మీనాథుడి ఆలోచనలూ, కలలూ

● “సినిమా ఎలా ఉందోయ్?”

“చాలా కామెడీగా ఉంది. మీరో మీరొయిస్తు చచ్చిపోయే నీను మరీ మరీ నవ్వు తెప్పిస్తుంది.

—జెలిచేటి శ్రీనివాసరావు, కాకినాడ.

సారి. బన్నడెటండి ! మా తమ్మ చెల్లెల తమ్మ
గారి తండ్రి పెద్ద కూతురి భర్త తమ్మడి నాన్న
తల్లియ నా కెమ్మవరాడు సారి -

చెదిరిపోయేయి. ఎదురుగా ఉన్న మనిషిని
చూసేడు.

“లక్ష్మీనాథ్. ఇంతరాత్రప్పుడు ఎక్క-
డికి వెళ్తున్నావ్?” ఆ మనిషి అడిగేడు.

“రేపుపనికి రాజీనామా ఇవ్వడానికి
మునసబుగారి ఇంటికి వెళ్తున్నాను. రేప్పొ-
ద్దున్నే మహానముందరంలో మరకాడిగా
వెళ్ళిపోతాను.” చెప్పేడు లక్ష్మీనాథ్.

“రేప్పొద్దున్నే?”

“ఆ రేప్పొద్దున్నే. నీలం బట్టలు
కట్టుకున్న ఆ వింతమనిషికి మాటిచ్చే
మగా?”

“నువ్వెళ్ళిపోతున్నావ్ లక్ష్మీనాథ్.
మరోదారి ఏదో నువ్వే చెప్పు” ఎంతో

గాభరాతో అడిగే దా మనిషి. వాడిమొహం
నల్లగా మాడిపోయింది.

ఆ మనిషిని లక్ష్మీనాథుడు తేరిపార
చూసేడు. కాని వాడికి ఆ మనిషి ఎవరో
జ్ఞాపకం రాలేదు.

“నువ్వెవరివి? దారేమిటి?” అక్కర్లే
పోతూ అడిగేడు లక్ష్మీనాథ్.

“ఇచ్చాపురంలో ఉండడానికి వస్తు
న్నాను. కొద్ది రోజుల్లో నా చిన్న కొడుకు
కూడా వస్తాడు.

“అదా?”

“నది దాటాలి కదా. నువ్వెళ్ళిపోతే
ఎలాగా అని బెంగగా ఉంది.”

“దానికంత బెంగ ఎందుకు? నే వెళ్ళి పోతే కొత్త మరకాడు మరోడు ఎటూ రేపుకి వస్తాడు. వాడే మిమ్మల్ని రేపు దాటిస్తాడు.”

“అదేంకాదు లక్ష్మీనాథ్, నీకు తెల్పు కదా! భానుమతిలో ఎన్నెన్ని సుడిగుండాలున్నాయో! ఆ సుడిగుండాల్ని తప్పిస్తూ పడవ నడపడం ప్రతీవాడికీ వస్తుందా? నా కొడుకు సుడిగుండానికి చిక్కి మునిగి వచ్చిపోతా దేమో అని భయంగా ఉంది” ఆ మనిషి తలాడిస్తూ అన్నాడు.

“అర, ఆ మాట విజమే! సుడిగుండాలున్నాయి. పడవని కొస్తే నేర్పుతో నడపాలి. అయినా మునసబుగారు మరీ చేతకాని వాణమ్మని మరకాడిగా ఎందుకు వేసారు? లక్ష్మీనాథ్ పైకి అందం అయితే అన్నాడేకాని వక్కాడీరి మరకాళ్ళు చిన్నాడితో తనే అన్నమాట జ్ఞాపకం వచ్చింది. “ఇచ్చాపురం రేపులో పడవ నడపడం ప్రతి అల్లాయిబుల్లాయివాడి పవేం కాదు!” లక్ష్మీనాథుడి జవాబుతో ఆ మనిషికి తృప్తి కలగలేదు.

“లక్ష్మీనాథ్! నా కొడుకు రేపు దాటి ఇచ్చాపురం వచ్చేవరకూ కొస్తే ఉండవా?” ఎంతో అదుర్దాతో ఆ మనిషి అడిగాడు.

“అబ్బే, అలా ఎలా కుదురుతుంది అన్నా? రేపు మహా సముందరానికి నేను వెళ్ళిపోతా!” మొహం కొస్తే మాడ్చుకుని పిలువడదని బుర్రాపుతూ చెప్పేడు లక్ష్మీనాథుడు.

ఆ మనిషి లక్ష్మీనాథుడి మొహం వేపు చూసి మళ్ళీ ఏదో అనబోయి ఏమీ అనలేక వెళ్ళిపోయేడు.

ఆయాసంతో రొప్పుతూ లక్ష్మీనాథుడు పరుగు పరుగున మళ్ళీ నడక మొదలెట్టేడు. ఒంటి గంటన్నరకి మునసబుగారింటికి వెళ్ళకపోతే పని కాదు. నడుస్తున్నవాడల్లా హఠాత్తుగా ఓ దగ్గర అగిపోయేడు, వాడికి ఆశ్చర్యం వేసింది. వాడి మనస్సులో మహాసముద్రంతో పాటు మరో చిత్రం కూడా కవిపించింది. మనసులో ఉన్న ఆ చిత్రం మెల్లి మెల్లిగా కళ్ళ ముందర కొట్టొచ్చినట్టు కనిపించసాగింది. ఇచ్చాపురం రేపులో ఏడేళ్ళ చిన్న పిల్లాడు నిల్చుని “లక్ష్మీనాథ్! లక్ష్మీనాథ్!” అని పిలుస్తున్నాడు, భానుమతీరేపులో కొత్త మరకాడు పడవలో కూర్చుని ఉన్నాడు. వాడు ఆ పిల్లాణ్ణి పిల్చి “రా, చిట్టిబాబూ! నది దాటిస్తాను రా” అన్నాడు. కాని ఆ పిల్లాడు బుర్ర అడ్డంగా తిప్పి “నేనాను. నీ పడవలో నే నేనెక్కాను. లక్ష్మీనాథుడొచ్చే వరకూ ఇక్కడే కూర్చుంటాను లక్ష్మీనాథుడొచ్చేకే నేను రేపు దాటతాను” అన్నాడు. కొత్తమరకాడు పిల్లాడి మాటలని లక్ష్మీపెట్టకుండా బలవంతంగా తీసి కెళ్ళి పడవలో కూర్చోవెట్టేడు, భానుమతి నదిలో దొంగ సుడిగుండాలు తిరుగుతున్నాయి. పడవ వెళ్ళేతోవలో ఎన్నెన్నో గుండాలు పాతాళానికి ముంచేసేవి ఉన్నాయి. వీటి వేటివేపూ కొత్త మరకాడి దృష్టే లేదు. వాడు పడవని పదిలేసేడు.

“అగు అగు. పడవ పడలకు, అగూ! అ పిల్లాణ్ణి నేను రేపు దాటిస్తాను....”
 లక్ష్మీనాథ్ గట్టిగా పిచ్చవాడిలా అరిచేడు.

ఇలా అరిచేక వాడి ముందున్న మాయంతా కరిగిపోయింది. పిందారణ్ణి నట్టు వెన్నెల. ఆకాశం కింద బట్టబయలు మైదానంలో నిల్చుని ఉన్నాడు. వాడు ఎవరిని అరిచి ఏమిటిగా చెప్తున్నాడు? గజగజా వణికిపోతూ ఎవరితో మాట్లాడుతున్నాడు? ఇదంతా ఏమిటి? కల? మాయ? ఏరీ ఎక్కడా ఎవరూ లేరే!

“అయ్యో లక్ష్మీనాథ్! ఎక్కడికి వెళ్ళిపోతున్నావ్? నువ్వెళ్ళిపోతే ఇచ్చాపురం రేపు అగిపోతుంది.” ఎవరో హద్దుల్లేని ఆకాశంలోంచి పెద్దగా నిట్టూర్చి గట్టిగా అన్నారు.

“ఏమిటిదంతా? ఇలా అవుతోంది?” అనుకున్నాడు లక్ష్మీనాథ్. వెనక్కి తిరిగి చూసేడు.

‘మేమంతా ఇచ్చాపురం రేపు దాటి సప్తాం, నువ్వెళ్ళిపోతే మమ్మల్ని రేపు ఎవరు దాటిస్తారు?’ ఎంతోమంది ప్రయాణీకులు ఎంతో దూరం నుంచి అంటున్నారు.

“అయితే నిజమూ?” లక్ష్మీనాథుడు లోలోపల అనుకున్నాడు. వాడు వెళ్ళిపోతే భావమతి నీటి సుడిగుండాల్ని తప్పిస్తూ పడ:ని నడిపే మరకాడు ఎవడూ ఉండే వుండదు. వాడు వెళ్ళిపోతే ఇచ్చాపురం

రేపు అగిపోతుందా? రాత్రి వెన్నట్లో ఇచ్చాపురం రేపు వాడి మనసంతా అభిమానంతో నిండిపోయింది. మహాసముద్రం—దాన్ని దాటించే పెద్ద ఓడ—వాటిని మరీపోలేకుండా ఉన్నాడు. రెండింటి మధ్యా పది వాడి మనస్సు గిల గిల్లాడింది. రెండు చేతులూ పైకెత్తి నమస్కరించి దేవుడికి మొర పెట్టుకున్నాడు.

“ప్రభూ! ఇచ్చాపురం రేపు దాటే వాళ్ళ కోసం, వాళ్ళని రేపు దాటించడం కోసం ఇక్కడే ఉండిపోతున్నాను. నన్ను ఎక్కువ కాలం ఈ చిన్న పడవలో మరకాడుగా ఉంచకు. మహాసముద్రంలో ఓడ నడపడానికి పంపు.”

మర్నాడు తెల్లారుతూనే ఆ నీలం బట్టల మనిషి వచ్చేడు. లక్ష్మీనాథుడు ఇంట్లో లేడు. ఆ మనిషి ఆశ్చర్యపోయి రేపు వేపు చూసేడు. రేపులో ప్రయాణీకులు పడవ ఎక్కుతున్నారు. పడవలో లక్ష్మీనాథుడు నిల్చుని ఉన్నాడు.

“కొత్త మరకాడు వచ్చినట్టు లేదే? రేపు కెళ్ళి లక్ష్మీనాథుణ్ణి అడిగేడు.

“లేదు. రాలేదు.”

“పొద్దున్నే నాతో వస్తానని చెప్పేవు. మనస్సు మారిపోయిందా?”

“లేదన్నా. మహాసముందరంలో ఓడ నడపాలని చాలా కోరికగా ఉంది. అయితే ఏం చెయ్యనూ? ఎంతమందో రేపు దాట

దానికి వస్తున్నారని కబురు తెలిసింది. నేను
సీతో వచ్చేస్తే వాళ్ళు రేపు దాటలేరు.”

“అయితే నేనెన్ని రోజులు ఇక్క-
డుండనూ? నువ్వొచ్చేటట్లయితే....”

“నువ్వెళ్ళు అన్నా! వాళ్ళంతా రేపు
దాటడానికి ఎప్పుడొస్తారో ఖచ్చితంగా
తెలీదు. వాళ్ళొస్తారన్న సంగతి నిన్న
రాత్రి గుర్తుకు వచ్చింది.”

“వావయితే! ఇక్కడే ఈ పాచిపోయిన
కుళ్ళు రేపులో వడవ నడుపుతూ పడి
ఉండు. పెద్ద ఓడలో మరకాణ్ణి చేద్దామని
అనుకున్నాను. వీ నుదుటిని రాసి లేందే!
ఆ మనిషి వెళ్ళిపోతున్నాడు లక్ష్మీనాథుడు
గతాల్ని వాడి చెయ్యి వట్టుకున్నాడు.

“అన్నా! కోపం తెచ్చుకోకు. నీ పై
విలాసం ఇయ్యి. నీ కగరికి వస్తాను.
మహాసముద్రంలో ఓడలోకి వస్తాను.”
జేబులోంచి ఓ కాగితం ముక్క తీసి ఆ
మనిషి లక్ష్మీనాథుడి చేతికిచ్చేడు.

“ఇదే నా విలాసం. సంవత్సరానికి
ఓసారి ఇంటికి రావడానికి సెలవు దొరుకు
తుంది. ఆ తారీఖున కలకత్తా గంగారేవుకి
వస్తే నన్ను కలుసుకోవచ్చు.”

ఆ మనిషి చెళ్ళిపోయేడు. లక్ష్మీనాథుడి
గట్టిగా నిట్టూర్చి ప్రయాణీకులతో నిండి.
ఉన్న పడవని వదిలేడు.

ఇది అయి ఎన్నో రోజులయింది.
ఎంతోమంది ప్రయాణీకులు ఈ గట్టునుంచి
ఆ గట్టుకి, ఆ గట్టు నుంచి ఈ గట్టుకి నడి
దాటి వెళ్తున్నారు. భాగ్యమతీ నదిలో ఆరు
రూములూ పడవ నిడుస్తున్న ఉంచి. ఈ
రోజు అందరి ప్రయాణీకుల్ని దింపేస్తే
తనకి సెలవు దొరుకుతుందని ప్రతి రోజూ
లక్ష్మీనాథుడు అనుకుంటూ ఉండేవాడు.
ఈ రోజుతో తనకి సెలవు అని ప్రతి
రోజూ అనుకునేవాడు. రాత్రి పక్కమీది
పడుకుని దేవుడికి మొర పెట్టుకునేవాడు.

“ప్రభూ! ఇంక సెలవిప్పించు.”

“వద్దు-వద్దు. నువ్వెళ్ళొద్దు లక్ష్మీనాథ్.
మేం ఇచ్చాపురం రేపు దాటడానికి వస్తు
న్నాము. ప్రస్తుతానికి నువ్వు వెళ్ళొద్దు.”
ఎంతో దూరం నుంచి ఎంతమందో అంటు
న్నట్టు వాడికి వినిపించేది. మహా సము
ద్రాన్ని చూడాలన్న కోరిక రోజురోజుకీ
పెరుగుతోంది.

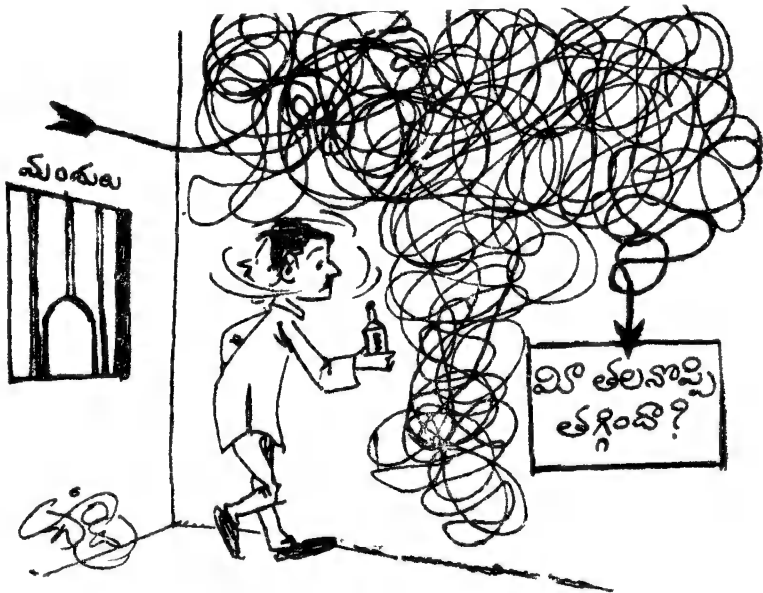
“ఓ ప్రభూ! పరాత్పరా! ఇంకా ఎంత

● నిర్మాత పత్రికా విలేఖరితో :—మా పనిమా చూస్తున్నంతసేపూ ప్రేక్షకులు
తప్పట్లు కొట్టాల్సిందే!

పత్రికా విలేఖరి :—ఏం జేశారేమిటి!

నిర్మాత :—ప్రతి షాట్ లోనూ గాంధీ నెహ్రూల బొమ్మలు పెట్టాం.

—వెలిచేటి శ్రీనివాసరావు, కాకినాడ.

మంది ప్రయాణీకుల్ని నా కోసం పంపు తున్నావు? నా రోజు రై పోతున్నాయి. మహానముందరంలో ఓడనడవడం అదే లేదు' ఓ రోజు ఎంతో దుఃఖంతో దేవుణ్ణి ప్రార్థించాడు.

"చక్. ఇలా అయితే ఇంకెన్నిరోజు లవుతుందో! ప్రయాణీకుల్ని రానీ, వచ్చి వెళ్ళిపోనీ, వాళ్ళకి నేనేం సత్రం రాపి యిచ్చేనా? వాళ్ళని నేనే రేపుదాటిస్తానని" ఆ రోజు లక్ష్మినాథుడు అనుకున్నాడు. ఆ రోజు రాత్రి తన బట్టలూ, డబ్బూ దగ్గం అంతా మూట కట్టి కున్నాడు. మర్నాడు కలకత్తా గంగారేవుకి వెళ్ళాడు. మూటకట్టేక కొస్త నడుం చే రే నే డు.

ఉన్నట్టుండి వాడికి జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఎన్నోరోజులక్రితం మునసబుగా రింటికి రాజీనామా యివ్వడానికి వెళ్తున్నప్పుడు దారిలో ఎవరో అనరిచితవ్యక్తి తన కొడు కుతో రేపు దాటానని చెప్పేడు. ఆ రాత్రి ఆ మైదానంలో ఓ కలలా వాడికి కనిపిం చింది. ఆ చిన్నపిల్లాణ్ణి అల్లాయిబుల్లాయి చేతకాని కొత్తమరకాడు రేపు దాటింప బోయేడు. అదిచూసి "ఉండు, ఉండు ఆ పిల్లాణ్ణి నేను దాటిస్తానని తను గట్టిగా అరిచేడు. ఆ కుర్రాడు రేపు దాటేడా లేదే! సంవత్సర మైపోయింది. ఇంకా రాలేదు. సంవత్సరం పొడుగునా రేపు దాటించిన యాత్రికుల్ని ఒక్కొక్కరిని

లక్ష్మీనాథుడు జ్ఞానకం తెచ్చుకున్నాడు. ఈ ఎరు ఎవరూ కుర్రాడు రేపు దాటినట్టు వాడికి గుర్తు రాలేదు. ఆ పిల్లాణ్ణి రేపు దాటినానని అన్నాడు. అయ్యో! ఆ పిల్లాడు వచ్చేవరకూ వాడికి సెలవులేదు. చీకట్లోనే తను కట్టుకున్న మూటని విప్పేయడం మొగలెట్టేడు.

“ఎవరది?” బార్లా తెరిచి చెట్టి ఉన్న పీఠి గుమ్మంలోంచి చూసేడు. నిర్జనంగా ఉన్న రేపులో ఓ పిల్లాడు నిల్చుని ఉన్నాడు. ఎగ శ్వాసతో రొప్పుతూ లక్ష్మీనాథుడు రేపుకి పరిగెట్టుకు వెళ్లేడు. అమ్మయ్య! ఆ పిల్లాడు వచ్చేసేడు. వాణ్ణిరేపు దాటించేస్తే తనకి సెలవు దొరుకుతుంది. మహా సముద్రంలో ఓడనడిచే అవకాశం దొరుకుతుంది.

“రా. రా. పడవలోకి రా” కట్టేసి ఉన్న పడవని విప్పి లక్ష్మీనాథుడు పిల్లాణ్ణి పిల్చేడు. పిల్లాడు నవ్వుతూ పడవ ఎక్కేడు.

చాలా ఆలస్యంగా వచ్చేవా లక్ష్మీనాథ్: సంవత్సరం కిరం రావల్సినమాట! మహా సముద్రంలో ఓడ నడవడానికి ఆలస్యం అయిపోయింది కదూ!” పిల్లాడు నవ్వుతూ అడిగేడు.

లక్ష్మీనాథుడు ఇంత తియ్యటి మాటల్ని తన బతుకులో ఎప్పుడూ వినలేదు.

అవుననుకో అయినా నువ్వు రాకుండా నేనెలా వెళ్ళగలను బాబూ! బానుమతి సుడిగుండాల సంగతి ఎరగనా! నల్లే సువ్వాచ్చేసేవే! ఇంక ఈ ఇచ్చాపురం రేపువదిలేసి మహాసముద్రానికి వెళ్తాను.”

“నిజంగా” నవ్వుతూనే అడిగేడు పిల్లాడు. పడవ ఒడ్డు చేరింది.

లక్ష్మీనాథ్: సువ్వేమో వెళ్ళిపోతావ్! కొత్తమరకాడికి సుడిగుండాల మధ్యనుండి పడవ నడిపే తీరు నేర్చి మరీ వెళ్ళేం!” పడవ దిగి పిల్లాడు అన్నాడు.

“ఏం? ఎందుకనీ?”

“మళ్ళీ ఆ ఒడ్డుకి రేపు దాటి వెళ్తా నుగా మ?”

“ఎన్ని రోజుల తర్వాత తిరిగి వెళ్తావో చెప్పు. వింటాను. నువ్వు తిరిగి వెళ్లే దాకా నేనుండి పోతాను” పిల్లాడి అందమైన చక్కటి మొహాన్ని చూస్తూ లక్ష్మీనాథుడు అడిగేడు.

“అదెలా కుదురుతుంది! తర్వాత మళ్ళీ నది దాటి ఈ ఒడ్డుకి వస్తానే!”

డాక్టర్ పేషంట్తో:—నాకిదే మొదటిసారి లంగ్స్ ఆపరేషన్ చెయ్యటం. నేనావ రేషన్ చేస్తున్నప్పుడు మీరు ఊపిరి పీల్చడం మానెయ్యాలి లేకపోతే నాకు గుండేవో. లంగ్స్ ఏదో తెలియటం కష్టమవుతుంది. ఆ పైన మీ యిష్టం.

—వెలిచేటి శ్రీనివాసరావు, కాకినాడ

“చగ్గర దగ్గర ఇంతెన్ని రోజులు
నేనుండాలో చెప్పు”

“అబ్బే! ఈ ఒడ్డునుంచి మళ్ళీ ఆ
ఒడ్డుకి వెళ్తాను”

“ఇలా ఎన్నిసార్లు వదిలివేస్తావో?”

“ఎల్లకాలం.” నవ్వుతూ చెప్పేడు
పిల్లాడు.

“అలాగే అయితే ఈ రేవులో నేనూ
ఎల్లకాలం ఉంటాను.” పిల్లాడి వేపు
ముగ్గుడై చూస్తూ లక్ష్మీనాథుడు అన్నాడు.

ఉన్నట్టుండి రాత్రి వెన్నెల కంపించింది. భానుమతి నదీజలం సన్నటి వెండి
గీతలా జిగజిగ మెరిసిపోయింది. వాల్లి
ద్వారకీ ఎదురుగా మరో నది బంగారపు
రంగు పొంగు ముందుకు వస్తోంది.
వాల్లో బంగారపు పడవ, బంగారపు
తెరచావ:

ఒణికిపోతూ లక్ష్మీనాథుడు ఆ వింత
పిల్లాడివేపు చూసేడు.

“భానుమతి రేవునుంచి నీకు నెలపు
వారికింది లక్ష్మీనాథ్! మహా సముద్రం
దాటి షిప్పి మరో పెద్దటిడలోకి వచ్చేవ్!
స్వర్గపురేవులో బంగారపు పడవ నడుపు
తావ్!” మృదువుగా నవ్వుతూ ఆ పిల్లాడు
చెప్పేడు.

(అరువిక బెంగలీ సాహిత్యంలో
ఈ సాహిత్య వేత్తగా శ్రీ సతీకాంత్
గుహ అగ్రగణ్యుడు. ఈ సంవత్సరం

బెంగలీ ఈ సాహిత్యవేత్తగా 'మోచ
పారితోషికం' పొందేరు. ఆయన చి
పిల్లల కథ లనేకం వ్రాసేను. కథావిక
నాటికలు. క వి త లు వారు రచిస్తూ
వాటిల్లో పడవ మరకాడు లక్ష్మీనా
'అపురూపమైన కథ'. 'పేరు లేని గుర్తు
'చరిత్రలో లేదు' మొదలైన క
సందయం. ఎర్ర కమలం-నీలకమ
అను పుస్తకం విశేషంగా ఆదర
పొందేయి. కొద్దిరోజుల క్రితం అ
భారతి కవినమ్మేశ్వరం తరపున శ్రీ గు
సాహిత్య పేపరి ఉగ్గడించి సన్మా
చారు.)

చేదయించి నాలు గంటలన్నా

కాకముందే, ఉడుకెత్తించేస్తున్నాడు భానుడు. అర్జంటు పనులన్న వాళ్ళూ, ఆఫీసుకెళ్ళవల్సినవాళ్ళూ తప్ప మిగిలిన వాళ్ళంతా, గోడ్లని వాటి మానాన వదిలేసి, యళ్ళల్లోనే కూర్చున్నారు.

వనేమీ లేకపోవటాన్నే కారణంగా పట్టాకుని వీరులన్నీ ఓమారు సర్వే చేసి, వప్పుదే గుమ్మంలోకి అడుగు పెట్టాడు సుందరావు. పెడుతూనే సుడిగాలిలా చ్చి పడిందతడి చెల్లెలు.

“అన్నయ్యాయ్! నీకో కుభవార్త వచ్చినా? అంటూ.

“ఉండవే! నేను చెప్తానన్నేదూ!” అని చెయ్యి చీరెకొంగుకే తుడుచుకుంటూ అంట యిట్లోంచి గణగణా వచ్చింది అభద్రమ్మగారు. వస్తూనే కొడుకు మహంలోకి అప్యాయంగా చూస్తూ ఉంది :

“నీకో మంచి కబురు చెప్తే నాకే ప్రావరా?”

మనసులోని చిరబుర్రలో పాటూ, ఉండలో చిటపట్టాడుతూ వచ్చిన సుందరావుకి సహజ గుణమైన చిరాకు, మరో వారు పెరిగింది. “ఈ నాన్నుడు ఏవిటి

చెప్పరాదూ!” ఒక్కసారి కనురుకున్నాడు, చిన్నబోయింది సుభద్రమ్మ ముఖం.

ఇంతలోకే చేతితో పొడుగాటి కవరుతో ప్రత్యక్షమయిందతడి చెల్లెలు.

“నీకు-ఉద్యోగమొచ్చిందన్నయ్యా!”

“సరే! అదేనా యింత హడావిడికి కారణం? ఎలాగూ వస్తుందమకొంటున్నదేగా!” విసురుగా అకసరండుకుచే, తన గదిలోకి పోయి, కుర్చీలో కూర్చుంటాడు సుందరావు.

ఒళ్ళు మండిపోయింది సుభద్రమ్మకి.

“ఉద్యోగమొచ్చిందిరా అని కొండంత నంతోషంతో చెప్తే, ఎలా తీసి పారేస్తున్నాడో!.... అయినా లేడిలా ఏమీటా గంతులు పద వంటింట్లోకి, ఎంత వనేడు స్తోందో అక్కడ!” కొడుకు మీది కోపం కూతురి మీద చూపిస్తూ యదాస్థావంలో ప్రవేశించిందావిడ.

“హా! ఉద్యోగం.. దొరికింది!” కవర్లోని కాగితాలు బయటికి లాగి, ఒక్కసారి అలాగే వాటికేసి చూసి, దీర్ఘమైన నిట్టూర్పుకటి విడిచాడు సుందరావు.

“దీగ్గి పొందిన మూడేళ్ళ తర్వాత! అది మాత్రం!”

గతమంతా పరిహాస పూర్వకంగా గంతులేస్తుంటే, ఓరించలేక, ఎడమ ముంజేత్తో కళ్లు మూసుకున్నాడు బాధతో.

* * *

తిరుపతా- బాబాయి పరపతా?!

పి.వి.ఆర్.శివకుమార్

'నువ్వు బి. ఇ చదువుకోటానికి మాకేం అభ్యంతరం లేదాహో!....' అని యూనివర్సిటీ వాళ్ళు. అంతకు ముందే తమ యూనివర్సిటీలో పి. యు. సి ప్యానయిన సుందర్రావుకి తెలియజేసిన సాధు, అతగాడి సంతోషానికంతు లేదు!

అతడితో పాటే యింటిల్లిపాడీనూ:

"మా వాడికి బి. ఇ లో సీబొచ్చిందండీ!" ఇరుగింటి, పొరుగింటి పుల్లమ్మ లండలతోనూ చెప్పి మురిసి పోయిందతగాడి తల్లి.

"మా అన్నయ్య ఇంజనీరు కాగానే

నాకిన్ని బంగారు గాజులూ, గొలుసు.... ఇంకా టెలిన్ లంగాలూ, గొమ్మ అన్నీ కొని పెడతాడు." నేస్త్రాలందరికీ చాటింది అరేళ్ళ అలిరి చెల్లి.

"విష్ యు బెస్ట్ ఆఫ్ లక్" అన్న ఉత్తరాల్తో చెయ్యి దులుపుకున్నారు. వాళ్ళ బతుకులే బతకలేక నతమతమవు ఇద్దరన్నలూ.

యూనివర్సిటీ వాళ్ళకభ్యంతరం లేక పోయినా, పరంధామయ్యగారికి మాత్రం కొండంత అభ్యంతరంగా వుండి కొడుకుని ఇంజనీరింగ్ కి పంపడం. మొన్న నే కూతురి పెళ్ళి చేసి కూడబెట్టుకున్నదంతా

కరగబెట్టుకున్న ఆయనకి, మళ్ళీ కొడుకు వదువుకంటూ పది వేలు తేవాలంటే మలభ సాధ్యంగా కనపడలేదు.

"కుట్రంగా ఉన్న వూళ్ళోనే బి. యస్సినో వదువుకుంటే సరిపోయూ" అన్నాడాయన కొడుకుతో.

"అహ సరిపోతుంది! సరిపోతోందిగా పెద్దవాళ్ళిద్దరికీ! ఒక్కడికీ తమ సంసారాల్ని గడుపుకోవడమే చేతకావట్లేదు. వీణ్ణి అలాగే తయారు చెయ్యండి. మనల్ని చివరి రోజుల్లో అడుకోవటానికి ఒక్కట్లా వుండదు....

ఏమయినా సరే, వీడు బి. ఇ. చదవా

అయితే ఫర్వాలేదు

డాక్టర్ భిషగానంద టేబిలుమీది టెలిఫోన్ అదేపనిగా గణగణ మోగసాగింది. విసుగ్గా రిపవరె తి 'హలో' అన్నాడు డాక్టర్.

'హలో డాక్టరుగారూ, నమస్కారం. మా ఆవిడ కేదో అయినట్టుందండి... మాట్లాడలేక పోతోంది....'

'దవడలు కూడా కదల్చలేకుండా పోతుందా?'

'అవునండి.'

'సరే—మీ అడ్రస్ ఏమిటి?'

'నేను మీ క్లినిక్ కి దగ్గర్లోనే వున్నానైంది. అయితే డాక్టర్ గారూ ఆవిడని వైద్య సహాయం లేకుండా అలా వో వారం రోజులయితే మరేం ప్రమాదం వుండదంటారా?'

'వుండకపోవచ్చు.'

'అయితే సరే! వారం రోజులు పోయేక మీకు మళ్ళీ కబురు చేస్తానైంది.'

ల్పిందే: అంతగా అయితే, నా మెళ్లోవీ, చేతులవీ అమ్మనయినా అక్కేస్తాను. ఆ బ్యాంకులోది కాస్తా పెట్టారంటే వాడి చదువు పూర్తయి పోతుంది. ఆ తర్వాత వాడే చేస్తాడు చెల్లెలి పెళ్ళి." స్థిరంగా వుండావిడ గొంతు.

"కాకపోతే అప్పు చేపి చదివించండి నాన్నా! నా చదువు పూర్తి కాగానే తీర్చేస్తాను." ఇండియాలో యంజనీర్ల కింకా డిమాండ్ వుందనే భ్రమ సుందరావుకి.

ఏం మాట్లాడలేదు పరంధామయ్య. ఆయనకి తమ కొడుకు యంజనీరు కావాలనే వుంది, కానీ, పైన లేదన్నదే ఆయన బాధ. ఏమయినా నరే, చదివ్దామనే నిర్ణయించుకున్నారాయన, ఎదురుగా కనపడుతున్న భారాన్ని తనపడవి నాడి మీదికి నెట్టుతూ, పైజాగ్ కి తరలి వెళ్ళాడు జీవితం మీద ఆశతో సుందరావు.

* * *

ఆ అయిదేళ్ళూ సుందరరావు కన్న ఈష్టమన్ కలర్ కలరికు అంతేలేదు. 'కష్టపడి చదువుతున్న తను తప్పక ఫస్టు క్లాసులో ప్యాస్ కావాలి, వెంటనే మంచి ఉద్యోగంలో చేరిపోవాలి, తనకోసం నగ అమ్మటానికి సిద్ధపడ్డ అమ్మ వోళ్ళంతా దింగారంతో నింపాలి. తన చిన్నతనంలో నిండా నగలు వెట్టుకుంటే అమ్మ నిజంగా లక్ష్మీదేవిలా వుండేది. తిరిగి అమ్మ నలా చూడాలి తను! అప్పులన్నీ తీర్చేసి నాన్న

అర్థికపరిస్థితి మెరుగుపరచాలి. అవ్వాలి! హైస్కూలు టీచరుద్యోగంతో తన్ని చదివిస్తున్నారంటే, ఆయన పడుతున్న కష్టం తనకి తెలియనిది కాదు, చెల్లాయి! రాజాలాటి సంబంధం కుదిర్చి పెళ్ళి చెయ్యాలి.' ఇదే ధోరణి! ఇవే ఆలోచనలు!

అయిదేళ్ళూ, అతడికి అయిదు నిమిషాల్లా, పరంధామయ్య గారికి అయిదు యుగాల్లా గడిచిపోయాయి. అనుకున్నట్లుగా ఫస్టు క్లాసునే కాకుండా యూనివర్సిటీ థర్డ్ ర్యాంక్ గూడా పొందించగలిగిన రోజున సుందరావు పొందిన ఆనందం వర్ణింప తరంకాదు. అయిన అప్పు కలిగిన నగలూ అతడిని కలవరపెట్టనేలేదు. 'బోడిఅప్పు, మూడు రోజుల్లో తీర్చేయమా!' అంటూ నిరసనగా చూశాడు వాటివంక.

మార్కులుపచ్చి పదిరోజులవుతోంది. అనుకున్న దానికన్నా నాలుగు మార్కులు ఎక్కువే వచ్చాయి సుందరరావుకి.

ఆ రోజుఉదయం బయటికి పోబోతూ కొడుకుని కేకేశారు పరంధామయ్యగారు. ఆయన పనికిట్టుకు పిల్చారూ అంటే, విశేషమేవుంటుంది. వెళ్ళాడు సుందరావు.

"ఇవాళ పదిగంటలకి వెళ్ళు ఆ రామానుజంగార్ని కయసుకో ఒకసారి, వాళ్ళ ఫ్యాక్టరీలో ఏదో భాళిగా ఉండటం."

రామానుజంగారు అదేపూర్ణో పేరున్న

పెద్ద ఫరంకి మేనేజర్, చిన్నతనంలో నుంచే కల్పి చదువుకున్నవాళ్ళు కావటాన కుచేరి-కృష్ణుల స్నేహం వాళ్ళిద్దరిది.

“పేపర్లో ఎడవర్తయిట్ మెంట్ రాలేదే!” నెమ్మిడిగా అన్నాడు రోజూ పబ్లిక్ రైబ్రిలో ఇంగ్లీషు పేపర్లన్నీ తీరిగ్గా కిరగేసి వస్తున్న సుందరావ్.... పెద్దాళ్ళిప్పించే ఉద్యోగానికి పేపర్ ప్రకటనలు ఉండవని తెలిసి పూర్పెలో.

“ఎడవర్తయిట్ మెంట్ పడ నక్కర్లేదోయ్! ఆయనతో నే చిన్ననే మాటాడేను. ఆయనెలాగో ఇరికిస్తాడు. ఆ రెస్టి మోనియర్స్ అవీ తీసుకెళ్ళి యివాళ కల్సుకో.” కొంచెం విసుగు ద్వవించింది పరంధామయ్యగారి కంఠంలో.

‘అవును, కాదు’ అన్నేడు సుందరావు.

“ఏమిటా ఇంకా అలోచిస్తున్నావ్?” సంశయంగా అన్నారు పరంధామయ్యగారు. కొడుకు ఎమ్. ఇ. కి వెళ్తానంటాడేమో నని ఆయన కంగారు.

“క్షమించండి నాన్నా. నా రాంక్ మీదా స్వల్ప క్రిమీదా నాకు నమ్మకముంది.” తండ్రంటే ఒణికిపోయే సుందరావు ఆ మాటలెలా అనగల్గితో, అతనికే తెలియదు.

ఉలిక్కిపడ్డారు పరంధామయ్యగారు. “అంటే ఏమిటా నీ ఉద్దేశం? సూటిగా ఎదు!”

“నా తెలివీ కేటలవల్లా, మార్కులవల్లా

కాక ఒకరి సహాయ సంపత్తులవల్లా దొరికి ఉద్యోగం నేను వేయదల్చుకోలేదు.”

పరంధామయ్య గారికి చిర్రెత్తుకొచ్చినట్లు ఆయనమాట తీరే చెబుతోంది.

“అమోరించావు లేవోయ్! నీ స్వల్పమీద ఉద్యోగం రావాలంటే ఏళ్ళు పడుతుంది! రోజూ పేపర్లో చూడట్లేదంటే ఎంతమంది నిరుద్యోగ యింజనీర్లు రిటొక్కుతోందీ! యీ రోజుల్లో వీటో మార్కులు చూసి ఎవడోయ్ ఉద్యోగమిచ్చేడి?”

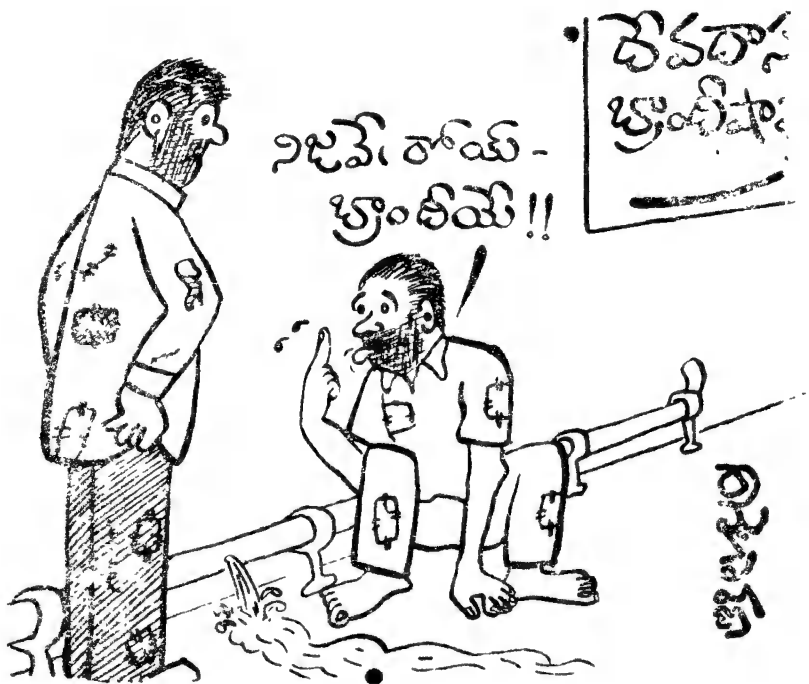
వెళ్ళు వెళ్ళు. పిచ్చిపిచ్చి కబుర్లుచెప్పవెళ్ళి ఆయన్ని కలుసుకో.” కోసం అరిచి బయటికి వెళ్ళిపోయా డాయన.

కానీ, సుందరావుమాత్రం కదలే

* * *

చూస్తుండగానే గంటలు రోజుగానూ, రోజులు నెలలుగానూ, నాయకుల పార్టీలు మార్చినంత వేగంగా మారి తున్నాయి. ఎడోసారి కేలండరు కాగితం చించుతూ, అలాగే అగిపోయాడు సుందరావు.

“అప్పుడే రిజిట్రేషన్ ఎదు నెలగడిచిపోయాయా? మతిపోయిందతడే! ఈ ఏడునెలల్లోనూ ఎన్ని ఉద్యోగా అప్లై చేశాడో లెక్కలేదు. చాలా కేషన్లు చిత్తుబుట్టలకే అహుతి కావడం విచిత్రం! కొన్ని ఉద్యోగానికి మా

యింటర్వ్యూలు వచ్చాయి. కానీ, అవి ఖర్చు పెంచటానికి తప్ప, జీ(వి)కమిషన్ టానికి తోడ్పడలేక పోయాయి! వందలు ఖర్చయ్యాయి గానీ, వందరూపాయల ఉద్యోగమయినా రాలేదు.

కొందరు సెకండ్ క్లాసులో ప్యానయిన ముక్రుతా సహితం ఏవో ఉద్యోగాలు పెద్దవో, చిన్నవో 'సంపాదించుకో' గలిగారు. కానీ నుండరావు మాత్రం ఆలాగే... ..

ప్యానయిన క్రొత్తలో ఎంతో ఘన కార్యం సాధించినట్లు సెకండ్ క్లాస్

వాళ్ళందరివంకా నిరసనగా చూపేవాడు. ఈ రోజు వాళ్ళముందర తలెత్తుకోవాలంటే, ఏదో తప్పు చేసినవాడిలా వుదతడికి.

మొన్న మొన్నటిదాకా ఏమీ తోచనవ్వడల్లా వీధున్నీ తిరిగితిరిగి యిల్లుచేరేవాడు. కానీ ఈ మధ్య బజార్లోకి వెళ్ళాలంటేనే భయంగావుందోంది!... స్నేహితుల భయం!...

రిజర్వు రాగానే అందరితోనూ చెప్పాడు: "యావత్ వర్సిటీ తర్జి ర్యాంకోయ్! అంటూ, అదే పెద్ద ప్రమాదమయి

పోయింది యిప్పుడు బజార్లోకి వెళ్తే
వాడు, ఎవడో ఒకడు కనిపిస్తాడు, ఎవరో
ఒకటి అవడం.

“ఏమో, ఎక్కడయినా జాబ్ దొరి
కపోయింది” రారేదని వాళ్ళకి తెలుసు. రేదని
నెప్పించటం, ఏదైతే కళ్ళని చూసి నవ్వటం
వాళ్ళకి వినోదం.

“రేడు రోజులు” అన్న సుందరావు
సమాధానం వినగానే పెద్దగా ఆశ్చర్యం
నటించటం.

“ఇంకా రారేమో? అదేమిటా? యూని
వర్సిటీ ర్యాంక్ హోల్డర్ని వెనవది
నెకండ్ క్లాసులో ప్యాసయిన సుబ్బారావు,
అంజనేయలూ సంపాదించేశాడు, పీకింకా
రారేమో?”

“అ... యీ మార్కుల గొప్పంతా
రారేమీ కాంపౌండ్లో నేరా, బయటికి
వస్తే యింక ఏటి నెవడు చూస్తాడు? ఉత్త
రాయణసా-దక్షిణాయనమో, ఈ రెండూ
లేవిదే, యీ రోజుల్లో ఉద్యోగం లెక్కడికీ
అందులోనూ యంజనేయకి” ఇంకో
స్నేహితుడి కామెంట్.

“అన్నట్లు ఆ రామానుజంగారు మీ
చాదరకే సైంటిఫిక్, ఆయన్ని వట్టిక
పోయావా?” మరో మిత్రుడి (?) ఉచిత
సలహా.

“అ... ఏదో స్నేహ మున్నంత
మాత్రాన ఉద్యోగం లెక్కలేదు” మరోడి
జవాబు.

‘అయిపోయినాడు. నేనే వాడన్నా
నంటే’ నమ్మకపోగా, మొహమ్మీదే నవ్వే
స్థితిని భయం వేసింది సుందరావుకి.

అఖిరిగా, “ఏమిదో, ఇంత కష్టపడి
దదివిన సువ్వాస ఒకటే, ఏమీ దడవని
నేమూ ఒకటే: ఎందుకు దదివినట్టో?”
సానుటూతిని, జాలినీ వాలకటోస్తున్న
ట్లుగా, వ్యంగ్యానికి సానుటూతి కోటింగ్
తోటిస్తూ వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళు.

ఒక్క మండిపోయింది సుందరావుకి.

“ఒరే! విద్య కేవలం ఉద్యోగాల
కోసమే కాదురా! విజ్ఞానం కోసం కూడా!
ఇవాళ కాకపోయినా మరో నాలుగు
రోజులకయినా నాకొక ఉద్యోగం దొరక్క
పోదు. కానీ మీ మిత్రులు మాత్రం
ఎన్నేళ్ళయినా యిలా రోడ్లు నర్సే చెయ్య
టావికేరా!

రికమెండేషన్లే వట్టిదల్చుకుంటే, యీ
రామానుజంగారు కాకపోతే, బెంగుళూర్లో
పన్నేస్తున్న మా బాబాయయినా యిప్పించక
పోడురా! కానీ, న్యకక్తి మీద విల్పిననాడే
మీ వ్యక్తిత్వానికో విలువ! చూస్తుండండి,
మీ ముందే మరో నాలుగు నెలలకయినా,
జాబ్ సంపాదించి, మీ అందరూ ఏడు
స్తుండగానే అంతస్తుల్ని అందుకుంటా!”
మనస్సులోనే కనిపిస్తూ అరిచాడు.

పెళ్ళికాని ఆదవిల్లలన్నా, ఉద్యోగం
లేని మగవాళ్ళన్నా యింట్లోనూ కంటే
లోతులకే యింట్రస్టు ఎక్కువ!

ఇరుగు పొరుగు వారికందరికీ యిదే
పట్టుకుంది.

“ఏమమ్మా నదినా, మీవాడు అదేదో
పట్టున ప్యానయ్యాడన్నావు గదా. ఇంకా
ఎక్కడా ఉద్యోగం కుదరలేదు....”
అంటుంది సావిత్రమ్మో మధ్యాన్నం తీరు
బడిగా తిప్ప వేసి.

“అః ఏం నొకరీలో లెద్దూ, ఏం
 చదివినా రావట్లేదు. పాపం, సొమ్ములు
 కూడా అమ్ముకుని మరీ చదివించె: ఫలితం
 లేకపోయే!” మరో పోషమ్మ సాను
 భూతి.

ఎంత కోపం వచ్చినా, ఎవర్నీ ఏమన
గల్గు సుభద్రమ్మ? కొడుకునే పాదించేది.

“ఇదుగు పొదుగు ఏమంటున్నారో వింటున్నావుగా! ఏం ఖర్చురా సీతు! విజేష మల్లే చదువుకున్నవాడివి. నాన్నగారి మాట విని ఆయన్నెవరో కలుసుకోరాదు! పోనీ పరాయి వాళ్ళనడగటం సీకిష్టం లేక పోతే మీ బాబాయినయినా అడగరాదు!”

అళగా అన్న అవిడ మాటలకు
సుందరం మానమే తిరుగులేని జవాబు!

కావక్రం ముందుకు పరుగెడుచో
రెండు సంవత్సరాల్ని వెనక్కి నెట్టేసింది.
వయసు ముందుకు వచ్చిన పరంధామయ్య
గార్ని 'మీరింక పన్నెయ్యలేరు మాస్టారూ
హాయిగా రెండు తీసుకోండ'ని రిటైర్

Nital

హి మామలను మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముక్కుపైపులు, ఇతర మృత్యుత్వమును కలిగించు "కాగ్"ను కలుగనియిది.

● ముండు మీద మధ్యలు, చుక్కలు కల్పించుగా పడు దిగువను కలుగనియిది.

● క్షౌర్య గండము మూత్రము కలిగిన ఈ మందు కలిగినది.

● రిబాల్ మూత్రము వర్షమును కలుగనియిది.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

నిపాక్

చెవి చుక్కలు

తామర ముందు

Nipak

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

● ముండు మీద పువ్వుల అభివృద్ధికి.

౧. పాపిష్టివలన, ఇతర వర్ణు
 ద్వాతమం కలిగించి 'శం
 గ'కు కలగవలసియు.
 ౨. మొదటి దిశ దర్శనం.
 దిక్కుల కర్తవ్యముగా ఉప
 యోగించి కలగవలసియు.
 ౩. శివ శరదము మార్చుచు
 కలిగి నది ఈ దేవుని
 మార్చును.
 ౪. దిశల మార్పున వర్ణము
 కలగవలసియు దిశలను
 'పెం' కలిగవలసి. ఈ దిశ
 లును ముచ్చెత్తే కర్తవ్య
 మును దర్శనం చేసింప
 నుండు.

Vital

**పెదకేరె పెదమే మించి
బాధల సహించి నిరాశను
చుట్ట నదిగ అంబావూరి కలాగ
నీ చూడతి. గొప్పయిన
'సూర్య' పై ఇప్పుడు కూడా
ముఖాన్నికో కంటింది.**

అన్ని ప్రకృతివిజ్ఞాన వివిధాల అంగదులతోపాటే రోకలును

வினாக்கள் :
 1. கீழ்க்கண்ட (அ) வினாக்கள்,
 2. கீழ்க்கண்ட (ஆ) வினாக்கள்

విషాక్

చెవి చుక్కలు

తామర మండూ

కావ్యయుక్తముగా చేయబడినది.
ఇతర చర్మవ్యాధులతోపాటు
వచ్చియుండు.

౧. గురించి కనిగొంటుంది
 ౨. అంబుల్యూరును
 దివ్యాలింతును
 ౩. వాపురి రోడ్డును
 ౪. పనులను వృద్ధిచేయును
 ఎక్కడను ఉపయోగించును
 ఏ ఎర్రమయిన నాని
 కలుగదు.

- మొరక అవసరము
- ముందరి
- త్వరితముగా నన్ని
కగా పనిచేయు
- మునావక కలి

JYOTI

AUGUST 71

చేసేవారు గవర్నమెంట్ వారు. సుంద
ర్రావుని మాత్రం 'పన్నేద్దువు గానీ,
రావోయ్' అని పిలవలేదు!

వరంధామయ్యగారికి వచ్చిన ప్రావి
డెంటు పండ్లు పెర్రెలాలన్నీ పుత్రుడు
తీర్చేవాకా ఆగలేని ఆస్పరి వాళ్ళ ఇమ
కట్టుకు పోయారు. వట్టి చేతుల్తో స్కూలు
గేటు దాటారు ఆయన.

ఇంటికి వస్తూనే అంతులేని విస్పృహ
ఆనరించిందాయన్ని. కొడుకు ఆదర్శాల
మీద నమ్మకమూ నన్నగిల్లింది. 'ఇదో
ఎత్తు. వన్నెయ్యటానికి బద్ధకం, పెడు
తుంటే తిని కూర్చుందామని ప్రయత్నం'
కనిగా ఆనుకున్నారు మనస్సులోనే. కానీ
ఏమనగలరు? 'కడగొట్టు కొడుకు. గారా
బంగా పెరిగినవాడు.'

ఇంటికి రాగానే గుండెలమీద కుంపటి
చెంబుతో నీళ్ళు తెచ్చి యిచ్చింది కూతురు.
దాన్ని చూస్తూనే ఆలోచస్తూ అటు మళ్ళాయి
మళ్ళీ.

"ఇదప్పుడే ప విః ట లు వేసేసు
కుందోంది. మరో రెండేళ్ళు పోతే,
వీరెలు కట్టుకోవాలి, అవి కొనటానికో
మొగుట్టే తెమ్మని కూర్చుంటుంది....
కొడుక్కో. ఇ డిగ్రీ కొని పెట్టటానికే
పది వేలారపోయాయి. ఇంక దీనికి మొగు
ణ్ణెలా కొని తేవాలి?"

తన అనహాయతకి తననే నిందించు

కుంటూ కుర్చీలో కూలబడ్డాడు వరంధా
మయ్యగారు.

* * *

ఈ మధ్య రి ఛై ర యి న మూడు
నెలలున్నచీ తండ్రి తనతో మాట్లా
డటం మానివేశారన్న సంగతి గమ
నించినా, మనసులోనే ఏడ్చుకుని వూరు
కున్నాడు సుందర్రావు. కానీ, తల్లి కూడా
ఏదో ఒకటి సూటీ పోటీగా ఆనడం
ప్రారంభించిందీ మధ్య. ఏ ఎలుక మీదో,
ఏల్లి మీదో పెట్టి. అవును మరి, మొగుడు
రెగ్యులర్ గా తెచ్చి పడేపినంత కాలమూ
తనూ వేళ తప్పకుండా వండి వార్చింది.
ఆవిడ మాత్రం ఏం చేస్తుంింక?

ఈ రెండు నెలలుగానే తెలుస్తోంది. .
సుందరానికి విజంగా జీవితమంటే ఏమిటో
కష్టాలెలా వుంటాయో! ఇంట్లో ఏ ఏలు
వయిన వస్తువున్నా సరే, యీ రెణ్ణెల్లలో
బజారుకెళ్ళి పోయి, సరుకుల్ని పంపే
శాయి. ఇంకేం మిగల్గేదు మరి!

తల్లి తండ్రి చిన్ననాటి నుంచీ ఎంత
ముద్దుగా పెంచారో తనని సుందర్రావుకీ
తెలుసు. నాన్న రి ఛై ర య్మేదాకా, అతడి
నిరుద్యోగాన్ని యిద్దరూ పట్టించుకోలేదనీ
తెలుసు. కానీ తమ రాబడి ఆగిపోవ
టమూ, కొడుకు వచ్చే ఉద్యోగాలన్నిటినీ
కాలదన్నుతూ వుండటమూనే వారి నహ
నాన్ని దెబ్బ తీశాయనీ గ్రహించగలడు.
కానీ, ఏం చేయగలడు?

ఇవన్నీ చూస్తుంటే మనసు బాధతో కగ్గన మండిపోయేది. సంఘం పైనా, దీగ్రి పైనా, యూనివర్సిటీ ర్యాంకు పైనా గూడా ఎదో తెలియని కసీ, ఉక్రోశమూ కలిగేవి:

“ఎందుకీ ఖర్చు నాకు? ఏ రామానుజం గారినో, మరే బాబాయివో ఆశ్రయిస్తే తక్షణం ఉద్యోగం దొరక్క పోయేదా? ఈ వ్యర్థమైన ఆశయాలు నన్నేం ఉద్ధరిస్తున్నాయి?” అనించేది. కానీ, వెంటనే అంతరాత్మ మందలింపు మదిలో మామ్రోక్కేడి.

“అందరూ” చేస్తున్నారని నువ్వు తప్పు చేస్తావా? ఇదేనా నీ ఆదర్శ పటిమ!

ఇదేనా నీ వ్యక్తిత్వ గరిమ! నీకు ఉద్యోగం రాలేదంటే దానికి అర్థమేమిటి? నీకన్న అల్లులైన వాళ్ళు ఆ ఉద్యోగానికి వచ్చారన్న మాట. మరి, అర్హత లేనిదాన్ని అధికారం ప్రయోగించి పొందటం అమానుషత్వం కాదా?”

మనసు ఎదురు తిరిగేది.

“ఏది అర్హత? ఏమిటి వాళ్ళెవరున్న ఆ అర్హత? మంత్రిగారి బావమరిది కావటమా? లక్షలకు అధికార్లు రావటమా? అదేనా ఉద్యోగానికి కావల్సిన అర్హత?”

“అవును. అది అర్హత కాదని ఒప్పు

కుంటూ. మరి అదే అర్హతతో ఉద్యోగం సాధిద్దామని ప్రయత్నిస్తావే! ఒకరి దయా

డా: పి. కుమారస్వామి దేవర

టావెలర్స్ బంగళారోడ్డు, తెనాలి (ఎ పి)

దీర్ఘరోగులకు ఉత్తమ వైద్యము

హస్తప్రయోగం, అంగము చిన్నదగుట, సంభోగకాలమందు అకస్మాత్తుగా కృశించుట శుక్ల నష్టము, నపుంసకత్వము, (ఒక దోసితో ఎన్నడు కనివిని ఎరుగనంత పీర్యస్తంభనకల్గిపోయినిచ్చును అసంతృప్తి చెందు త్రీ, పురుషులు వాడతగినది.

(స్వస్థులు) ఉబ్బినము, (దమ్ము) బోదకాళ్ళు, కుష్టు, బొల్లి చర్మవ్యాధులు, కడుపుగో నొప్పి, చెవుడు. పోస్టుద్వారా గ్యారంటీ చికిత్స చేయబడును.

దాక్షిణ్యంపై, ధర్మ విచ్ఛంగ పొందే బ్రతుకు తెచ్చు నీ ఆత్మవిశ్వాసంపై దెబ్బ తీయడానికీ ఒకరిని లోబర్చుకొని పోరాడే ఉద్యోగం నీ నిజాయితీకి గొడ్డలి పెట్టు కాదా?"

మనసు సిగ్గుతో తలవంచుకొనేది.

'ఎన్నాళ్ళకైనా సరే. స్వయంకృషి తోనే సాదించాలి' అన్న స్థిరనిశ్చయాన్ని మళ్ళి-మళ్ళి పునశ్చరణ చేసుకొనేవాడు.

సరిస్థితుల ఉచ్చులు చిగుస్తున్న కొద్దీ ఆశయాల బలిమి మరింత పెరగసాగింది నుండరావులో. 'కష్టాల కోర్పుకొన్ననే సుఖాల దక్కునోయ్ ... పవిత్రమైన ఆశయాల మరువకూడదూ.... జయమ్ము నిశ్చయమ్మురా' అని ఏ అదృశ్య వాణో అతణ్ణి ప్రోత్సహించ సాగింది.

* * *

ఆ రోజు ఉదయమే ముఖం కడుగుతు లోవలికి వస్తున్న సుందరానికి, తల్లి దొడ్లో ఎవరితోనో ఘర్షణ పడటం వినిపించింది. 'అందరికీ తలలో నాలుకలా మెరిగే అమ్మ పొరుగు వారితో ఘర్షణ పడటమా' అశ్చర్యంగా దొడ్లోకి చూశాడు. గోడ మీదుగా గొంతు చించుకుంటోంది పొరుగింటి మీనాక్షమ్మ. చేతిలో ఖాళీ తేడతో ఇవతలే నిలబడ్డ సుభద్రమ్మ ప్రాదేయ పూర్వకంగా అంటోందేమిటో.

"ఎన్నాళ్ళయిందమ్మా క్రిందటిసారి

వియ్యం తీసుకొని తిరిగి యివ్వనే లేదు. మళ్ళి మళ్ళి యివ్వటానికి మాది మాత్రం మధ్యతరగతి సంసారం కాదూ! ధర్మ సత్రమా!" అడుస్తోందాడ.

"ఏదో పిన్ని, ఇదివరకల్లా అడిగానా! మా కష్టాలిలా రాబట్టి గానీ! మా మూడో వాడికేదన్నా ఉద్యోగం దొరికితే ఇక మిమ్మల్ని, మిమ్మల్ని యిలా విసిగిస్తానా!" బ్రతిమాలుకొంటున్న సుభద్రమ్మ కంఠం లోని తడి సుందరాన్ని ముంచెత్తింది.

విషయం పూర్తిగా అర్థమయింది ఇంత విషం ట్రుంగుదాచుపించింది. 'ప్రాణాల మీదకు వచ్చినా చేదుదొడ్లకు వెళ్ళని అమ్మ.... యానాదిలా, పరువు కూడా పోగొట్టుకొని పరాయి వాళ్ళతో యిన్ని మాటలు పడుతోంది! అవిడ తెచ్చే వియ్యంలో అర్థ వాటా ఖాళీ చేయటానికి ముఖం కడుక్కుని తను రెడీ డ ... ఛ ... కొండంత కొడుకు, చెట్లంత మొగుడూ వుంటే అమ్మకిన్ని బాదలా! అప్రయోజకుడైన నావంటి వాడుండటమేగా యిన్ని బాధలకి కారణం!"

గదగద గదిలోకి వచ్చి పడ్డాడతను. వివరీతంగా బాధిస్తోంది. తలనొప్పి చిన్న పుట్టుంచే ఉదయమే అలవాటైన కాపీ నెల రోజులుగా బంద్ కావటంతో రోజూ కొద్దిగా తలనొప్పి వుంటూనే వుంటోంది. పైగా యిప్పుడు చూసిన దృశ్యం నడి ప్రవాహాన్ని కలుషితం చేసే బురదనీటిలా మనసంతటిసీ కలచి వేసింది.

వన్..టూ..ట్రీ..
ఫోర్..ఫై夫
సెక్స్...

బుజ్జిగాడికి
ఎంత చెప్పినా
↓ సిక్స్ అనాన
లెస్ బాటన్నడం
జ్జ!!

రమ్య

మరో కరోమాతం మర్నాడదయమే
శగిలింది, రిటైరయినప్పట్నుంచీ వద
కొండు గంటలదాకా భోంచేయని పరం
దామయ్యగారు ఆ రోజు తొమ్మిదింటికల్లా
ఆస్తి ముగించుకుని, బయటకు బయ
ల్దేరటం ఆశ్చర్యం కల్గించింది సుంద
రావుకి. చెల్లెలిని పిలిచి అడిగాడు,

“ఎక్కడకు బయల్దేరారు నాన్న?”

“మన బంగారయ్య కొట్లో ఆక్కంటు
గుమస్తా వావారట. నాన్న వెళ్తున్నారు.”

పిడుగు డెబ్బ తిన్నట్లు కూలిపోయాడు
సుందరం.

“ఆరవయ్యేళ్ళు వస్తున్న నాన్న....

యికా యీ వయసులో బందవాకితో
తమని పోషించటానికి సిద్ధ పడ్డారా.

హూ.....యంత వయసు వచ్చాక,
ఆమ్మ యిరుగు పొరుగు వారిని దేవిరించి
తనని మేపుతోంది. ఇన్నేళ్ళు వచ్చిన
నాన్న, గొడ్డుచాకిరీతో సంసారాన్ని వెళ్ళ
దీయటానికి కదిలి వెళ్తున్నారు.”

తన ఆశయాల పరివామంగా యంత
కన్న ఎం జరగాలో అర్థం కాలేదు సుంద
రావుకు. ఎదురుగుండా గోడ మీద,
ప్రేములో కులుకుతూ కనపడ్డ దిగ్రి
పొదోను తీసి నేలకేసి కొడదామన్నించిం
దకటికి.

“చి ...చి....కన్న తండ్రిని, ముసలి తల్లిని యంత వయసు వచ్చి పీడించడం, వారిని పోషించటానికి మారుగా వారిపైనే పడి తింటూ కూర్చోవటం ఎంతవరకూ సమంజసం? తన ఆదర్శాలు ఎవరికి అన్నం పెడుతున్నట్లు? తన ఆశయాలు ఎవరికి ఉద్ధరిస్తున్నట్లు? ఇన్నాళ్ళ తన నిజాయితీకి యీ సంఘం ఏపాటి విలువ నిచ్చినట్లు?”

మాస్తుంగగానే ఇన్నేళ్ళు జరిగి పోయాయి దీగ్రీ సంపాదించి, ఏమిటి జరిగిన ఉపకారం? పదివేలు పోషి, సంపాదించిన ఆ ఫస్ట్లక్షాను దీగ్రీ ఏపాటి సంపాదించి పెట్టింది? ఎందుకై అహోరాత్రాలు శ్రమించి దాన్ని సాపించినట్లు?”

మూగగా పుండిపోయింది అతరం, దురుసుగా జూబిచ్చింది అతడిమనసు:

“దాన్ని, పయోగించుకొనే సామర్థ్యం నీకే లేకపోయింది. ఆశయాలూ - ఆచరణలూ అంటూ ప్రాకులాడక మీ నాన్న చెప్పినట్లు విన్నట్లయితే, నీకు ఆ నాడే ఉద్యోగంలాకపోయేదా? నీ చేతకానితనమే — నీ చేతకానితనమే ఇంతకూ కారణం!

ఇక నై నా నేలుకో! నలుగురూ నడిచిన ప్రాంతానే నీ పయనమూ సాగిండు, ఈ శతాబ్దిలో ఎవ్వరూ అవినీతిని కాదనటానికి వీలేదు. ఈ యుగంలో ఎవరికి ఆదర్శాలంటూ అగ్రుణ్ణుడే అవకాశం లేదు. ఇది ఆశలయుగమే! ఆశయాల

యుగంకాదు.... ఆశయాలయుగం కాదు!”

“ఔను!.....కాదు.” స్థిరవిశ్లేషం నెలకొందతనిలో.

అతడి సంతకరకూ ధర్మబద్ధంగా వుంచిన ఆశయాల సంతెళ్ళు ఒక్కసారిగా తెగి నేలన పడిపోయాయి-అర్తనాదంలాటి ధప్పుడు చేస్తూ! అన్ని సందర్భాలలోనూ అధర్మమే అంతస్థుకు చేరుకుంది అట్టహాసం చేస్తూ!

పరుగులాటి నడకతో పరంధామయ్య గారిని సమీపించాడు సుందరావు.

“అగండి నాన్నా, మీ రీ ఉద్యోగానికి వెళ్ళటానికి వీలేదు. ఇంకా మీ రక్తాన్ని రూపాయలుగా మార్చి పోషించ నక్కలేదు. చివరకు యీ స్థితి లోకూడా మిమ్మల్ని పోషించలేని నేను. యంకా గ్రుడ్డిగా ఆశయాల కలల గజమేడల్లో అనందంగా ఆత్మవంచన చేసుకుంటూ జీవించలేను! ఈ సమాజాన్ని యీ నాటి కై నా నడిగ్గా అర్థంచేసుకోగల్గాను, నా కర్తవ్యమేమిటో నాకు బాగా తెల్పినచ్చింది.

ఇవాళే బాబాయికి ఉత్తరం వ్రాయండి. ఆయన యిప్పించే ఏ ఉద్యోగంలోనైనా చేరటానికి నేను సిద్ధం!”

ఊహించని ఈ మార్పుకు ఆశ్చర్యపోతూ అయోమయంగా నిలబడి పోయారు ఆయన.

మర్నాడే ఉత్తరం వ్రాయటం, మరో పదిరోజుల్లో ఇవాని రావటంకూడా జరిగి.

పోయాయి.

“ఇన్నాళ్ళకయినా నీకు బుద్ధి కుదిరి నందుకు సంతోషం.... మే మంటూ ఉన్నా మని గుర్తుకు వచ్చిందన్న మాట....” అంటూ దెప్పిపొడుస్తూ ఉన్న ఆ ఉత్తరంలోని భావాన్నంతటినీ హాలాహాలింలా మ్రొంగి, అప్లి కేషన్ పూర్తి చేసిపంపాడు సుందరావు.

నెల తిరక్కుందానే, ఉద్యోగంకోసం యింటర్వ్యూ వచ్చింది. అది నామ మాత్రమే కాబట్టి, మరో పదిహేను రోజులకే అర్హుల వచ్చాయి.

* * *

‘అమూయ్య, ఇన్నాళ్ళకి మన కష్టాలు తీరేయండి! అయితున్న ప్రకారం ఉద్యోగం యిప్పించాడా వడ్డికాసుల వాడు!

అర్ధరు కాగితాలు వచ్చాయి.

అనందంగా అంటున్న సుభద్రమ్మ గొంతు ఒక్కసారి వాస్తవంలో పడేసింది సుందరావుని.

హూ! ఎంత పిచ్చిదానివమ్మా! తిరపతి దేవుడేం చేశాడమ్మా ఉద్యోగం రావటానికి, తిరుగులేని బాబాయి పరపతి చేసిందిగాపి!” అనికున్నాడు మనసులోనే.

ఎంత చల్లటివార్త చెప్పేవు సుభద్రా! మన సుందరానికి ఉద్యోగం వచ్చిందన్న

మాట!” అనందంతో పాటూ, బరువు తీర్చుకున్న భావంకూడా తొంగిపూసింది పరందామయ్యగారి కంఠంలో.

“సువ్వు పొర బడ్డావు నాన్నా! ఉద్యోగం రాలేదు, మనమే తెచ్చుకున్నాం! ఆయీ, అంత వలుకుబడి, అవినితీ ప్రయోగించిన తర్వాతగూడా రాకుండా ఎక్కడికి పోతుంది!”

“ఇన్నాళ్ళకైనా మీ వాడు ప్రయోజకుడయ్యాడన్నమాట!” నాన్నగారితోతే వచ్చిన ఎవరో మిత్రుడి మాటలకు నవ్వాలో, ఏడవాలో అర్థంకాలేదు సుందరావ్వికి.

“ఒకనాడు.... ‘అశయాల్కై అగ్రలు చాచిన నాడు.... ఎవరికి, ఎందుకూ సనికి రావి చవటని! నీతిని నమ్ముకు, నిజాయితీగా నిలబడ్డనాడు వట్టి వకటోరకం అ! వయోజకుణ్ణి! మరి నెడు! స్వార్థంతో సర్వాన్ని జయించి, అవినితీతో అక్రమంగా నడిచిననేడు.... అందరిలో గొప్ప ప్రయోజకుణ్ణి! ఏం సమాజం ఇది! ఇలా ఉంటే యిక ఎప్పటికి బాగుపడుతుందీ! అన లేనాటికైనా బాగుపడుతుందా!”

అసహ్యంతో నిండిపోయిన మనసుతో, ఆ కవర్నీ, బుట్టలోంచి తొంగి చూస్తున్న విషనాగుల్లా వున్న అర్ధరకాగితాల్ని నిస్త్రాణంగా బల్లమీదే పడేసి, వెనక్కి వారిపోయాడు సుందరావు.

ఆశుల శిఖరలు

(గత చండిక తరువాయి)

అబ్బీ నా బాధ! నేను కావాలని మీతో
పోన్ చేయించానని అనుకుంటుం
దేమో!

“ఎంత మెత్తదానివి నువ్వు! నురీ
యింత మొహమాటం ఆయితే యీ
ప్రపంచంలో బ్రతకడం చాలా కష్టం.

“ఏమో! నా ప్రపంచమంతా అత్తయ్య
చుట్టూ రానేవుంటుంది. అలాటి కష్టం నా
కెప్పుడూ అనిభవంలోకి రాలేదు.”

నాకు తెలియకుండానే దీర్ఘంగా కావన
శీసుకుని ఎదిలాను.

“నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి
సత్యా! నీకు హాస్పిటల్ - మీ అత్తయ్య
కప్పు మరో ప్రపంచమే తెలియదు! నేను
చూస్తూనే వున్నాను కదా! నీ స్నేహితు
రాళ్లు వున్నారంటే వాళ్లు నీ దగ్గరికి
రావటం తప్పితే నువ్వు వాళ్ళ దగ్గరికి
వెళ్ళటం నే నెన్నడూ ఎరగను. సహ
జంగా నీ పయనులో వుండేవాళ్ళకి వుండా
ల్సిన సరదా లేవీ నీకు లేవు. ఒక్క మీ
అత్తయ్యని మినహాయితే మిగతా మీ

వాళ్ళందరితోనూ, నీ నంబంధ బాంధ
వ్యాలు అంతంతమాత్రంగానే వున్నాయి.
సత్యా! నువ్వు బలవంతంగా గీసుకున్న
యీ గిరినుంచి ఒక్కసారి యివతలికి
లాక్కురావాలని అనిపిస్తుంది. నుభద్రమ్మ
గారికి యిష్టం వున్నా. లేకపోయినా అ
దనువు, అధికారం నే నెప్పుడూ సంపా
యించుకుంటాను.”

“ఇప్పుడు మీరు చేసినపని అధికాదా,”

“అదేఅని నువ్వు ఒప్పుకుంటే, యీ
పని తరచుగా చేస్తాను.”

ఇంతలో టపటప పెద్దపెద్ద చినుకులు
పడడం ప్రారంభించినాయి. నా దృష్టిని
రోడ్డుమీదకి ఏకాగ్రతతో లగ్నం చేశాను.
చూస్తూండగానే వాన పెద్దదైంది. తడే
కంగా రోడ్డుచైపు చూసున్న నాకు ఎంత
నేపు డ్రైవ్ చేసినా మాష్టరుగారు చెప్పిన
కొండ గుర్తులు ఎదురవలేదు.

సీరియస్

“దారి తప్పినట్టన్నాం!” అన్నాను.

“నా కేం భయంలేదు. ఎన్ను జాగ్రత్తగా గాంటికి తీసుకొచ్చే బాధ్యత మీదని అత్తయ్యకి వాగ్దానం యిచ్చారు మీరు. సత్య ఆ మాటలు తాపేగా అన్నట్లుగా అంది.

“చేసినవాగ్దానం మర్చిపోవటం ఇచ్చిన మాట తప్పడం నా కెప్పుడూ అలవాటు లేదు” సీరియస్‌గా అన్నాను.

ఆ తర్వాత పా మధ్య ఆంతగా మాటలు జరగలేదు. జీవితవానికి వాన ఒక్క పెద్దది కనాగించి. చూస్తుండగానే

అద్దంతోనుంచి ఫిరిమైన కోట మమ్మల్ని చూసి వెక్కిరిస్తున్నట్లుగా నిలబడివుంది.

అనయత్నంగా సత్యా - నేను ముఖాలు చూసుకున్నాం.

‘వచ్చాం! మనం జైలుదేరిన చోటికి తిరిగివచ్చామా! యిప్పుడేం చేయాలి?’ సత్య విస్పృహయంగా అంది.

“చేసే దేముంది! వర్షం వెలిసేంత వరకూ వెయిట్ చేయడమే!”

“యిక్కడా!”

“యింతకింటి యింకో మార్గంలేదు. ఈ వానలో తిరుగుతూ వుంటే యింత

యద్ద స పూ డి సు లో చ నా రా ణి

శంకరపోతగా మారింది. నేను నామందు కన్నీస్తున్న దోవ వెంటికి జాగ్రత్తగా జీప్‌ని పోనివ్వసాగాను. దారి మెలికలు, మెలికలుగా వుంది.

జీప్‌ని తడేచాడనంతో డ్రైవ్‌చేస్తున్న నేను పున్నట్టండి ‘మై గాడ్!’ అన్నాను.

‘ఎమిటటి?’ అంది సత్య ఖంగారుగా.

“మనం తిరిగి తిరిగి ఎక్కడికి వచ్చామో చూడు!” అన్నాను. జీప్‌కి బ్రేక్ చేసి ఆపాను. సత్య ముందుకు వంగి పరీక్షగా చూసింది. మా ఎదురుగా నీరు తారలుగా, మెలికలుగా జారిపోతున్న జీప్

క్రితం పెట్రోలు ఆయిపోయిందన్నతోక ఏ నీటింలోనైనా నిజంఅయే ప్రమాదం వుంది.” సత్యని దిగమన్నాను.

“దిగిపోం ఎందుకు?”

“ఈ వాన ఎప్పుడు తగ్గుతుందో ఎవరికి తెలుసు! యిందులో కూర్చుని తపస్సు చేసేకంటే, దిగివెళ్లి అక్కడ తలదాచుకోవడం మంచిది.”

సత్య అట్టే ఆభ్యంతరం చెప్పలేదు.

ఇద్దరం దిగి ఎదురుగా, వరాంకాలా వున్న కోట ముందరిభాగంలోకి వెళ్లి నిలిచి. ఇంతక్రితం ఎంత ప్రళాంతంగా, అహ్లాదంగా వున్న ఆ పరిసరాలు, యీ

కాస్తలోనే పురుషులతో, మెరుపులతో, యంత రీతిత్వంగా తయారవటం చూస్తే నృప్తి తన ప్రతాపాల్ని చూపిస్తున్నట్టే వుంది. జీవలైట్లు వెలుతురులో నీటిధారలు పూనకతోరడల్లా మెరుస్తున్నాయి. వేయి ఏనుగులు తొండాల్పై నీటిధారలు ఒక్కసారిగా వెలుడుతున్నట్టుగా వుంది.

"రి. ఛి. అడుకే మాటవరనకికూడా అతులలు సలకకూడదంటారు. యిక్కడే వుండాలని నే నన్నమాట యంత నిజం అవుతుందని నే ననుకోలేదు." సత్య తపని తాను నిందించుకున్నట్టుగా అంది.

జంతులో ఆకాశంలో మేఘాలు గర్జిస్తున్నట్టు పెళిపెళిమన్నాయి. ఆ వెంటనే దిక్కులు ఎక్కడిలేటట్టు కబ్బించేస్తూ దూరంగా ఎక్కడో యిరుగుపడింది. సత్య అక్రయత్నంగా నా దగ్గరగా వచ్చి నా మోచేతిమీద గట్టిగా పట్టుకుంది.

"ఏం భయంవేస్తోందా?" సత్యమీద చెయ్యి అనిస్తూ అడిగాను.

"ఊహా!" లేదన్నట్టు తల అడ్డంగా తిప్పింది.

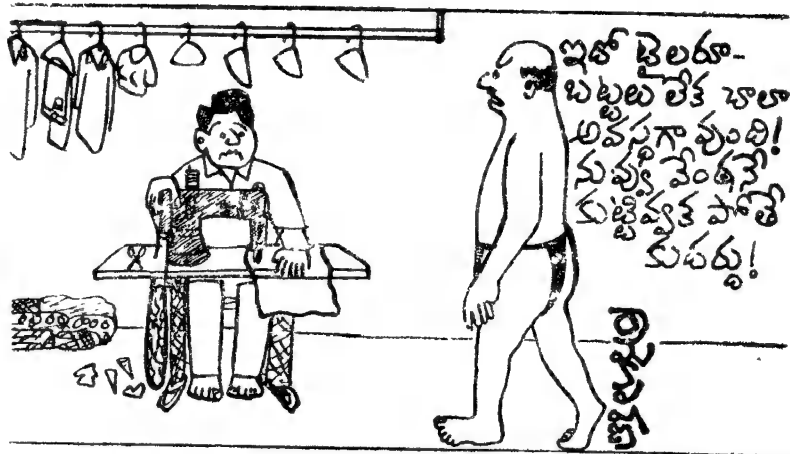
"వెద్దవాళ్లు పూరికే చెప్పలేదు. ఆరవాళ్లు అదర్థం అదర్థంలో అతివతురులు అని."

సత్య చురుగ్గా తిరిగి చూసింది. ఆ కళ్ళలో ఓయం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. నాకు సత్యచూస్తే హఠాత్తుగా జాలి వేసింది. ఉబ్బరితెం దారి తప్పిం 'అన

గానే 'నా కేం భయం' అని కోవంతో ధీమాగా అన్న సత్య యిప్పుడు నిజంగానే భయపడుతోంది. నాక్కూడా భయంగానే వుంది. కానీ నా భయం వేరు. యీరాత్రి వేళ నాకు దారి సరిగ్గా మళ్లి దొరుకుతుందా. జీవ క్రబుల్ యివ్వదుకదా? దోవలో పెల్లోలు అయిపోదుకదా. ఈ రాత్రి యింటికి వెళ్ళకపోతే సుభద్రమ్మ గారికి నే నేమని జవాబు చెప్పగలను. జరిగింది జరిగినట్టు చెబితే అవిడ నమ్ముతుందా. నా ఆలోచనలు. ఇలా వరుగిడ సాగాయి. ఆకాశంలో మేఘాలు మళ్ళి గర్జిస్తున్నాయి. వుంటివుంటి కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపేట్టు మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి. మేఘాల గర్జనలకి ఆ పరిసరాల్ని పూగిసలాడుతున్నట్టు ప్రతిధ్వనించ సాగినాయి.

సత్య నా చెయి పదలలేదు. నేను సత్యకి దైర్యం చెబుతున్నట్టుగా భుజాలు చుట్టూ చేయివేసి పొదవి పట్టుకున్నాను. సత్యని మెల్లగా హాస్పిటల్ కమర్లలోకి దించాను. రోగులు, రోగాలు, వైద్యులు, వైద్యం వీటిమీదకి సంభాషణ తప్పేసరికి మాకు తెలియకుండా నే నైమ్ గదిచి పోయింది. కమర్లలోపడితే కాంం తెలియదన్న పరశుసత్యం ముఠావైంది.

వాన శ్రమంగా తగ్గింది. అంత తిర్యకంగా కాదుచీటిలా కమ్ముకు వచ్చిన మబ్బులు అంతలోనే విడిపోయి దూది

పంజల్లా తేలిపోయినాయి. ఆకాశంలో చంద్రోదయమైంది. అది చూడగానే నాకు నగంప్రాణం లేచివచ్చింది. వానపూర్తిగా తగ్గిపోయింది. ఎక్కడనుంచో వస్తున్న నీటి ప్రవాహం మా ముందునుంచి గల గల శబ్దంచేస్తూ వేగంగా తరిలిపోతోంది. మళ్ళీ విశృంభంగా అయిపోయిన ఆ పరిస్థితిలో శబ్దంచేసుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్న ఆ నీటిదర్శని చెవులకి విన సొంపగా, తమాషాగా వుంది.

వరండాలోనుంచి నేను కాలు జొచి అంగవేసి ముందుగా దిగాను. నా పాదాలు మునిగి కాస్త పైవరకూ పీక్కు నచ్చాయి. క్రిందకి దిగిన నేను చేతులుజొచి సత్యకి అందించాను. వరండా దిగువన కొంచెం లోతు వుండడంవల్ల వరవది ఎక్కువగా వుంది. సత్య నా భుజాలమీద చేతులు ఆనించింది. నా చేతులు సత్య నడుమీద

అనాయి. నేను దాదాపుగా సత్యని నడుం దగ్గర పట్టి నే నున్నచోటుకి దింపాను. సత్య నా భుజాలని గుచ్చి పట్టుకోవడంతో ఆ స్పర్శ నాకు గిలిగింతలు పెట్టిపట్టయింది, సత్యముఖం నా దగ్గరగా వచ్చి దూరం కావడంతో ఒక్క క్షణం నన్ను నేను మర్చిపోయాను. వున్నట్లుండి సత్య ముఖం దగ్గరకు లాక్కున్నాను. సత్య వేగంగా ముఖం తిప్పేసుకుంది. నా పెదవులు సత్య చెంపమీద అనాయి.

సత్యముఖం బలవంతంగా నాకు అధిముఖంగా తిప్పకున్నాను. ఆ క్షణంలో సృష్టి యావత్తూ మే మిద్దరమే అయినట్లుగా అనిపించింది. ఐదు నిమిషాల తర్వాత సత్యని మెల్లగా వదిలేశాను. ఆ ఐదు నిమిషాల్లో ఐదు యుగాల అనుభవం కలిగింది నాకు.

మళ్ళీ కోటదగ్గర నుంచి బైలుదేర

జరిగిన కథ

అనలు ఎక్కడా ఉద్యోగం రాకపోవడం, వచ్చినా అది నిలువక పోవడం నాకు పరిపాటి అయింది. ఓ యింటిహ్యూస్ లో గోపాలంతో పరిచయం ఏర్పడింది. అతనికి నువ్వు చేయటంతో అతని డ్యూటీ నేను చేపట్టటం విధి నిర్వహణంలో దొంగగా ఉహించ బడ్డాను.

బాబాయి ఉత్తరానికి సమాధానంగా వివాహం చేసుకొనవని, అతని అప్పు తీర్చలేనని వ్రాసాను. గోపాలంవలన వివాహ హాలు గేటు కీవరుగా చేరి తలవని తలంపుగా పాత స్నేహితురాలు శాంతిని చూసాను. ఒక్కసారి గతమంతా గుర్తుకు వచ్చింది.

తరువాత జ్వాలాముఖిలో ఉద్యోగం దొరికింది. శాంతి వాళ్ళ ప్లాంట్ లో మేనేజరుగా జేరమంది. నేను చేరకుండా ఆ బాళి గోపాలానికి యిప్పించాను. ప్రతిక అభివృద్ధి కోసం సాటుపడ సాగాను. పరిస్థితుల ప్రాబల్యంవలన పత్తిలో భాగస్వామి అయ్యాను.

కుసుమను ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం నుండి రక్షించి లైబ్రరీ గుమాస్తాగా చేర్పించాను. సుభద్రమ్మగారు తమ చనిపోయిన కొడుకు పోలికలు నీలో ఉన్నాయి అన్నారు. నా కృషికి ఫలితంగా పత్తిక అభివృద్ధి చెందుతోంది ఈ మధ్య.

గోపాలం ప్రవర్తనలో మార్పు వచ్చింది. ఇంతలో పిడుగులా "సుదర్శనంగారు మరణించారు" అన్న వార్త నా మనసును కలచి పేసింది. ప్రతిక సర్వాధికారాలు నా చేతికి వచ్చాయి.

సత్యను వెళ్ళికి ఒప్పించమని సుభద్రమ్మగారు నన్ను కోరారు. కానీ నా ప్రయత్నమేమీ ఫలించలేదు. మా ఆఫీసు మరొక చోటుకు మార్చి 'పార్టీ' ఇచ్చాను. గోపాలం నాతో ముఖానంగా ఉండటానికి కారణం శాంతి అని తెలిసి అతన్ని హెచ్చరించాను. నిర్లక్ష్యావారి గురించి ప్రతికలో వ్రాయటకు ఊరు వెళ్ళవలసి వచ్చింది. అనుకోని విధంగా సత్యతో కలిసి వెళ్ళాను. అక్కడ దగ్గరలో కోట ఉందని తెలిసి కోటకి వెళ్ళాము.

జంతో, యీ సారి మాష్టరుగారు చెప్పిన గుర్తులు జాగ్రత్తగా చూసుకుంటూ రావ జంతో త్వరగా మెయిన్ రోడ్డు దగ్గరికి రాగలిగాం. దోప పొడుగునా సత్య ఏం మాట్లాడలేదు చలనం లేని బొమ్మలా కూర్చుండిపోయింది.

“కోపం వచ్చిందా నా మీదా” మృదువుగా అడిగాను.

సత్య మాట్లాడలేదు. నేను చేయిచాచి సత్యచేతిని నా చేతిలోకి తీసుకున్నాను. సత్య సంతోషించలేదు. తిరస్కరించడా లేదు.

“ఏదయినా మాట్లాడు.”

ఏం మాట్లాడను.”

“ఏదో ఒకటి.”

“మీరు తొందరపడ్డాకని ఒప్పుకోండి, నా హృత్పాతకం సగం అయినా తగ్గుతుంది.”

నేను తలతిప్పి సత్యవైపు చూడాలని అనుకున్నాను. కాని రోడ్డుమీద ఎదురుగా గుంటలు కనిపించడంతో ఆ పని చేయలేక పోయాను.

“నిజం చెప్పమంటావా? జరిగినదానికి నేనేం బాధపడటం లేదు. ఆ సమయంలో అది నా కెంతో సహజంగా కనిపిస్తోంది.”

సత్య నిట్టూర్పు ఎపిచింది.

మిమ్మల్నువలసిన పనిలేదు, తప్పంతా నాదే! మీ రడగగానే ఎలాటి అభ్యంతరం చెప్పకుండా మీ వెంట ప్రయాణం అయి వచ్చానంటే ఆ మాలిన్య మేదో నా మనసులోనే వుండివుండాలి.”

“దాన్ని మాలిన్యం అంటున్నావా?”

“కాకపోతే యింకేమిటి? మనిషి మాటకీ విలువలేదా! ఒకరికి నిండు సునసుతో వాగ్దానం యిచ్చినతర్వాత, అది నిలబెట్టుకోలేని వారిని మీరు గౌరవిస్తారా?”

“అందరినంగతి వేరు. నంగతి వేరు. సత్యా! జరిగిందానికి నేను బాధపడటం లేదు. అంతేకాదు. నిన్ను బాధపడనివ్వను కూడా! ప్రసాద్ జ్ఞాపకాలని

నువ్వు మర్చిపోవలసిందిగా నేను కోరడం లేదు. కాని వాటితో జీవన్మృతురాలిలా, నిస్సంగురాలిలా బ్రతకడం మాత్రం నేను భరించలేను.”

“మీ రీ ప్రసంగం ఎత్తితే నే నిప్పుదేదిగిపోతాను.” సత్య దిగబోయింది.

“దిగిపో! నాకేం అభ్యంతరం లేదు” నేను వారింపలేదు.

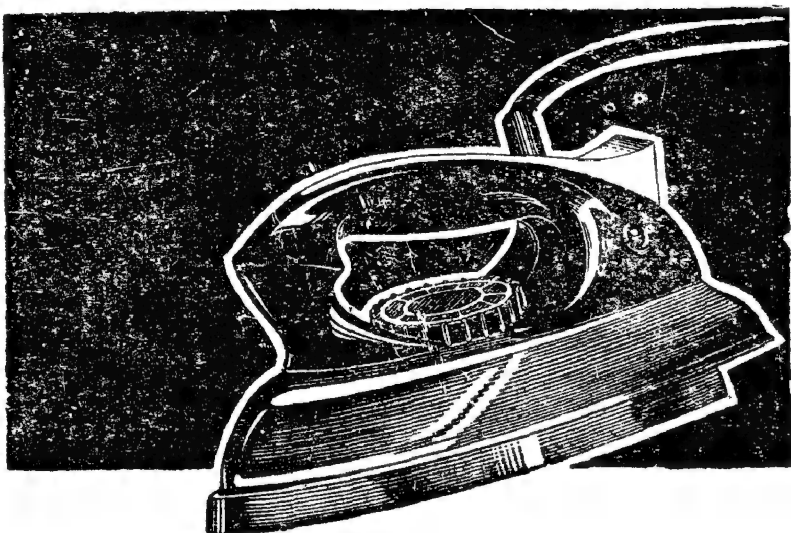
పైనుంచి జీవోకి బ్రేకవేసి అపాను కూడా.

సత్య దిగలేదు. రాయిలా చలనం చేకుండా కూర్చుంది.

సత్య మనసు నొప్పించాలని కాని, అమెని కించపరచాలన్నది కాని నా ఉద్దేశ్యం కానేకాదు.

నేను కాస్త దగ్గరగా జరిగాను, నతనీ దుజాలు పట్టి ఒక్కోకి లాక్కున్నాను.

అప్పటివరకూ నిగ్రహించుకుంటున్న ఏడుపు యిక సాధ్యంకానట్టు ఒక్కసారి ఏడవ సాగింది సత్య తల వియరుతూ మృదుగంభీర స్వరంతో, అనువయంగా అన్నాను. “చూడు సత్యా! అసలు గౌరీ శంకర్ వచ్చి రానని చెప్పేవరకూ నేను యీ వూరు వద్దామని అనుకోలేదు. తీరా బైలుదేరు తుండగా నువ్వు వచ్చావు. నిన్ను నా వెంట తీసుకురావడం కూడా అనుకోనిపనే! తీరా యిక్కడకి వచ్చిన తర్వాత యీ కోట చూడాలని అనుకో

Klean Tone

క్లీర్ టోన్ ఆటోమేటిక్ ఇస్ట్రీప్ టై వాడి విద్యుత్తు పై శుర్పు తగ్గించుకోండి

ఇంపీరియల్ ఆటోమేటిక్ ఇస్ట్రీప్

- 230 / 250 వోల్టలు ఎ ఏ గావి లేక ఎ.సి/డి ఏ ల నై గావి పరికరము.
- 800 వాటు కంటి
- 2.7 కిలోగ్రాముల బరువుగలది.
- ఇస్ట్రీప్ పెట్టె అంతా సమానంగా పేడెక్కుతుంది.

Klean Tone

క్లీర్ టోన్ — సాటి లేవి
విద్యుత్ ఉపకరణాలు

నేషనల్ రేడియో & ఎలక్ట్రానిక్స్ కం. లిమిటెడ్

(జవరల్ రేడియో & అప్లయన్సెస్ డివిజన్)

బొంబాయి • కలకత్తా • ఢిల్లీ • మద్రాసు

వడం, ఆ కోట దగ్గరకి వెళ్ళడం. వాన రావడం, దారి తప్పడం. చూశావా? ఒక్క రోజులో ఎన్ని అనుకోని పనులు మనకి తెలియకుండానే జరిగిపోయాయో! జీవితం కూడా అంతే. ఏవేవో అనుకుంటాం! ఎన్నెన్నో చేయాలని వూహిస్తాం. కానీ ఏ ఒక్కటి జరగదు. కానీ అనుకోకుండా మనం కొన్ని చేసేస్తాం.

దాన్నే 'విధి' అని అంటారేమో! మఱి పీఠే దేన్నయినా తప్పించుకోగల దేమో కానీ యీ విధిని మాత్రం తప్పించుకోలేదు. నువ్వెప్పుడో ప్రసాద్ కి మాట ఇచ్చిన మాట నిజమే! అతను బతికి వుంటే మనస్ఫూర్తిగా ఆ మాట నిలబెట్టు కునే వానివి కూడా! కానీ ప్రసాద్ లేదు. అతను లేకుండా పోయి కొన్ని సంవత్సరాలు అవుతోంది! ఇంకా ఏవియమ పాలన ఎవరి కోసం? ఎవరిని సంతోష పెట్టడం కోసం నువ్వలా నీ జీవితం - టి పాలు చేసుకుంటానంటున్నావు. చెప్పు సత్య! మాట్లాడు! మాట్లాడవే?

"ఇంటికి వెళదాం!" బొంగురు పోయిన కంఠంతో మెల్లగా అంది.

"అంతేనా! నా ప్రశ్నకి సమాధానం ఏం లేదన్న మాట!"

"నే నిప్పుడేం చెప్పలేను. నా కనలు ఆలోచించే శక్తి లేకుండా పోయింది."

నేను సత్యని మెల్లగా వదిలేశాను. జీవ స్టార్ట్ చేసి వేగం మోచుచున్నాను.

నా మనసంతా అనంతపుష్పిగా, చిరాకుగా అయిపోయింది. ఇంత క్రితం కోట దగ్గర నేను నిమిషాలు, యుగాలుగా పొందిన అనుభూతి సత్యకి కలగలేదంటే నా కెలాగో అనిపించసాగింది.

* * *

పై సంచులన తర్వాత దాదాపు నెల రోజులు గడిచినాయి. ఈ నెల రోజులలో నేను మళ్ళీ సత్యని కలవలేదు. ఆ రోజు రాత్రి పొద్దు పోయిన తర్వాత, సత్యని సుభద్రమ్మ గారింట్లో దింపి. మేం దారి తప్పిన వైనం క్లుప్తంగా చెప్పి యింటికి వచ్చేశాను. నేను వచ్చే ముందు సత్యని మరోసారి చూడాలనిపించింది. కానీ సత్య బైట కి రాలేదు.

ఆ మర్నాడే ఆర్టెంట్ ప నిమిష బొంబాయి వెళ్ళాల్సి వచ్చిన నేను పది రోజుల తర్వాతగాని తిరిగి రాలేదు. పత్రిక సర్క్యులేషన్ రాకెట్ వేగంతో పెరుగు తోంది. సేల్స్ పెరిగినకొద్దీ నా బాధ్యతలు రెట్టింపు అవుతున్నాయి. పది వత్తిడి ఎక్కువ కాసాగింది ఇదివరకు ఎంత పనివున్నా రాత్రి 11 గం. లోపల నిద్ర పోయేవాడిని. ఉదయం 6 గం. లేచి వ్యాయామం చేసేవాడిని. ఇప్పుడు రాత్రి 1 గం. అయిన తీరడం లేదు. 9 రోజు కా రోజే పనిమధ్యలో అపవచ్చి మంచం మీద వాలిపోవటం జరుగుతోంది.

నేను బాంబేనుంచి వచ్చిన నాలుగు

రోజులకి కుసుమ వచ్చింది. నేను ఆఫీసు గదిలో పని తొందరలో వున్నాను.

సూర్యం వచ్చి “ఆ అమ్మాయి వచ్చింది సార్!” అన్నాడు.

“ఏ అమ్మాయి?” అన్నాను.

సూర్యం పేరు చెప్పకుండానే బైటకి వెళ్ళిపోయాడు.

కుసుమ రోపరికి వచ్చింది. తల వంచుకుని వచ్చి గదిలో ఓ పక్కగా నిలబడింది.

“ఏమిటి?” అన్నాను.

కుసుమ తటపటాయిస్తున్నట్టు నావైపు చూసింది.

“దబ్బేనా?”

‘అవును’న్నట్టు తల వూపింది.

డ్రామర్ లోంచి మొత్తం తీసి చేతికి యిచ్చాను.

“నువ్వు మెట్రిక్ కి కట్టడం ఏమైంది?”

“ట్యూబోరియల్ కాలేజీ విద్యలు కనుక్కున్నాను. రేపు వెళ్ళి జాయినవుతాను.”

కుసుమకి ఏదయినా ఆహారం దొరికేటంతవరకూ నేను చేయూత యివ్వటానికి సిద్ధంగా వున్నాను. కానీ ఆ జన్మాంతం కుసుమ కుటుంబ భారం నా మెడ మీద మోయటానికి మాత్రం సిద్ధంగా లేను. ఆ రోజు ‘సీ కే ఆవనరం’ వచ్చినా నేనున్నాను’ అని హామీ యిచ్చాను. కుసుమ ఆ మాట పట్టుకుని చీటికి మాటికి నా దగ్గరికి డబ్బుకోసం రాసాగింది నా కిది చిరాకుగా అనిపించినా ఆ అమాయకురాలి మీద అది కన్నరచలేక పోయాను కుసుమకి

అడపా తడపా పాతిక-యాభై యివ్వటం నాకేం కష్టమైన పని కాదు. కానీ యిది అలవాటుగా మాత్రం మార్చకూడదు. దాని వల్ల చాలా యిబ్బందులున్నాయి. అందుకే క్రితం సారి కుసుమ డబ్బుకోసం వచ్చినప్పుడు మెట్రిక్ కి కట్టమని ప్రోత్సహించాను. కుసుమ ఆ మాట వినగానే వుత్సాహంగా చూసింది.

మెట్రిక్ పాసయి, ఏరైపో నేర్చుకుంటే, ఆ అమ్మాయి ఆ సంసారభారాన్ని నిశ్చితంగా మోయగలదు.

“క్లబ్ లో రైఫ్రేరియన్ గా ఎందుకు మానేశావు?” అని అడిగితే - “అక్కడి వాళ్ళు నాకు నచ్చలేదు” అంది.

“నచ్చకపోవటం ఏమిటి?” విచిత్రంగా చూశాను.

“వాళ్ళంతా ఉన్నవాళ్లు!” తల దించుకుని అంది

“ఉన్నవాళ్ళా! అందుకే మానేశావా! మనపాటి వాళ్ళలోకే వుద్యోగం దొరకాలంటే ఎంతమంది వుద్యోగాలు చేయగలరంటాను? ఆసలు ఆ సామ్యం వీకేందుకు? ఈ ప్రపంచంలో అందరికీ అన్నీ నచ్చిన వుద్యోగాలే చేస్తున్నారంటున్నావా? తెల్లవారి లేచిన తర్వాత మన చుట్టూ ఎన్నో నచ్చని విషయాలు జరుగుతూ వుంటాయి. మనకి యింబిది లేనంతవరకూ చూసి చూడనట్టు వెళ్ళిపోవాలి. సుభద్రమ్మగారితో నేను మాట్లాడుతాను. మళ్ళీ వెళ్ళి చేరుతావా?”

విజిన్ మక్తావలు

మంగళాకంఠురీ

అదివారం సాయంత్రం
 ఐదు గంటలకంతా వంట
 ముగించి, భర్తకు చపాతీలకు
 గాను పిండి కలిపి గిన్నెలో పెట్టి
 మూత వుంచింది సీత. పిల్లలను
 ముస్తాబు చేసి తనూ తయారయింది.
 ప్రొద్దుట ప్రక్కింటి
 కామాక్షి సాయంత్రం సినిమా
 కెళ్దామని కబురు చేసింది. అది
 ఆఖరు రోజునీ, సినిమా చాలా
 బాగుంటుందనీ, తను మూడో

మారు చూస్తున్నాననీ, తప్పక
 రమ్మని మరీమరీ చెప్పి పంపింది.
 సీతకు కూడ వెళ్దామనే వుంది
 కాని భర్త ఏమంటాడోనని బెదు
 రుగ వుంది. ప్రొద్దుటే అడిగి
 నిరాశ చెందటమెందుకని పనంతా
 ముగించుకొని ఆఖరు క్షణంలో
 అడగటానికి సిద్ధమయింది.

మండు గదిలో పేదరు చదవు
 కొంటున్న భర్త దగ్గరికి వెళ్ళింది. ఎలా
 ప్రారంభించాలో తెలియలేదు. చిన్నగ
 దగ్గి చూసినా, ప్రయోజనం లేకపోయింది.

“ఏమండీ!”

“ఈ... ఏమిటి?” పేపరులో నుండి మొహం బయటికి పెట్టి అడిగాడు.

“మరే.... కామాక్షి వాళ్ళు సినిమాకు వెళ్తున్నారుట.”

“అయితే నన్నేం చేయమంటావ్? వారిని దిగబెట్టి రమ్మంటావా?”

“అది కాదండీ. నన్ను కూడ రమ్మన్నారు. పిల్లలు కూడ సరదా పడ్తున్నారు. వారికి ఇవాళ పెలవు కూడాను.”

“ఓ. హో... ఆదివారం పెలవని నాకు క్రొత్తగా చెబుతున్నావే! వీ సినిమా పిచ్చి వారికి కూడ నేర్పేట్టున్నావ్.... శుభ్రంగ ఇంటిపట్టు నుండక పనిమా అట—పినిమా!”

“ఈ సినిమా చాలా బాగుందని... అందరూ చెబుతున్నారు. పైగా 21 వారాలుగా ఆడుతోంది.”

“మాటకు మాట సమాధానం చెబుతున్నావ్ మరి గానీ పోయిందా ఏమిటి? వద్దంటుంటుంటే నీక్కాదూ? ఎమున్నాయి సినిమా లలో? కొగిలింతలా, ప్రేమ పాటలు, ప్రేమ సన్నివేశాలూ! అవి చూసి ఈ బుద్ధిలేని ఆడవారు తమ భర్తలు అలా వుండటం లేదని వాపోవటం.”

“ఇదలాంటి ప్రేమ కథ కాదని చెప్పారండీ.”

“అందుకే అన్నారు పెద్దలు ఎవరి

హద్దుల్లో వారి నుంచాలని. లేకపోతే ఇదిగో! ఇలానే దైర్యంగా సమాధానాలు చెబుతారు.”

“అది కాదండీ. కామాక్షి రమ్మని మరీ మరీ చెప్పింది. మేము పనులన్నీ ముగించుకొన్నాం. పిల్లలు కూడ తయారు!” భయంగా చెప్పుకుపోతూ వుంది సీత.

“యూ.... రాప్సె-ల్! ఎంత సాహసం వీకు! వద్దని చెబుతుంటే మరీ మరీ విసిగిస్తావే! నాకు తెలీమా? ఎప్పుడు ఏ సినిమాకు మిమ్మల్ని పంపాలో! ఇంట్లో నన్ను ఓ క్షణం వండనిచ్చేట్టు లేదు సీత, ఇవాళ క్లబ్ నుండి సినిమాకు వెళ్ళి వది గంటలకొస్తాను. రోజులాగ 9 గంటలకు కాల్యకు రొట్టెలు. నేను వచ్చిన తర్వాత వేడిగా చెయ్” అని ఆర్డర్ ఇచ్చి పేపరు సీత, ముఖాన కొట్టి విసురుగా వెళ్ళి పోయాడు రామారావు నామధేయడూ, రావణాసుర ప్రవర్తనడూ అయిన సీత భర్త.

భర్త కఠినమనస్తత్వానికి సీత కళ్ళలో నీరు ఎప్పుడో ఇంకిపోయాయి. సినిమాకు రావటం లేదని పిల్లలతో కామాక్షి కబురు చేసి, పిల్లల చేతుల్లో నాలుగు షిళ్ళు పెట్టి వాళ్ళను అటకు పంపించింది. ఇంట్లో చేసే పనేమి లేక వాడ్లో జాజిపందిరి క్రింద కూచొని తన మెతకతనానికి చింతిల్లసాగింది. తనెందుకిలా పరికిగా తయారయింది! తనివ్వుడు సినిమాకెత్తే

ఏం చేయగలడు భర్త? నాలుగు తప్పి
 జోటికొచ్చిన తిట్లు ఏకరువు బెల్తును.
 అంతేగా! దానికి తను భయపడటం
 మెందుకు? తననేమీ క్రొత్త కాదే! ...
 చిన్నప్పటినుండి సవతితల్లితో, పెళ్ళయిన
 కొన్నేళ్ళు అత్తా, ఆడబెడ్డలతో! ఇప్పుడు
 భర్తతో! అలవాటయిన దెబ్బలూ! తిట్లూ!
 పురెందుకు ముందంజ వేయలేకపోతోంది?
 ఒకవేళ మెదపట్టి గెంతున్నే, పుట్టింట్లో
 నవతితల్లి పోరని భయమా? తను బట్టలు
 కట్టి, నాలుగు ప్రైవేట్లు చెప్పుకొని క్రొత్త
 గలడు, తను పెరిగిన వాతావరణ ప్రభావం
 వల్ల తెలిచే దైర్యసాహసాలు లేవు.
 పిరికితనం నానాటికీ తనలో పెరుగు
 తోంది. హింసామూర్తి అయిన నవతితల్లి,
 దయావిహీనులైన అత్తా, ఆడబెడ్డలు;
 తినుదూ, కోరికల్లే అయిన భర్త! ...
 మీరెవరి చేతులో నలిగి మరి మెతక
 దయించి తను, తనకు చావు తప్ప మరో
 మార్గం లేదు. పిల్లలను పడులుకొనే
 దైర్యం లేక విరాగిలా బ్రతుకుతూ వుండి
 సేత.

“అలా తెలుసుకున్నావే! మసాలా
 అటుకులు బాగులేవా?”

“అదీకాదు కాంతీ! ఏదో రకంగా
 వుండే, మసాలా ఎక్కువయిందను
 కొంటాను. జీడివప్పు నెయ్యి బాగా
 వేశావు. వదలలేను.... తినలేను.”

“ఫరవాలేదు. వదిలేయ్యి. బలహీన
 తంగా తినడమెందుకు?”

“డాక్టర్స్, వదిలినందుకు ఏమీ
 అనుకోవద్దు. మరిదిగారికిలా పెర్మానెంట్
 పీటిని, మనమే తినలేకపోయాం. ఆయన
 మాత్రం ఎలా తింటారో నాలుగు వకోడి
 లయినా చేస్తే బాగుంటుందేమో.”

“అదిగూదు నీకు అక్కర లేదు
 ఆయన తినేలా నేను చేస్తాగా.”

“ఎలా తింటాడే బాబూ!”

“చూస్తావుగా మన తడాఖా.”

అక్కా, చెల్లెలు కబుర్లలో వుండి
 గానో హడావిడిగా ఆఫీసునుండి వచ్చాడీ
 మోహన్.

“సారీ కాంతీ, ఆలస్యమయిందీ, నా
 కోసం కామ్రోపెడ్లని ఫోన్ వేశాముగా
 మీరు టిఫెన్ ముగించాలా లేదో?”

“మా దులాలయింది మీరే తినాల్సి!”

“అయితే ఫరవాలేదు, నేను కాఫీవు
 పేవరు తింగేసి తింటాను.”

“పోనీ మీరు పేవరునూ స్టూవుండండి,
 నేను మీకు సోట్లో పెడితుంటాను.”

“అంతకంటేనా?”

“చూస్తూండ! మని కళ్ళతోనే అక్కడ
 పైగ చేసింది కాంతీ, ఆమాట, ఈ మాట
 చెబుతూ రెండవేట్లు అటుకులు ఖాళీ
 చేయించింది భర్తతో. తినడం అయిన
 తర్వాత, అక్కా, చెల్లెలు పక్కున నవ్వడం
 చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు మోహన్.”

"అటుకు లెలా పున్నాయండి మరది గారూ?"

"ఐగానే పున్నాయ్. ఎందుకలా అడుగుతున్నారూ?"

"మరేం లేదండీ, మేము అరస్టేటు కూడ కాశీచేయలేకపోయాం మీరు లెండు స్టేట్ల అటుకులు ఐదుదిమిషాల్లో కాశీచేస్తే కప్పు అగిడికాదు."

శాంతిని చూశాడు మోహన్. కొంటె కప్పుతో కనిపించింది.

"అందుకేనా ఎప్పుడడిగినా నోట్లో పెట్టండి. ఇవాళ అడగనిదే టిఫెన్ పెట్టావాని కొట్టింది." ఏమోనండి వదిన గారూ! శాంతి తనచేతితో విషం ఇచ్చినా శాకు అమృతంలా గుంటుంది."

"ఛ...అవేం మాటలండీ."

"నన్ను చెప్పనియ్ శాంతి. అందుకే నందీ నే నెప్పుడూ అన్నంకూడ కలిపి నోట్లో పెట్టమంటాను. కాని మీ చెల్లి వుంది చూశామా. భలే గమను—ఎల్ల రున్నారనీ. పనినా రున్నారని తప్పించు కొంటుంది. కానీ, ఇదిగో....ఇలా ఏదైనా కూర. టిఫెన్ కుడరనప్పుడు తీయని మాటలతో కాశీ చేయిస్తుంది. నేనో మిడి బ్ల్యూని, నోట్లో పెట్టుంది - అదే పద్ద వేరివి అన్నీ మరచిపోయి అలోచన లేకుండా తినేస్తుంటాను."

"మా శాంతి చాలా అదృష్టవంతు కాదు."

"చాలా పెద్ద లెక్కర్ ఇచ్చారు గాని. పిల్లలను అలా పికారుకు తీపితేళ్ళంది. ఇవాళ మనం రావడం కుడరదు! అక్కయ్యకు మీపై చాడీలు ఎన్నోచెప్పాలి."

మోహన్ ను, పిల్లలను బయటకుపంపి అక్కడగ్గడి వచ్చింది శాంతి.

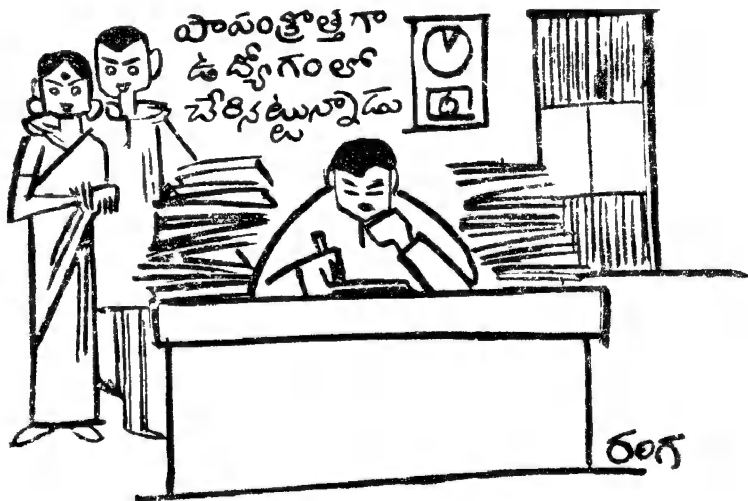
"ఇప్పుడు చెప్పు. ఎలా వుంది మన వ్యవహారం?"

"పోవే కొంటే. రుచిలేని అటుకులు తినిపించావ్ ఆయనతో."

"దానిలో ఏమీ తక్కువవేకానుచెప్పు. అన్నీ బలమయిన పదార్థాలేగా. ఇక రుచి మాట-ఆయనకు దుచ్చిగ లేకపోతే, లెండు స్టేట్ల అటుకులు ఏక బిగిని కాశీ చేస్తారంటావా?"

"ఐనే నీవు తినిపించే తీరులోనే వుంది గొప్పదనం. నీకుంటు ఎంతప్రేమ! అలావిన! అతని కళ్ళలో. వచ్చినప్పటి నుంచి చూస్తున్నాగా నీకొంగుకు ముతేను కొన్నావ్ అతనిని. ఎంతజాడవే శాంతా?"

"నా గొప్పతనం ఏమీ లేదక్కా ఇందులో. వారు ప్రేమమూర్తులు. వాకి న్యభివమే అంత. దానిని నేను జాగ్రత్తగా కాపాడికొంటున్నాను. ఎవరినీ పల్లెత్తి మాట అనరు. అస లాయనకు కొంప అనేది తెలుసా? అనిపిస్తుంది. ఆయన కోప గిండుకొని నాలుగు అంటే నా కెంతో బరువు తగ్గుతుందని పిస్తున్నొక్కసారి. నే నేనై నా చేస్తా ననుకో. అందరిలా ఆయన కోపగిస్తే నా కెంతో తేడగా వుండి ఆ తప్పు నప్పుడే మరచిపోగలను. కాని ఆయన అలా చేయరుగా? అందుకే

తప్పు వదేపదే నన్ను వెంటాడి శాంతి
రేకుండా చేస్తుంది నాకు."

"ఎంత విచిత్రమే నీవు!"

'నిజమేనేమో! ఓ మా రేమయిందో
కెలునా! ఆ మధ్య వానికి కొన్ని రోజులు
పేకాట సిద్ధి పట్టిందిలే. *క ఆదివారం
క్లబ్బునుంచి తొందరగా రమ్మని చెప్పినా
రాలేదు. కోపంతో ఇంటికి తాళాలు వేసి,
వాటిని పనివాడికి క్లబ్బ్ లో ఆయన
కమ్మని జేసి నేను పిల్లలూ ఏ మాకు
నెళ్ళిపోయాం. కోపంలో అలా చేశానే
గాని తర్వాత చాలా దాదపడ్డాను. ఏమి
అనుకుంటారో! క్లబ్ లోనలుగు రెండుగు
అవమానంగా ఓర్ అవుతారేమో! ఈ
మారు ఆయనకు తప్పకుండా కోపం
వస్తుంది. నేను చేసిన పనికి శిక్షాపణ
ఎలా కోలాలో ఆలోచిస్తూ వుండిపోయి
సినిమాకూడ సరిగా చూడలేకపోయాను.

కాస్తేపటికి నా ప్రక్క కుర్చీలో ఏకో
అలికిడైతే చూద్దునుకదా! మీ మరిదిగారు!
క్షణం ఆశ్చర్యపోయాను. వారు మెల్లిగ
అన్నారు కదా 'క్షమించు శాంతి! కోపం
వచ్చిందా రానందుకు. ఏం చేయాలిచెప్పు.
అది మధ్యలో ఓడిపోయి వస్తే దబ్బు
పోతుందని భయపడ్డా వంటారు. గెలిచి
వస్తే దబ్బు తీసుకొని వెళ్తున్నానని గేలి
చేస్తారు. ఇక ఎన్నడూ ఆ పేకాటకుపోయి
నీ మనసు దాదపెట్టను. నీవు మంచివని
చేశావు సినిమాకు వచ్చి నా కోసం కాదు
కొనినంటే ఏమిగెత్తేది నీకు. ఆయనలా
అంటుంటే నే నెలా అయిపోయానో
అప్పుడు నీ కెలా చెప్పను. అది కట్టె
అయివుంటే క్షమించుందని ఆయన పాద
లను నా కన్నీళ్ళతో అభిషేకం చేసే
దానను. 'నేను ఈసినిమాకే వచ్చానని మీ
కెలా తెలుసంటే. నీ అభిగని నా కా
మాత్రం తెలియదా!' అని తక్కిమని జవా

విచ్చారు. ఇప్పుడు చెప్పు ఆయన తెల
కోవం తెప్పించాలి."

"చీ నీ కొంప బద్దలు పాడు
కానూ! అందరూ కోపధారి భర్తలతో
వేగదం కష్టం అనుకొంటే. నీవు శాంత
మూర్తిని రెచ్చగొట్టావని చూస్తున్నావు "

"అది కాదు సీతక్కా! ఆయన ఆ
వేళ నాలుగు తిట్లు ప్రసాదించి వుంటే
ఆ సంఘటనను ఆప్పుడే మరచిపోయి
వుండేవాన్ని ఇప్పుడు చూడు. పదేపదే
అది నాకు జ్ఞాపకం వచ్చి నేను చేసిన
స్వగ్గుమాలిన పనికి దాదా పడుంటాను "

పిన్ని కూతురు శాంతి అదృష్టానికి
మురిసి పోయింది సీత. సీతకు, తన
భర్తకు, శాంతి భర్తకు ఎంత తేడా:

* * *

"అమ్మగారు ఎక్కడై రంగారా?"

"బయటికి వెళ్ళారండి. తమకొస్తే
టిపెను. కాఫీ ఇచ్చి నన్ను వెళ్ళమన్నా
రండి. తెమ్మంటారా బాబు టిపెన్?"

"ఇప్పుడొద్దులే! ఆ బిల్లమీద వుంచి
నీవు వెళ్ళు పిల్లలు కనిపించటం లేదు.
అదిలా తెళ్ళారా."

"శర్మగారింటి తెళ్ళారండి. ఇవాళ
అక్కడే చదువుకొంటారట. నన్ను
కోంచేసి వచ్చేటప్పుడు తీసుకు రమ్మన్నా
రండి పిల్లలను."

"సరే అయితే నీవు వెళ్ళు."

పెద్దగ బ్రాహ్మణుడు సత్యమూర్తి.
రోజూ ఇదీ పెరిన ఆరింపోయి అపేను
వుంటే వస్తే ఇంట్లో ఎదురియ్యేది ఆద
రణతో తన అరింబటను పోగొట్టే సతీమణి

కాదు—రబుతో అట్టియత కనబడే
నొకడు! గృహిణి న్యాయంగా అందిచ్చే
కాఫీ కాగుకూ, చక్కగ కబుర్లతో
సాయంత్రాలు గడపాలని వుంటుంది
తనకు కాని విజయకు—చదువుకొన్న
విజయకు ఇది నచ్చదు. "సాయంత్రం
క్షణ్ణకు వెళ్ళు కి మగవాళ్ళెక్కడైనా
ఇంట్లో వుంటే తోవదే మీకేలా మనసవు
తుంది" అంటూ చికాకు పడుతుంది...
ఒక్క రోజైనా తనొచ్చినప్పుడు ఇంట్లో
వుండను. పిల్లలు మాత్రం సాయంత్రం
ఆరు గంటలకెల్లా ఇంటికొచ్చి బుద్ధిగ
వదవుకొంటారు. తనకదే తృప్తి..
తల్లిగ విజయ తన బాధ్యతను పిన్న
రించినా పిల్లలు మాత్రం బుద్ధిగ వదవు
కొని పైకొస్తున్నారు.

అయినా విజయకి అంత మగట
నీమిటి! తనంత వచ్చుచెప్పినా. బతి
కాలినా. కోపగించుకొన్నా అర్థం చేసు
కోదే! పెరిగిన నాతావరణ ప్రభావం ఆది.
ఒక్కటే కూతురని మరీ గౌరవిం నేసి
పాడు చేశారు. అనవసరమైన ధ్వేషపు.
స్వారంభం. అత్త గౌరవం. అతి
మానం. వ్యక్తిత్వం అంటూ కూచొం
టుంది. పనివాళ్ళ ఎదురుగ తను కోప
గించుకోతాడట. తను బాధ్యతతో అన్నీ
చక్క ధృవం చే అనాలోపర అవసరం
తనకే దిగు కలుగుతుంది! మరీ పిల్లలకత
పోతే తను విజయకు 'మీరు' అని
మన్నిస్తానని ఆమె తనను 'మీరు' అన
దట! ఇదెక్కడి సమానత్వం!

ఓరోజు కోపమొచ్చితను 'నోయ్యయ్'
అన్నాడు. కాని విజయ 'రగ్గరికొస్తే
మూస్తాను' అని అంటుందా! ఎంత

తొగరు: తనకు బాగా కోపముచ్చి చెంప
చేళ్ళు మనిపించాడు. అంతే. పిల్లలను
తీసుకొని పుట్టింటికెళ్ళి పోయింది.

అనలు ఆ వేళ జరిగిన సంగతి ఏమి
బంటే. తను అపీనుకు అర్థైంటుగ వెళ్ళి
వలసి వచ్చింది త్వరగా డ్రెస్ అవాలని
చూస్తే, ఒక్క పాంటూ సక్రమంగా లేదు.
గుండీలు పోవటమో, కాజాలు సరిగ లేక
పోవటమో, టప్స్ లెకపోవటమో జరిగింది.
అందుకే కోపముచ్చి "ఇంట్లో వుంటే ఆ
మాత్రం చూసుకోలేవా ప్రార్థనమానం
వేస్తాను. పిక్కర్లు, పిసిమాల, చట్నీలం
తలూ అంటూ వెళ్ళేదాని కన్నా ఇంట్లో
వుంటేనాకు, పిల్లలకు సదుపాయాలు చూడ
లేవా" అని అన్నమాట విజమో....
ఇందులో కాసుమాట ఏముంది? గృహిణిగ
విజయకు ఆ మాత్రం బాధ్యత లేదా? రావి
అమెకు కోపం వచ్చింది. మీగడ్డల
నిషయం మీరు చూసుకోలేనూ? చోలూ
సాయంత్రం మీరు ఇంట్లో వుండి, చేసే
దేముంటా పనికిమాలిన ఆ చేసర్ చూడడ
మేగా" అని విసురుగ అంది. తప్పు
చేసింది బాలిక పైగా దబాయంపు కూడానా!
అందుకే కోపంతో తను 'నోర్న్యూ' లేదా:

అన్నాడు. ఈ కాసింత దానికి పుట్టింటికెళ్ళి
పోవడమే!

తర్వాత తను బాగా ఆలోచించి ఇద్దరి
మధ్య సున్నితమైన పిల్లల మనసు.
చదువు, భవిష్యత్ పాడవడం ఇష్టం లేక
విజయతో రాజీనామా ఇంటికీ తీసుకొచ్చాడు.
తన బలహీనత తెలుసుకొని ఇంకా
పెర్రేగి పోతోంది.

అన్నగారి ఆసరా వుండి కదా అని
తనను చులకన చేస్తోంది. అక్కడికెళ్ళి
పాపం—ఆ అమ్మాయి-సీతపై పెత్తనం
చలాయించడమేగా చేస్తే. స్వేచ్ఛ.
స్వాతంత్ర్యం అని అరచి గీపెట్టే పాపం
సీతకు ఆ ఇంట్లో భర్తవల్ల లభించే
గౌరవం. అభ్యాయత విపాటిపో తెలుసు.
నాని. అన్నను మార్చటానికి ప్రయత్నం
చదు సరికదా, అతనితోపాటు తను కూడా
వదిలన మీద పెత్తనం చలాయిస్తుంది...
సీత ఎంతో సహనంగల అమ్మాయి.
అందులో సూర్యోపంతునిపూజాం విజయలో
పున్నా తనంత బాధ పడేవాడు కాదు.
సీతకు, విజయకు, స్వభావాలలో ఎంత

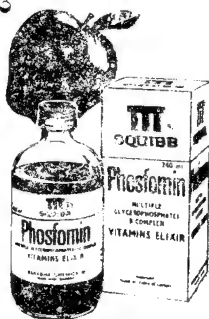
ఒక పిచ్చానుషత్రిలో పది వాళ్ళందరూ సమాచేత మైనారు. అందులో నుండి
లేచి "మహాజనులారా! నేను రామాయణం చెబుతాను. వినండి!" అంటూ ఇవి
ధంగా చెప్పసాగాడు. సీతాదేవిని కుంభకర్ణుడు ఎత్తుకు పోయిన తరువాత శ్రీరాముడు
వీత జాడకై అరణ్యములు గాలించుచుండగా నారదుడు కనిపించాడు. నారదా, సీత
జాడ తెలుసుకొని రమ్మనగా నారదుడు గాలించాడు. ఆఖరున సీతాదేవి అయోధ్యలో
కనిపించగా ఆమె శంకరము నారదుడు తీసుకొని వెళ్ళి నరసింహస్వామి! ఇచ్చాడు.
అప్పుడు నరసింహస్వామి విగ్రహము, పరుసరాముని పిలిచి రావడానురున్ని సంహ
రించి రమ్మనగా పరుసరాముడు వెళ్ళి రావడానురున్ని సంహరించాడు. ఆ తరువాత
అందరూ క్షేమముగా వున్నారు. ఈ విధంగా రామాయణం ముగిసింది

—యం, శంకర్ రెడ్డి. బెల్లంపల్లి
శ్యామి

ఫోస్‌ఫోమిన్

శక్తిని పొందండి

Phosfomin

Sarabhai Chemicals

1) ని.ఇ.ఆర్. స్క్వార్ & సన్స్ ఇంకాబ్సార్బెడ్ వారి రెజెప్టైడ్ ట్రైడ్ మార్కుకు చిహ్నం. దాని లైసెన్సును ఉపయోగదారులు కరగవద్దు ప్రేమచంద్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్

నరకాలములో అనందముగా ఉండండి. చాన్స్‌లో తెలివైన వారే విజయము సాధిస్తారు. చాన్స్ అనివార్యము. మీరు ఫోస్‌ఫోమిన్ త్రాగుతే చాన్స్ అనందముగా ఉంటుంది. ఫోస్‌ఫోమిన్ శక్తిని పెంపొందించును. అగలగు నిరుత్సాహము లను పోగొట్టును. ఆకలిని అధికము చేయును. శరీరము యొక్క కోగనికోడల శక్తిని ఎక్కువ చేయును.

ఫోస్‌ఫోమిన్ ను కొనండి. అది ని కాంప్లెక్స్ విటమిన్లు మరియు మల్టీప్లల్ గ్లైసెరోఫోస్ఫేట్స్ గల అకునచ్చని పండ్ల నుంచిగా. తానిక్కు. మీ కుటుంబమునకు ఫోస్‌ఫోమిన్ ను రోజూ యివ్వండి. అది అన్ని కాలములలోను వాడదగిన విటమిన్ తానిక్కు.

మమలము అంతటికి ఫోస్‌ఫోమిన్ పల్ల ఆరోగ్యము కలుగును

Shilpi /HPMA 14A/71 Tel

కదానాయకుడు హేమాంబరధరరావు అదృష్ట జాతకుడే !

మనస్థితి మంచి మనసుండటమే గొప్ప
అదృష్టం—అంటారు విజ్ఞులు

అదృష్టమే మెల్లగా, అత్యయంగా
మాట్లాడే యువదగ్గతులు శ్రీ హేమాంబర
ధరరావు ముందులో యీ మాట అడి
గిస్తాడు. గత పది సంవత్సరాల
కాలంలో శ్రీ హేమాంబరధరరావు రక
రకాల చిత్రాలు తీశారు. ఆయన చిత్రాలు
రకరకాల మార్పులు చెందుతూ వచ్చాయి.
కాలాన్ని బట్టి మొదట్లో దాదాపుగా దెబ్బ
తీస్తూ, చివరకు ఆయన తీసిన చిత్రా
లన్నీ బాక్సాఫీన్ రికార్డులను సృష్టించి
వాయి. ఇలాంటి మార్పులకు, అప్పు
డప్పుడు కొన్ని ఒడిదుడుకులకు ఆయన
'కేరీ' గురి అయినా, ఎలాంటి మార్పు
లకు, వలనానికి గురి కానిది ఆయన
మనస్సు మాత్రమే.

ఆయన తన చిత్రం దెబ్బ తిన్న ఆ
రోజున ఎంత మౌనంగాను, ఎంత
ప్రశాంతంగాను కనుపించే వారో, యీ
రోజున యంతటి ప్రముఖమైన బాక్సాఫీన్

దర్శకులయి కూడా అంతే మౌనంగా.
అంతే వినయంగా కనిపిస్తారు ఇంకా
వివరంగా చెప్పాలంటే, అదృష్టం కలిసి
వచ్చి పిరి వరించాక ఆయనలోని వినయ
సంపద పెరిగిందేమో గాని, అహం
మాత్రం చివ్వంతయినా పాపి నవ లేదు.
అది చాలా ఆరుదయన కక్షజేమో.

* * *

హేమాంబరధరరావుగారి మాట చెప్ప
గానే నాలాంటి ఆశావాదికి ప్రసదమంగా
'అడపడుడు' చిత్రం గుర్తుకొస్తుంది. ఆ
చిత్రంలో అందరూ అభినందించవలసిన
లక్షణాలు చాలా పున్నాయి. మంచి
చిత్రాలు బాక్సాఫీన్ దగ్గర పీడిపోతున్న
యీ రోజుల్లో, వాకబారు స్టంట్ చిత్రాలు
విజయధంకా మ్రోగిస్తున్న యీ తరు
ణంలో 'అడపడుడు' లాంటి చిత్రం
అంత ఘన విజయం సాధించిందంటే
దానికి ప్రబలమైన కారణం ఏదో వుండి
వుండాలి. అంటే, సామాన్యుణ్ణి సైతం

విశ్వభారతి ప్రొడక్షన్స్ “శ్రీమంతుడు” చిత్రంతో నాగేశ్వరరావు, సుందరాంగులు.

ప్రేమనగర్

తన హృదయాన్ని దోచుకొన్న ప్రియురాలు - మరొకనితో వివాహమై తనకు చూపుతున్న పోషణను బాధతో అల్లల్లాడిపోయాడు. ఆ అందమైన యువకుడు, తన ప్రియురాలి కోసం ఎంతో శృంగారంగా పిట్టించుకొన్న ప్రేమనగర్ మందిరంలోకి మరితేలివాడిలా హృదయాపేదనతో ముద్దగా తడిసి ప్రవేశించాడు. అతడి దుఃఖాపేదనకు తోడుగా ప్రకృతి భీభత్సంగా విజృంభించింది. తుఫాన్ చెలరేగింది. ఉరుములు మెరుపులతో వర్షం ప్రళయంగా పీచింది. అంతకన్నా భీకరంగా ఆ భగ్గుహృదయమి

ఎదలో అగ్నిపర్వతం ప్రజ్వలిల్లింది —

“ఎవరి కోసం.. ఎవరి కోసం?

ఈ ప్రేమ మందిరం —

ఈ కూన్య నందనం

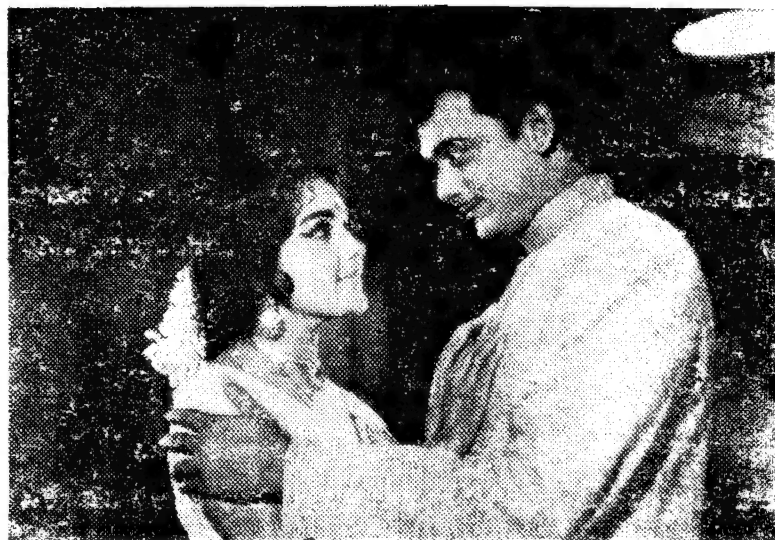
ఈ భగ్గు హృదయం -

ఈ అగ్ని గుండం

ఎవరి కోసం.. ఎవరి కోసం -

ఎవరి కోసం....”

అంటూ అతడి కంఠం నుంచి జ్వాలలా గీతం జ్వలింది. విరక్తి చెందిన మనసుతో విషాన్ని త్రాగి పిచ్చిగా వాపోయాడు. మానసిక బాధతో కృంగిపోయాడు.

అనూరాధ ఆర్ట్స్ పిక్చర్స్ "అనూరాధ"లో రాజశ్రీ, కృష్ణంరాజు

హృదయాన్ని కదిలించే ఈ సన్నివేశం రంగుల్లో రూపొందుతోన్న "ప్రేమ నగర్" చిత్రం లోనిది.

సురేష్ మూవీస్ పతాకం క్రింద ప్రజారంజకంగా ముస్తాబవుతోన్న ఈ "ప్రేమ నగర్" చిత్రంలోని 9 పాటలు, 2 గేయాలు వీనులకు కమ్మవి విందు కాగలవు. సాధ్యమైనంత త్వరలో ఈ పసందైన చిత్రాన్ని అఖిలాంధ్ర ప్రజలకు అందజేయాలనే నిర్మాత శ్రీ డి. రామానాయుడిగారి సంకల్పం. దర్శకత్వం: కె. యస్. ప్రకాశరావు; కథ: కోడూరికొనల్యాదేవి; మాటలు-పాటలు: ఆశ్రేయ; కెమెరా:

ఎస్. వెంకటరత్నం; సంగీతం: కె. వి. మహదేవన్; కూర్పు: మూర్తూర్; నటాకార దర్శకుడు: బి. సుబ్బారావు.

తారాగణం: అక్కినేని నాగేశ్వరరావు, గుమ్మడి, సత్యనారాయణ, రాజబాబు, కె. వి. చలం, దూకిపాళ, రావి కొండల రావు; వాణిశ్రీ, శాంతకుమారి, ఎస్. పరిలక్ష్మి, మీనకుమారి, అనిత, రమాప్రభ, పుష్పకుమారి, లక్ష్మీచాయ (బొంబాయి), జ్యోతిలక్ష్మి, జయకుమారి, బేబీ బ్రహ్మాజీ మున్నగువారు నటిస్తోన్న ఈ చిత్రంలో గెండు ఆర్టిస్టులుగా ఎస్. వి. రంగారావు, పద్మశ్రీ వి, నాగయ్య పాల్గొన్నారు. పెన్ రిలేషన్స్: శ్రీకృష్ణ. నవయుగ చిత్రదర్శ.

శ్రీ విక్రల్ ప్రొడక్షన్స్ అండ్ కో వారి "సి. ఐ. డి. రాజు"లో
విజయలలిత ముప్పి ఘాతవిద్యానం.

ఇప్పటికి 17 సం.ములుగా అధిలాంధ్ర
పాఠకలోకాన్ని మెప్పిస్తున్న—

గోడేటి పిలిం డైరీ

1971-72

ఇప్పుడే వెలువడింది: విడి ప్రతి రు 3-00
పోస్టేజి రు 1-25లు ఏజెంట్లుగాని, పాఠ
కులుగాని M. O. ద్వారానే ఆర్డరు
పంపాలి, V. P. P. పద్ధతి లేదు.

ప్రతులకు: గోడేటి బుక్సు,

పి-290, ఆకోత్ నగర్, మద్రాసు-38.

చెల్లెలి కాపురం

అన్నా చెల్లెలి అనురాగాన్ని యిత
వృత్తంగా తీసుకొని అమృతా ఫిలింస్ వారు
అత్యద్భుతంగా విర్మిస్తున్న "చెల్లెలి
కాపురం" చిత్రం హార్తి కావచ్చింది.
నటుడు శ్రీ ఎం. బాలయ్య సమర్పించు
ఈ చిత్రంలో—రోభన్ బాబు, వాణిశ్రీ,
నాగభూషణం, మణిమాల, అల్లు రామ
లింగయ్య, కె. వి. చలం, సంద్యారాణి,
భాయాదేవి, మీనాకుమారి ప్రభృతులు
నటిస్తున్నారు. కథ: ఎం. బాలయ్య;

సి. ఐ. డి. రాజు

ప్రారంభంనుంచీ సస్పెన్సు, వడి
వడిగా పరుగులెత్తే కథాగమనం, క్రయ

మేలో ఒక కొత్త రయముగల చిత్రంగా శ్రీ విరల్ ప్రొడక్షన్స్ అండ్ కో వారి సి. ఐ. డి. రాజు వస్తున్నాడు. శ్రీ బి. వి. విరలావార్య సమర్పణగా శ్రీ బి. వి. శ్రీనివాస్ నిర్మించిన ఈ కొత్త తరహా క్రయమ్ చిత్రాన్ని శ్రీ కె ఎస్. ఆర్ దాసు డైరెక్టుచేశారు

97 నెంబరు ఖైదీ రంగన్న ఖైదీ ముప్తలతోనే పారిపోయినట్లు - పోలీసు రేడియో వదేవదే ప్రకటించింది; అతని ఆకాశాన్నిటిపి పూసగ్రుచ్చినట్లు ప్రకటనలో తెలియపరిచింది. అతడు ఎవరికీ ఎక్కడా క న బ డ లేదు, గ్రామపెద్ద

ధర్మయ్యగారింట్లో ప్రవేశించాడు. అప్పటికే రంగన్న వేషం తరహా మారిపోయింది చిత్రంచూస్తేనే కాని ఆ మాధుమీకు అర్థంకాదు. ధర్మయ్యగారి ఆశ్చర్యతనూ, అతిభ్యాన్ని పొందిన రంగన్నలొ అనేక ఆరోపనలు, మామూలు వచ్చాయి. ఎవరికీ అంతుంట్టని కథ ఊహకందని సన్నివేశాలూ ఇత్యంతను గూర్చే క్లయమాక్కు — మీకు చిత్రం చూస్తేనే అర్థమవుతుంది.

ఈ వినుబు విష్ణు క్రయమ్ చిత్రానికి శ్రీ బి విరలావార్య కథ, శ్రీ టెంపో రావ్ మాటలు, శ్రీ సి. నారాయణరెడ్డి

**NATIONAL INTEGRATION
LANGUAGE SERIES**
TO BE LEARNT IN 30 DAYS

	Rs P
1 Tamil Through English	2-90
2 Tamil Through Hindi	2-90
3 Tamil Through Telugu	2-90
4 Telugu Through English	2-90
5 Telugu Through Tamil	2-90
6 Telugu Through Hindi	2-90
7 Hindi Through English	2-90
8 Hindi Through Tamil	2-90
9 Hindi Through Telugu	2-90
10 Kannada Through English	2-90
11 Malayalam Through English	2-90
12 English Through Tamil	3-75
13 English Through Telugu	3-75
14 Sanskrit Through English	3-50
15 Bengalee Through English	3-50

**30 రోజులలో
తమిళ భాష**

రవి శంకరు వడువుట,
ప్రాయం. ముద్లాడుట సులభ
మార్గములో తెలుగు మూల
ముగా 30 రోజులలో నేర్పు
కొనగలరు

By

K శ్రీనివాసాచారి P O L

వెల. రూ. 2-90

V P P ద్వారా 4-10

BALAJI PUBLICATIONS

17, Oil Monger Street, Madras 14

ఇప్పటికి మూడు పాటలు, ఏడు పద్యాలు రికార్డింగయ్యాయి.

రెండవ షెడ్యూలు జూలై 23 నుంచి ఆగస్టు 2 వరకు జరిగింది.

మనుష్యులకు హత్తుకుపోయే మనోహర దృశ్యకావ్యంగా చిత్రీకరింపబడుతున్న ఈ చిత్రంలో - నట సమాజ్ ఎస్. వి. రంగరావు, శోభన్ బాబు, చంద్రకళ ముఖ్య భూమికలను పోషిస్తున్నారు.

ఇంకా—గుమ్మడి, ధూళిపాక, సత్య నారాయణ, ఎస్. వరలక్ష్మి, కృష్ణకుమారి, హేమలత, ప్రభావతి, జి. విఠ్ఠల, చంద్ర మోహన్, నాగరాజు, వల్లం నరసింహ రావు, అర్జుణ నారాయణ, మిక్కిలినేని, పి. రామకృష్ణ, తంబి, జగ్గరావు, ఆనంద మోహన్, కానినాథ్ తాతా, అశోకుమార్, జి. ఎన్. స్వామి, జూనియర్ కాంచన, పద్మిని మొదలగువారు సహా తారాగణం.

రచన : ఆరుద్ర, ముళ్ళపూడి వెంకట రమణ; పాటలు, పద్యాలు : పి. నారాయణ రెడ్డి, ఆరుద్ర, దాశరథి, కొనరాజు, గిట్టిట వెంకట్రావు, సంగీతం : కె. వి. మహదేవన్, ఫొటోగ్రఫీ : కె. ఎస్. ప్రసాద్, నృత్యాలు : పసుమర్తి కృష్ణమూర్తి, కళ : ఎ. కె. శేఖర్, కూర్పు : ఎ. సంజీవి, రూపాలంకరణ : వాలి, వస్త్రాలంకరణ : నారాయణమూర్తి, మేకప్ : రమేష్ నాయుడు, అసోసియేట్

మాలిని ఆర్టు ఫిలిమ్స్ 'ప్రియ' ప్రారంభోత్సవంలో సాంకేతిక విజ్ఞానం పుష్పమాలాంకురాలిని చేస్తున్న నిర్మాత మాలిని.

దై రెక్టర్స్ : కె. పి. రావు, పి. ఎన్. బోస్, దర్శకులు : బాపు, నిర్మాత : నిడమర్తి పద్మావతి, విడుదల : లక్ష్మి ఫిలింస్.

కూతురు-కోడలు

పూర్ణ ఆర్ట్ పిక్చర్స్ దేవర్లో నిర్మాతలు శ్రీయుతులు పూర్ణచంద్రరావు, చంద్రశేఖర్ గారలు నిర్మిస్తున్న 'కూతురు-కోడలు' చిత్రం ఈ నెలలో విశాలాంధ్ర అంతటా విజయవంతంగా విడుదల కానున్నది.

శ్రీ లక్ష్మీదీపక్ దర్శకత్వం వహిస్తున్న ఈ చిత్రంలో శోభన్ బాబు, విజయలలిత, రామ్మోహన్, గీతాంజలి, హేమ

కేసేనెని మూవీస్ "జంగారు రుటుంబం"లో గుమ్మడితో చాలతారలు

లత, ప్రభాకర రెడ్డి, విజయశ్రీ, అల్లు రామలింగయ్య, కె. వి. చలం, సంధ్య వాణి ప్రభృతులు నటించుచు.

శ్రీ ఫిలింస్ విడుదల.

రామాలయం

"జరిగిన కథ", "తల్లి తండ్రులు" వంటి చిత్రాలు పటిష్టమైన కథతో విశిష్టంగా చిత్రించి అఖిలాంధ్ర ప్రేక్షకుల ఆదరాభిమానాలు చూరగొని ఉత్తమ చర్య పుడవి పేరుపొందిన హాస్యకుడు కె. బాబూ రావు రామవిజేతా ఫిలింస్ వానర్ లో "రామాలయం" అనే కొత్త చిత్రాన్ని యీ మధ్య భరణీలో ఉన్నత కుటుంబానికి చెందిన ఓ యింటి పెట్టుతో నిర్వహించుగా వారంగోజుల పాటు షూటింగ్ జరిపిం

చారు. ఇందులో ఒకపాట చంద్రమోహన్ కుమారి రోజా రమణీలపై చిత్రీకరణ జరిగింది. ఇంటి యజమాను రాలుగా సూర్యకాంతం ఆమె కుమార్తెగా చంద్ర మోహన్. కోడలుగా రోజారమణి నటించారు.

ఇంతా జగ్గయ్య, అల్లురామలింగయ్య, రమణారెడ్డి కూడా పాల్గొన్నారు.

వీరితోపాటు శ్రీమతి జమున, శోభన్ బాయి, విజయనిర్మల, ప్రభాకర రెడ్డి, రాజబాయి, కనకం నటిస్తున్నారు.

ఇది పూర్తిగా కొత్త తరహా కథ, గ్రామీణ వాతావరణంతో యిద్ద రన్న దమ్ముల మధ్య ప్రేమానురాగాలు, అభిమానాలతో పెనవేసుకపోయే విధంగా

“బంగారు తల్లి”లో కృష్ణంరెంజు, జమున.

కొంగ్రాత్త పద్ధతితో చిత్రీకరిస్తున్నామని
నిర్మాత కె. ఎ. ప్రభాకర్ చెప్పాడు.
పీనిమా రూపకల్పన. దర్శకత్వం :
కె. బాబూరావు, మాటలు : పినిశెట్టి;

నంగీతం : పుంజసాలి, సాహిత్యం :
కొనరాజు; పి. నా. రె; దాశరథి, తెమెరా :
మాధవ బుల్ బులె, నిర్మాత : కె. ఎ.
ప్రభాకర్.

‘ఆరాధన’ రాజేష్ బాన్సాతో ముంటర్వ్యూ!

‘ఆరాధన’ హీరో రాజేష్ బాన్సా పేరు చెప్పగానే కుర్రాళ్ళు, కుర్రమ్మాయిలు ఒక్కసారి ఎగిరి గంతేస్తున్న రోజులివి. ఈ మధ్యకాలంలో యింతగా మరే యితర హీరో కుర్రకారు హృదయాన్ని దోచుకోలేదేమో.

ఎప్పుడూ ఏదో కొత్తదనం యివ్వాలని ఆశ్రితున్న ‘జ్యోతి’ యీ సంచిత కోసం ప్రత్యేకంగా ఈ యింటర్వ్యూ చేయించటం జరిగింది. జరిగిన గొప్పని యధాతథంగా ప్రచురిస్తున్నాం.....

ప్రశ్న మీరు యింత పెద్ద స్టార్ కాకుండా ఉన్నట్లయితే ఏంచేస్తుండేవారు?

జవాబు చిన్నస్టార్ గా ఉండేవాణ్ణి.

ప్రశ్న ఆసలు ‘స్టార్’ కాకుండా ఉన్నట్లయితే ..

జ. నాకు తోచిన పనేదో దొరకేడి.

ప్రశ్న మీ ఆసలు పేరెమిటి?

జ. జతన్ బన్నా.

ప్రశ్న మీరు మీ సినిమాలు చూస్తారా?

జ. చాలా ఎక్కువ చూస్తాను కాని రాజేష్ బన్నాగా చూడను జతన్ బన్నాగా చూస్తాను.

ప్రశ్న. మీ సినిమాలు చూస్తుంటే మీకేం అనిపిస్తుంది?

జ. అందరిలాగే నేనూ.

ప్రశ్న. మీ జీవితంలో ఆ సందం ఎప్పుడు పొందుతుంటారు?

జ. ప్రేక్షకులకు నేను నటించిన

సినిమా చూడటానికి వచ్చి, టిక్కెట్లు దొరక్క వెళ్ళిపోతున్నప్పుడు

ప్రశ్న ఎప్పుడైనా కన్నీరు కార్చారా?

జ. నా స్నేహితులకు కష్టం లాస్తే, నాకు కన్నీరు వస్తుంది

ప్రశ్న. మీ రీ మధ్య చిక్కినట్లున్నారు?

జ. అవును ఆహారం తగ్గించాను, నేను బలిస్తే నానిర్మాతలు చిక్కిపోతారు

ప్రశ్న మీరు భోజనప్రియులారా?

జ. నాకు బెంగాలీ భోజనం అంటే చాలా యిష్టం.

ప్రశ్న ఇంకా ..

జ. స్వీట్లన్నా చాలా యిష్టం

ప్రశ్న. మీ జాట్లు అలా చిందర వంద రగా వదిలేస్తారేం?

జ. అది నా మాట వినదు.

ప్రశ్న స్నేహితులతో వచ్చుగా?

జ : ఆడపిల్లలు అలా చేస్తారు. నేను ఆడపిల్లను కానుగా!

ప్ర : మీరు, అంజు మహేంద్ర అనే చోటాతార ప్రేమాయణంలో.....:

జ : నేను అందరినీ ప్రేమిస్తాను. చిచ్చుల్ని ప్రేమిస్తాను.

ప్ర : పోదురూ మరీ వేరొకోళం. అంజుమహేంద్ర ప్రేమ చాలా మూడైన ప్రేమటగా!

జ : "....."

ప్ర : పెళ్ళివస్తుదు:

జ : ఆనలు చేసుకోను.

ప్ర : ఏం గయ్యాళిభార్య వస్తుందని భయమా?

జ : కాదు. భార్య ఏడ్వట్ట గమనించే వ్యవధి నాకు లేదు.

ప్ర : మీరు ఎక్కువగా ఏ తారతో వస్తారు?

జ : చలితా పవర్ అనే "తల్లి వేసాల" తారతో!

ప్ర : మీరు భాగీగాకించే ఏంచేస్తారు?

జ : లిటరేచర్ వదుపుచాను,

ప్ర : మీకు ఆడపిల్లలంటే యిష్టమా?

జ : లేదు, పసిపిల్లలంటే యిష్టం.

ప్ర : కొందరు తారలకు కుక్క పిల్లలు, పిల్లి పిల్లలు, ఎలికపిల్లలో ఇష్టం గదా.....?

జ : ఒకళ్ళసంగతి నాకు తెలీదు.

ప్ర : మీ మనస్సు ఏం చెపుతుంది మీకు?

జ : నలుగురితోనూ ఆ తీర్మానంగా వుండమని.

ప్ర : అంటే అలా నడించమనా?

జ : నాది నటనో, నిజమైన ప్రేమో నేను చెప్పను. నామిత్రులనే ఆడగాలి.

ప్ర : ఇలా మదరాసు వస్తే ఎక్కువగా ఏ తారతో మాట్లాడుతారు?

జ : ఒకరని లేదు. నన్ను పలకరించిన వారందరితోనూ మాట్లాడుతాను.

ప్ర : ఇక్కడ మీకు బాగా ఫ్రెండ్ ఎవరు?

జ : మెరినా బీచ్.

ప్ర : తెలుగుపిక్కలైవయినా చూశారా?

జ : సారీ, అంత ఎక్కువగా చూడ లేదు. మచ్చుకు ఒకటి రెండు చూశాను.

ప్ర : హిందీలో మీరేటు "వనరా బుల్లొడు"?

జ : అవును,

ప్ర : ఆ పిక్కర్ చూశారా?

జ : చూశాను. పైన్ ఫిల్మ్.

ప్ర : తెలుగు పిక్కర్ లో యాక్ట్ చేస్తారా?

జ : భాష రాదుగా?

ప్ర : డబ్బింగ్ చేయొచ్చుగా?

జ : అయినా లాభంలేదు. ఆ ఎమోషన్స్ రావు.

ప్ర : డమించాలి. చాలా యిరుకు ప్రశ్నలు వేసినందుకు.

జ : లేదు మీరే డమించాలి-కొంచెంగా జవాబులు చెప్పినందుకు.

సెప్టెంబరు
విడుదల

హాటు విక్టరీ

బంగారుతల్లి

దర్శకత్వం:

రచన:

జాణక్య నేగాండి సూరిబాబు నాచుశేషగిరిరావు
సంగీతం: రాజేశ్వరరావు

LAKSHMI

లక్ష్మీ ఫిలింస్

హైదరాబాద్

JYOTI

AUGUST 71